

ТРКАЧКИ АУТОМОБИЛИ ФОРМУЛА 1

ПОЛИЦИЈИ

ЗБАВНИК

1.50
ДИНАР

ГОДИНА
XXXI
БРОЈ
956
24. IV 1970.

ИЗЛАЗИ

НАЈДУЖИ РЕЛИ СВЕТА. — Пре пет дана са стадиона у Вемблију, у Лондону, 240 аутомобилиста кренуло је на најдужи рели света: возећи кроз Европу и Латинску Америку они треба да пређу око 26 000 километара. На том путу ће два пута проћи кроз Југославију. Најтежи део пута чека их у Мексику где марш-рута води кроз кактусима обрасле камените терене. У најдужем релју света учествује и једна наша екипа од три возача.

ПОТОНУЛИ БРОДОВИ. — Велика „Округла бара“ у чувеном Кенсингтонском парку у Лондону, по којој су многе генерације дечака пуштале своје лађице, испражњена је после четрдесет година. Пажња је предузета да би се очистио корито баре. Кад је вода одстрањена, на дну баре се појавило право гробље малих бродова од којих су многи још способни за пловидбу.

Ripley

Вероватли или не!

МАГАРАЦ НА ПРЕДАВАЊИМА

Дјомонијус драматикус (319-396) чувени професор грчке драматике на универзитету у Александрији свакога дана је долазио у школу јашући на магарцу кога је затим уводио у учионицу међу студенте где је сивоња остајао све до краја предавања!

Када се пред птицом Острижаром

нађе њено сопствено јаје, јаје неке друге птице или дрвено, она ће увек изабрати дрвено и седеће на њему очекујући да се излегне младунце!

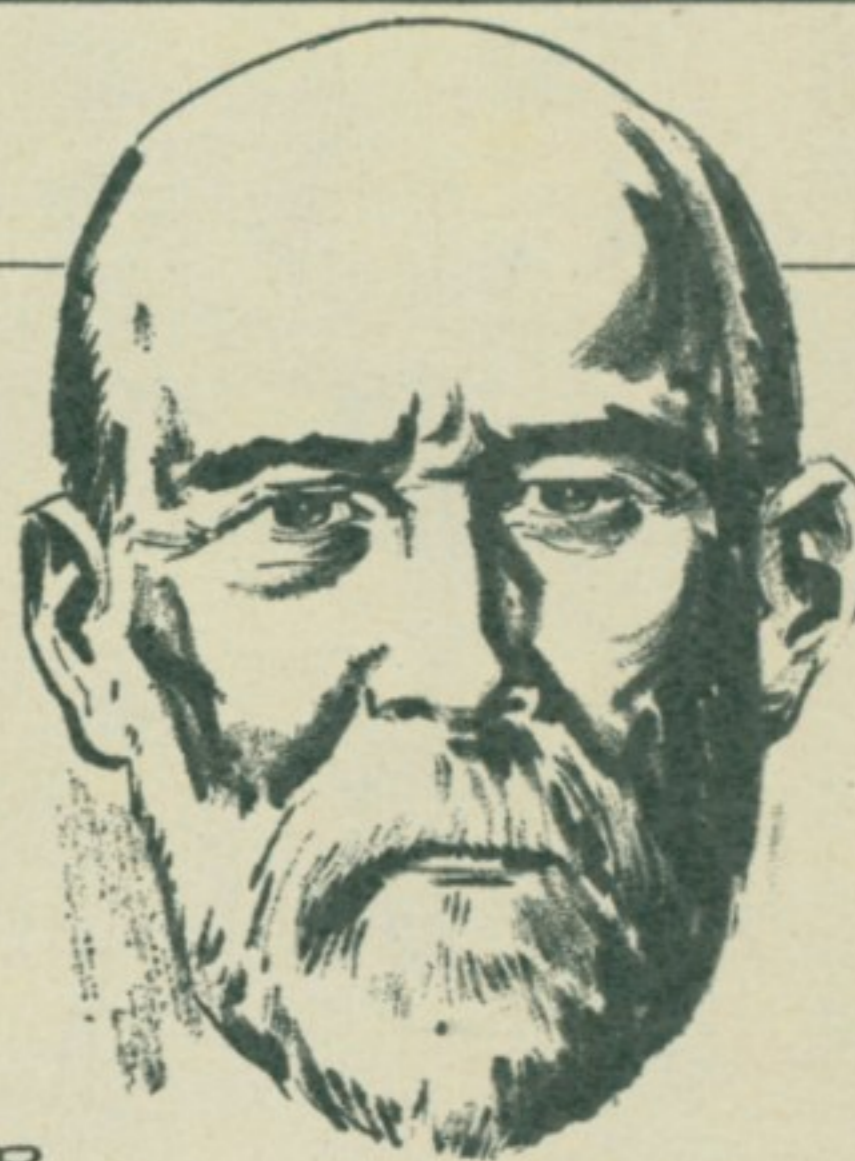
Бобичасти плодови и гранчице

Тисовог дрвета веома су отровни за стоку док их птице једу без икакве опасности по организам.

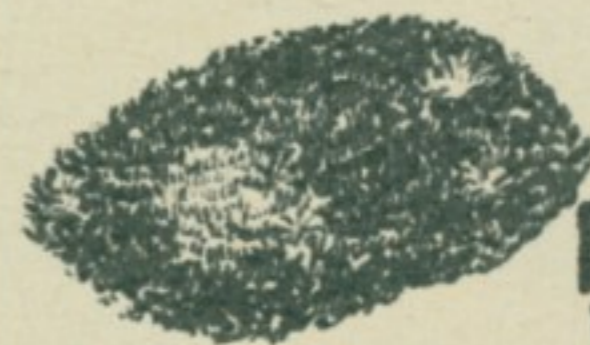
Зевсов огртач

У пећини код Ликтаиона на Криту постоји камена сталактитна „Завеса“. Легенда каже да се у тој пећини родио Зевс и да је ту оклачио свој огртач који се скаменио.

Сер Вилијем Мак Грегор

(1846-1919) гувернер Њуфаундленда водио је дневник 45 година и белешке у њега уносио је, наизменично, на енглеском, руском, немачком, француском, италијанском, шпанском, латинском и грчком језику!

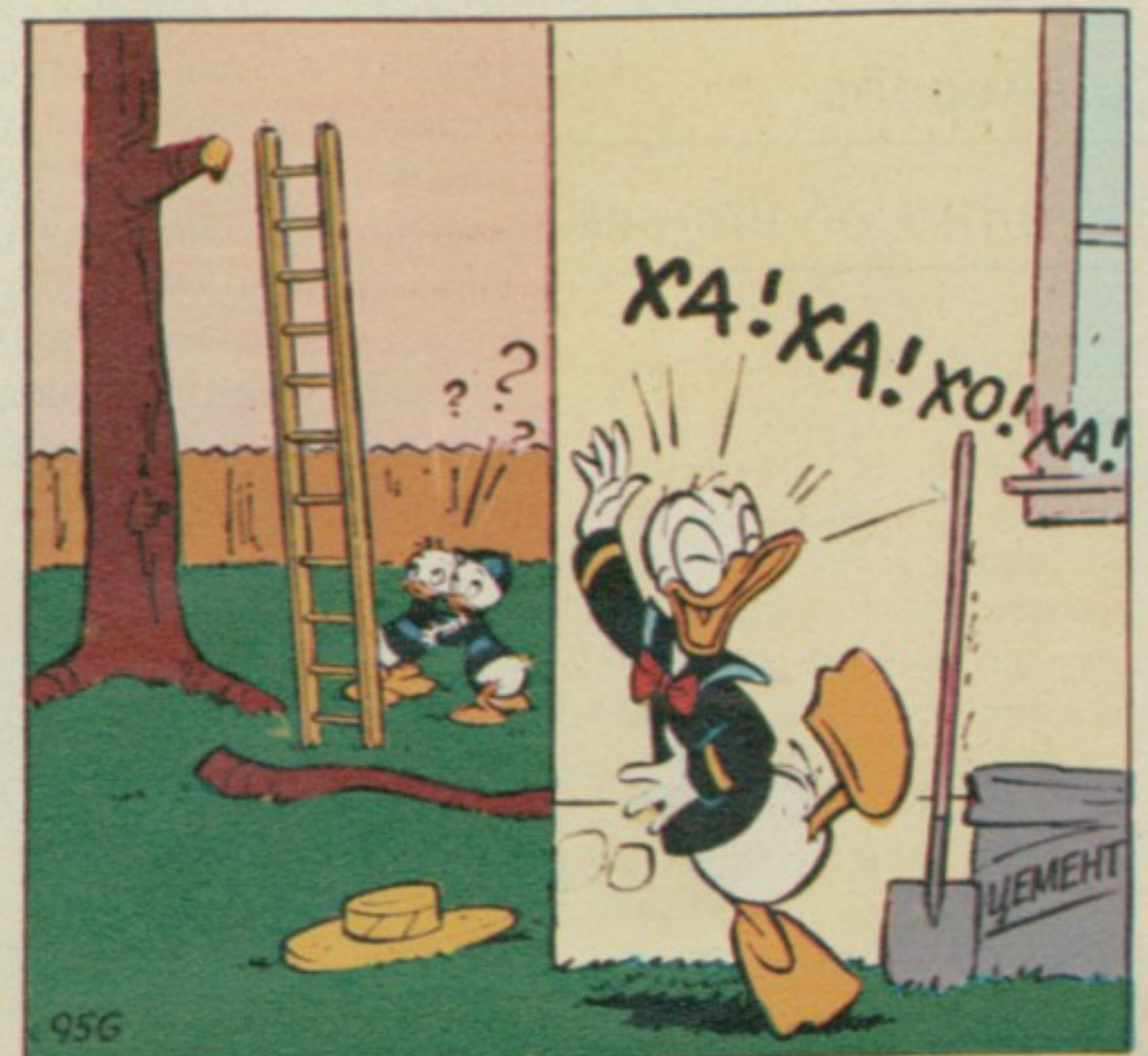
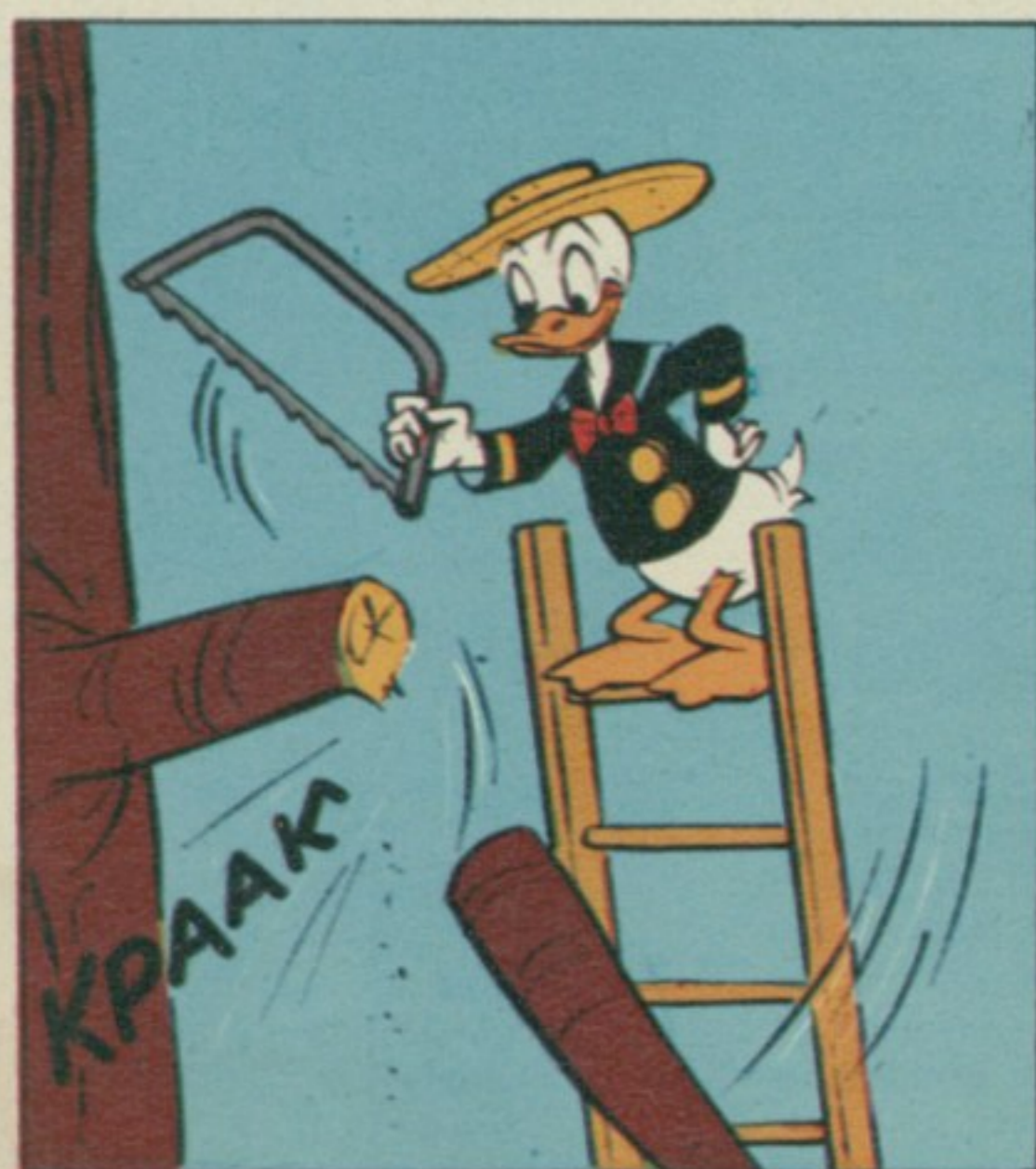
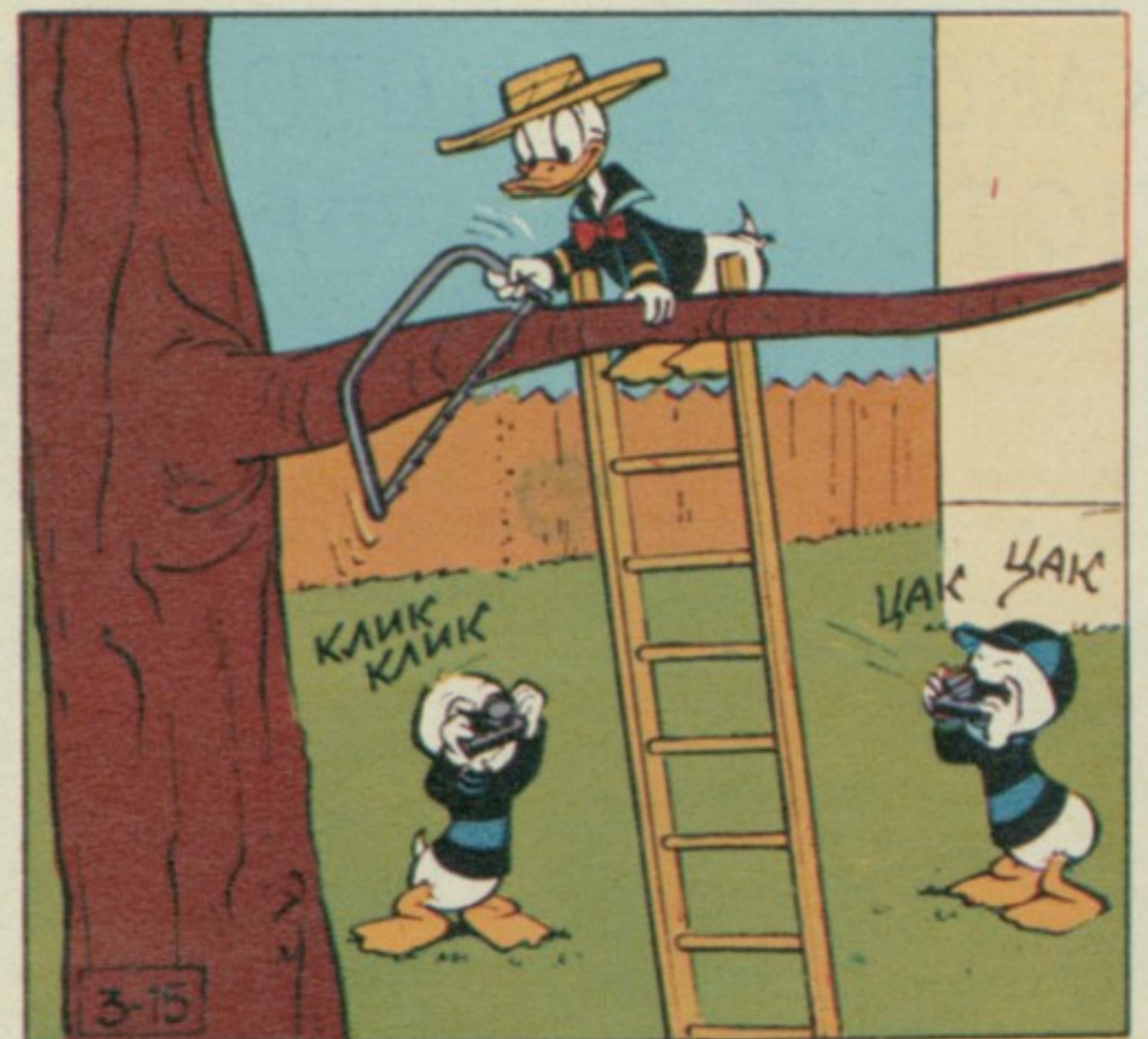

Пигмејски борови

Са новог Зеланда толико су сибушни да стотину њих расту на простору не већем од обичног јастука.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

ПОСЛУШНИ АДМ

КАКО ЈЕ И ЗАШТО У ПРОШЛОМ РАТУ ПОТОПЉЕНА ФРАНЦУСКА ФЛОТА?

Брзим корацима француски адмирал Жансул попео се на палубу бојног брода „Денкерк“. Далеко на пучини, кроз јутарњу измаглицу, назирала се моћна британска ескадра: неколико бојних бродова, један носач авиона, већи број крстарица и разарача. Жансул је препознао и челичне куполе „Худа“, највећег ратног брода на свету.

Хитлерово

„свечано обећање“

Било је 3. јула 1940. године, свега десетак дана после капитулације Француске. Немци су већ били разоружали француске сувоzemне и ваздухопловне снаге. На основу уговора о примирју, и француска флота је требало да буде разоружана и то у пристаништу Француске а под контролом Немаца и Италијана. Хитлер је дао „свечано обећање“ да неће употребити разоружане француске бродове.

Ова последња одредба примирја нарочито је узбудила британски адмиралитет. Свакоме је било јасно да се Хитлеровим обећањима не може веровати.

Шта ће се десити ако се Немци докопају француске флоте и баце је у борбу против Британије?

У својим настојањима да сачувају безбедност Британских острва, лордови адмиралитета морали су неминовно себи да поставе ово питање. После дугих већања донели су чврсту одлуку: или извести француску флоту ван немачког домета или је потопити.

Британском адмиралу Сомервилу стигло је тада наређење у Гибралтар да са својом ескадром, која је контролисала улаз у Средоземно море, отплови до ратног пристаништа Мерс Ел Кебир, близу Орана и да у духу ове одлуке поступи с француским ратним бродовима који су у овом север-

ноафричком пристаништу очекивали наређење за повратак у Француску.

Жучна

прејурка

Поред адмиралског брода „Денкерк“ (32.000 тона), у Мерс Ел Кебиру налазили су се и бојни бродови „Стразбур“, „Бретања“, „Прованс“, неколико разарача и већи број других поморских јединица.

Када су се британски бродови појавили изненада пред Мерс Ел Кебиром и заузели положај за борбу, из ескадре се издвојио један разарач. Французима је дат знак да им се шаље изасланик. Био је то капетан бојног брода Холанд, који је пред почетак рата био британски поморски изасланик у Паризу. Французи су одобрили Британцу да приђе. Капетан Холанд, носилац Легије части, желео је лично да преда поруку француском адмиралу. Ме-

ђутим, на основу ранијих инструкција Петенове владе, која је сарађивала с Немцима, да се прекину сви односи с Енглезима, адмирал Жансул је одбио да га прими. Уместо тога он је послао на британски брод капетана Дифијеа.

Холанд и Дифије били су стари знанци и пријатељи. Енглез је упорно захтевао да се лично састане с адмиралом. Дифије је одбио сваки разговор о томе, изјављујући да је овлашћен само да прими поруку. После жучних објашњења и препирки, капетан Холанд му је најзад предао поруку и удаљио се са својим бродом.

Британски

улимашум

Када је француски адмирал примио и прочитао поруку, нашао се пред британским ултиматумом.

Приђите нам, — поручивао је адмирал Сомервил адмиралу Жансулу, — да наставимо заједнички све до победе борбу против Немаца и Италијана. Ако не пристајете, крените с нама и под нашом контролом до једног британског пристаништа или отпловите, такође под нашом контролом, до неког француског пристаништа у Ис-

точној Индији или у Сједињене Америчке Државе, где ће ваши бродови остати до краја рата. Ако одбијете, ову понуду, стајало је на крају британског ултиматума, позивам вас да у року од шест часова потопите ваше бродове. У противном, имам наређење да употребим силу како бих спречио да ваши бродови падну у руке Немаца или Италијана.

Британски ултиматум истицао је у два часа по подне. Адмирал Жансул хитно је затражио инструкције из Вишија, седишта француске издајничке владе. Виши је питао Немце за савет — Немци су, наравно, издали наређење: „Одуприте се...“

У 12.30 часова британски авиони са носача авиона „Арк Ројал“ узлетели су и почели да круже око француске флоте. Неколико магнетских мина бачено је на улаз у пристаниште.

Крајња

најешоси

Дошло је до крајње напетости. У 13.50 часова адмирал Сомервил, не могавши да се помири с тим да треба да потопи француске бродове, продужио је рок ултиматума. У 15 часова капетан Холанд се опет приближио француској ескад-

МИРАЛ

дри. После дугих објашњења успео је ипак да добије дозволу да се попне на „Денкерк“. Необично узбуђен, сав црвен у лицу, Британац је сат и по настојао да убеди заповедника француске ескадре у потребу споразума. Али, без успеха. Француски адмирал Жансул слушао је наређење из Вишија.

А време је, међутим, одмицало. Сомервилу је било јасно да су Немци преко Жансула и Вишија већ били обавештени о присуству његове ескадре пред Мерс Ел Кебиром. Постојала је опасност да се свакога часа на небу појаве немачки авиони. Сем тога, и италијанска флота је могла да ступи у акцију.

Наређење за паљбу

У 16.30 часова, када је сунце већ почело да залази иза кршева Дјebel-Сантона који доминирају пристаништем Мерс Ел Кебир, адмирал Сомервил је издао наређење за паљбу!

Преко пучине одјекнула је канонада. Гранате са „Худа“ засуле су француске бродове. Борба се водила на малом растојању. Прве гранате су зато биле пресудне. Притешњени у пристаништу, на свега стотину

метара један од другог, француски бродови нису могли да заузму положај за борбу и пруже отпор. Неке од њихових батерија које су ступиле у акцију, брзо су ућукане. Бојни брод „Денкерк“ погођен је у машине и тек после силних напора успео је да се насуче. Две гранате су директно погодиле „Бретању“. Пожар је захватио бродску муницију. Страховита детонација је обавила димом брод. Пошто се после неколико минута дим растурио, „Бретање“ више није било — потонула је. И трећи бојни брод „Прованс“, такође погођен, морао је да се насуче. Од свих ових моћних бојних бродова, којима се поносила француска флота, само је „Стразбур“ успео да се извуче из пристаништа и побегне у Француску. У новембру 1942. приликом немачког препада на Тулон он је био потопљен...

Вест о страховитој канонади у Мерс Ел Кебиру је узбудила јавност поготову у две савезничке земље — Великој Британији и Француској. Сутрадан по овом догађају, председник британске владе Черчил, пред Доњим домом је рекао:

„Са пуним поверењем признајем као судије за ову акцију Парламент и наш народ. Кад дође време, свет и историја изрећи ће такође свој суд“.

И. З.

ПОЖУРИТЕ! ЦРТАЈТЕ ЗА UNICEF!

UNICEF и Забавник награђују најбоље цртеже

На захтев
многбројних
читалаца
понављамо
позив за
учешће на
међународном
конкурсу
младих цртача

Још једна награда
ЛУТКА ЛИЗА ИЗ ПАРИЗА!

ПРАВИЛА

1. УНИЦЕФ те позива да преко ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА учествујеш у великом наградном конкурс за најбољи цртеж на тему: „Пријатељство с децом с других континената“. Овај конкурс биће истовремено објављен у свим европским земљама. 2. Имаш право да учествујеш у конкурсима ако идеш у школу и млађи си од 15 година. 3. Цртеж треба да буде величине 22 × 25 см а може да буде израђен дрвеним бојицама, акварелом или темперама (у 3 или 4 боје, изузев златне и сребрне). Не пресавијај цртеж! Пошаљи га у већем чвршћем коверту. 4. Цртеж пошаљи ЗАБАВНИКУ до 15. јуна 1970. године. 5. Жири састављен од представника УНИЦЕФ-а и ЗАБАВНИКА одабраће 34 најбоља цртежа које ће наградити са једним кино-пројектором, 2 камере, 4 фото-апарата (награде Забавника), 20 рекета и лоптица за бадминтон и 7 рекета и лоптица за тенис (награде УНИЦЕФ-а за Југославију). 6. Између 34 награђена рада жири ЗАБАВНИКА и УНИЦЕФ-а одабраће 10 најбољих радова и послаће их Европском одељењу УНИЦЕФ-а у Париз где ће се Међународни жири састати 15. IX 1970. Овај жири бира 20 најбољих цртежа из целе Европе а њихови аутори биће награђени путовањем (у пратњи једног члана породице) у Париз, Њујорк, Африку, Азију, Италију, Југославију итд.

КУПОН ЗА UNICEF

(Име и презиме)

(Школа и разред)

(Место, улица и број)

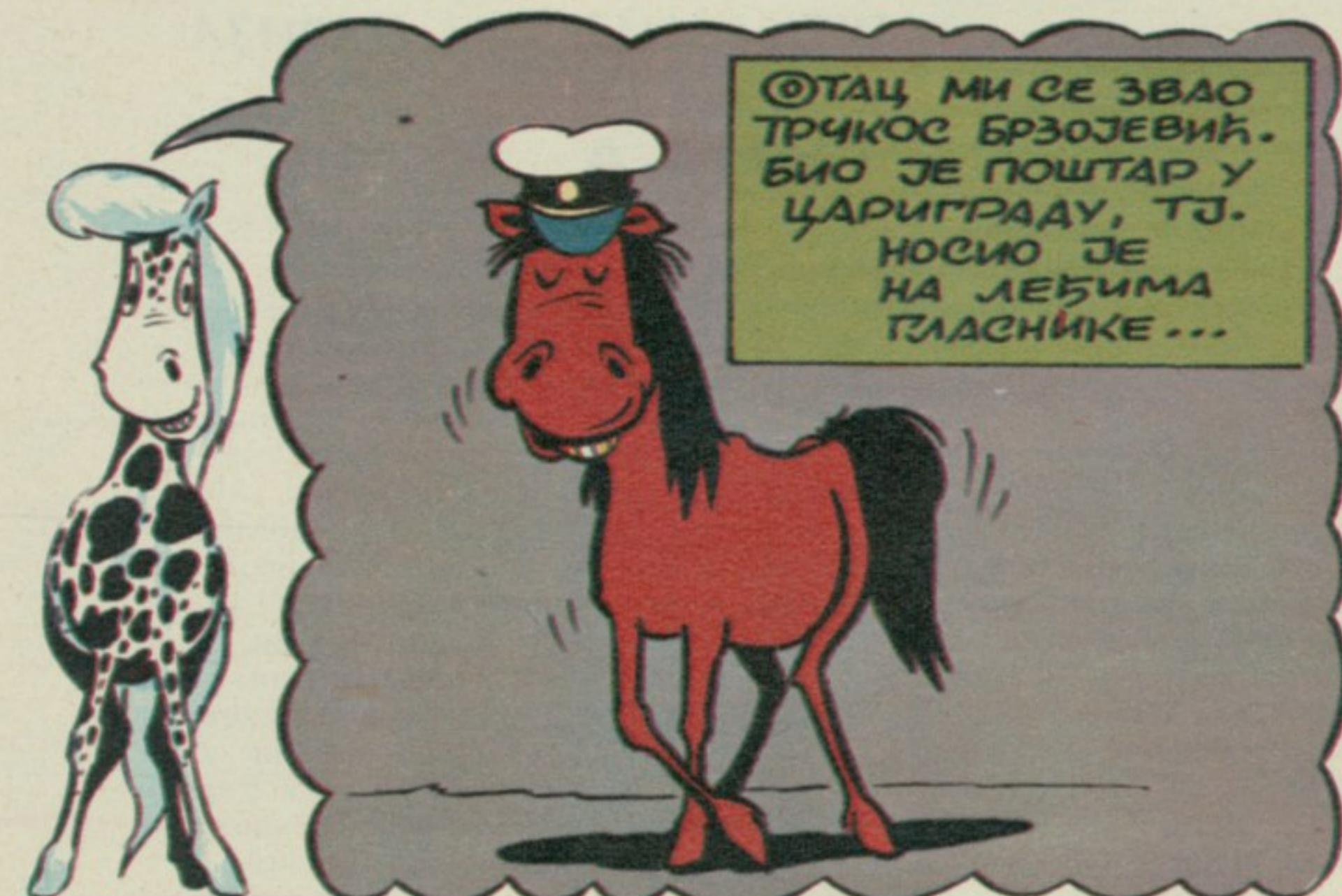
(Потпис наставника и печат школе)

Попуни, изрежи и залепи купон на полеђини цртежа и пошаљи ЗАБАВНИКУ,

Београд, Македонска 29.

ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ

ЗОВИТЕ МЕ ЗОКАН

* НАИСУС = НИШ

НАПАДА ЛИ ОРАО ДЕЦУ?

Један сам од малобројних људи у свету који су видели напад орла на бебу. То се догодило близу града Текска у Мексику, а орао је била моја Акила, амерички белоглави суп обучен за соколарство (лов на мање животиње уз помоћ увежбане и припитомљене птице грабљивице).

АКИЛА НАПАДА

Акила и мој други орао Текила ловили су игуане и друге гуштере на велико задовољство индијанске деце која су нас стално пратила и од које су многа носила млађу браћу и сестре на леђима. Орлови нису обраћали никакву пажњу на децу, па сам после извесног времена престао да страхујем за малишане.

Једног дана сам са својим малим псом покушавао да истерам на чистину игуану да би је Акила ухватила. Акила, коју сам оставио на планини оближњег брда, пажљиво је гледала да ли ће нешто да истрчи између стена. Заиста, „нешто“ је истрчало — био је то један индијански дечак са бебом на леђима! Акила је муњевито кидисала!

Видео сам шта се догађа и викнуо на огромну птицу. Акила је у истом тренутку приметила своју грешку. Била је сувише близу „плена“ да би могла да се заустави, али је испружила ноге напред да би смањила ударац. Дечак, беба и орао скотрљали су се заједно у прашину!..

Срећом, ниједно од два детета није било повређено, али сам ипак позвао лекара из Текска који је потврдио да је са децом све у реду.

ОРАО — УБИЦА

Овај догађај ме је заинтересовао за приче о орловима који су нападали и односили децу. Нема сумње да орао лако може да убије дете. Страховит је стисак орлових канџи с ноктима дугачким и по пет сантиметара! Док сам обучавао Акилу најпре сам употребљавао рукавицу какву носе хокејашки голмани, али ју је најдужи, задњи нокат орлове канџе ипак пробио као од шале. Рука ми је толико отекала да три недеље нисам могао ништа њоме да радим. После тога направим сам специјалну, још јачу рукавицу.

Али, да ли би дивљи орао намерно напао дете? Одлучио сам да прегледам извештаје и податке о сличним догађајима.

Према изјави др Гаса Кнутсона, познатог зоолога, један белоглави суп који је са Аљаске доведен у зоолошки врт града Сиетла, САД, не само што је одлетео са бебом него ју је убио и појео!

Ево како је лист „Стар“ описао језив догађај:

— На Аљасци се једног дана мала девојчица играла сама у пољу. Изненада, у ваздуху изнад ње појавила се велика сенка која се сјурала на девојчицу уз застрашујуће лепршање снажних крила. Девојчица је уплашено вриснула. Родитељи детета изјурили су из куће и видели на небу само тамну мрљу која се приближавала оближњој планини.

Одмах је организована потера која је у орловом гнезду нашла само кости детета које су немо причале своју трагичну причу.

Потера је из заседе ухватила орла-убицу и он је послат у зоолошки врт у Сиетлу.

ЗЛА ПТИЧУРИНА

Најпознатији случај да је орао одлетео са дететом догодио се 1929. године. Часопис „Литерари Дајџест“ овако је описао тај догађај у свом чланку од 9. новембра исте године:

— Мисове и Фелпсове дечаке изненадио је врисак, па су прекинули да се играју у подножју планине Балд која се налази у држави Кентаки, у североисточном делу САД. Седмогодишњи Џим Мис трчао је за осталим дечацима кад је огромни белоглави суп јурнуо из ваздуха и зарео канџе у Џимову ногу. Џим се копрцао и вриштао.

Птичурин га је подигла са земље и понела до висине од тридесетак метара. Џим се и даље бацакао и орао је морао да се спусти много ниже. Стисак орлових канџи коначно је попустио и Џим је са мале висине пао на ивицу камените падине планине, али се срећом није много озледио.

Људи су се присетили старих прича о орловима који су однели децу. Постојао је разлог за страх, јер Џим има 28 килограма. Да је имао мање, орао би можда успео да га однесе!

Године 1932. у Норвешкој, у близини села Лека, девојчицу Сванхилду однео је су-

ри орао који је већи и јачи од белоглавог супа. Грабљивица је однела девојчицу до оближњег брда високог око 300 метара, али ју је исцрпена испустила.

Уз помоћ потере из села, Сванхилдини родитељи попели су се на брдо и нашли девојчицу чија је исцепана хаљиница говорила о њеном ужасном доживљају.

Сванхилда је данас удата и живи у Рорвику, али још чува подерану хаљиницу као успомену на страшну судбину коју је избегла.

САМО СА СТЕНЕ

Орлови су велике, тешке птице које не могу лако да узлете са земље. Да би у томе успеле, ове грабљивице

морају да поскаче и извесно време снажно машу крилима.

Сваки орао којег сам увежбавао обично је ловио тако што би полако кружио у ваздуху док не угледа неку животињу, а затим би се на њу сјурнио с велике висине. Ако би плен био већи од зеца, орао би га појео на земљи. За све моје орлове било је сувише напорно да узлете са земље са пленом тежим од два и по до три и по килограма.

Али то што орао обично не може да подигне више од четири до пет килограма не значи да под извесним околностима не би могао да понесе и тежи терет. Ако би орао у „бришућем лету“ зграбио плен са земље и продужио да лети ношен силином свог залета и ако би ухва-

тио повољну ваздушну струју која иде навише, могао би да донесе до гнезда и већи плен.

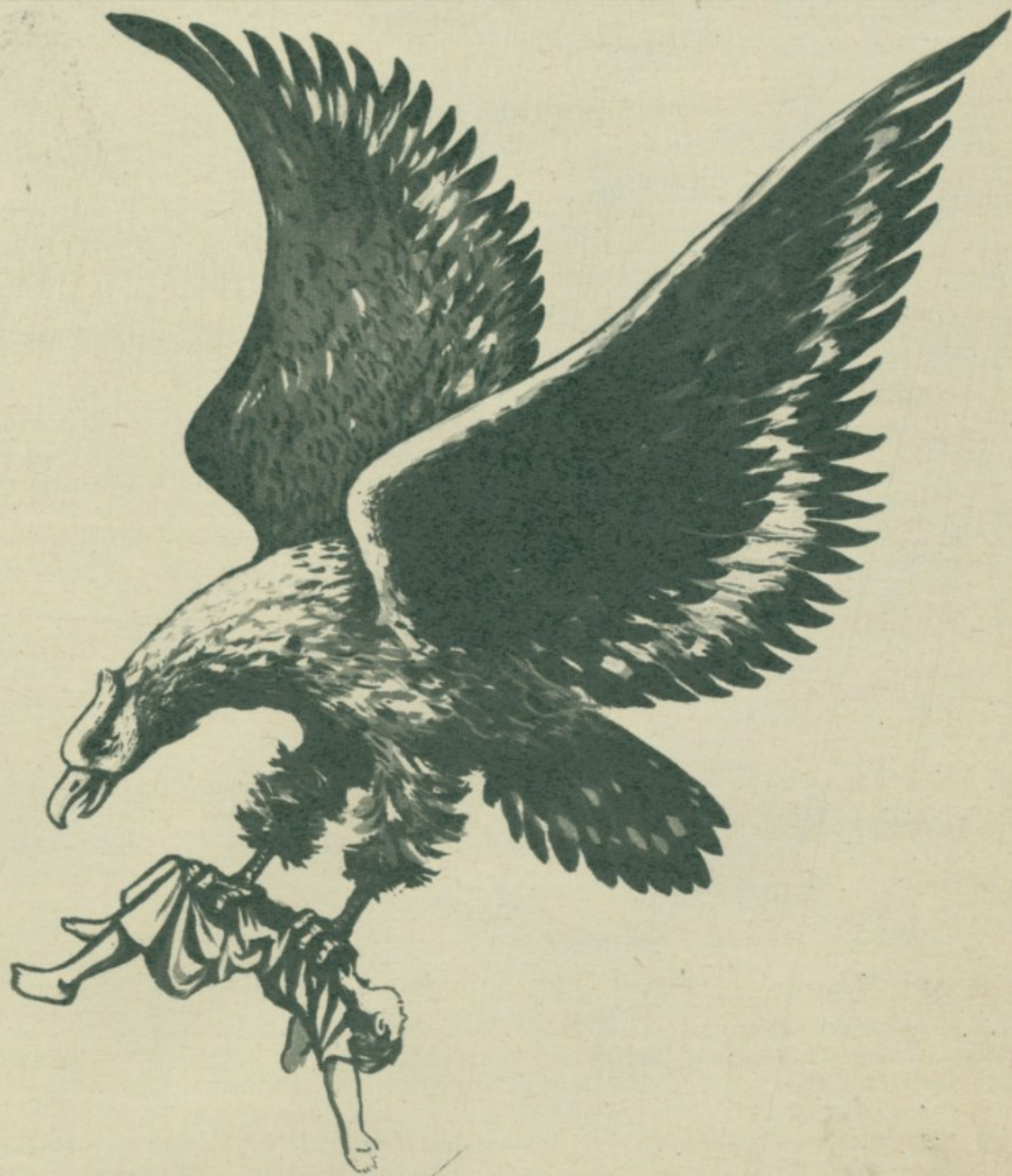
Експерименти које сам извео са Акилом и Текилом, чији је распон крила готово два метра, показали су да орао не може да подигне више од четири до пет килограма кад узлеће са земље. Кад би плен био на ивици стене, орао би могао да понесе и шест до седам килограма под условом да је изузетно јака птица и да је ваздушна струја повољна.

Нема разлога зашто велики орао-женка не би могао да нападне бебу или мало дете у крајевима у којима орлови нису навикли да се боје деце. Ако би дете било довољно велико да вришти и да се копрца, сигуран сам да би се птичурин уплашио и одлетео. Птице-грабљивице су навикле на једну одређену врсту плена и обично не нападају непозната жива бића зато што не знају да ли су она опасна за њих.

Могуће је да би орао могао да нападне и чак однесе сасвим мало дете, али само ако би оно било на ивици стене тако да би птица могла да га зграби и продужи да лети. Међутим, таква ситуација је прилично немогућа. Јер, на крају крајева, нико не оставља малу децу на стенама!

Данијел Меникс

ЧУВЕНИ ДРЕСЕР ПТИЦА ГРАБЉИВИЦА ДАНИЈЕЛ МЕНИКС БИО ЈЕ ПРИСУТАН КАД СЕ ОРАО ОБРУШИО НА ЈЕДНУ БЕБУ

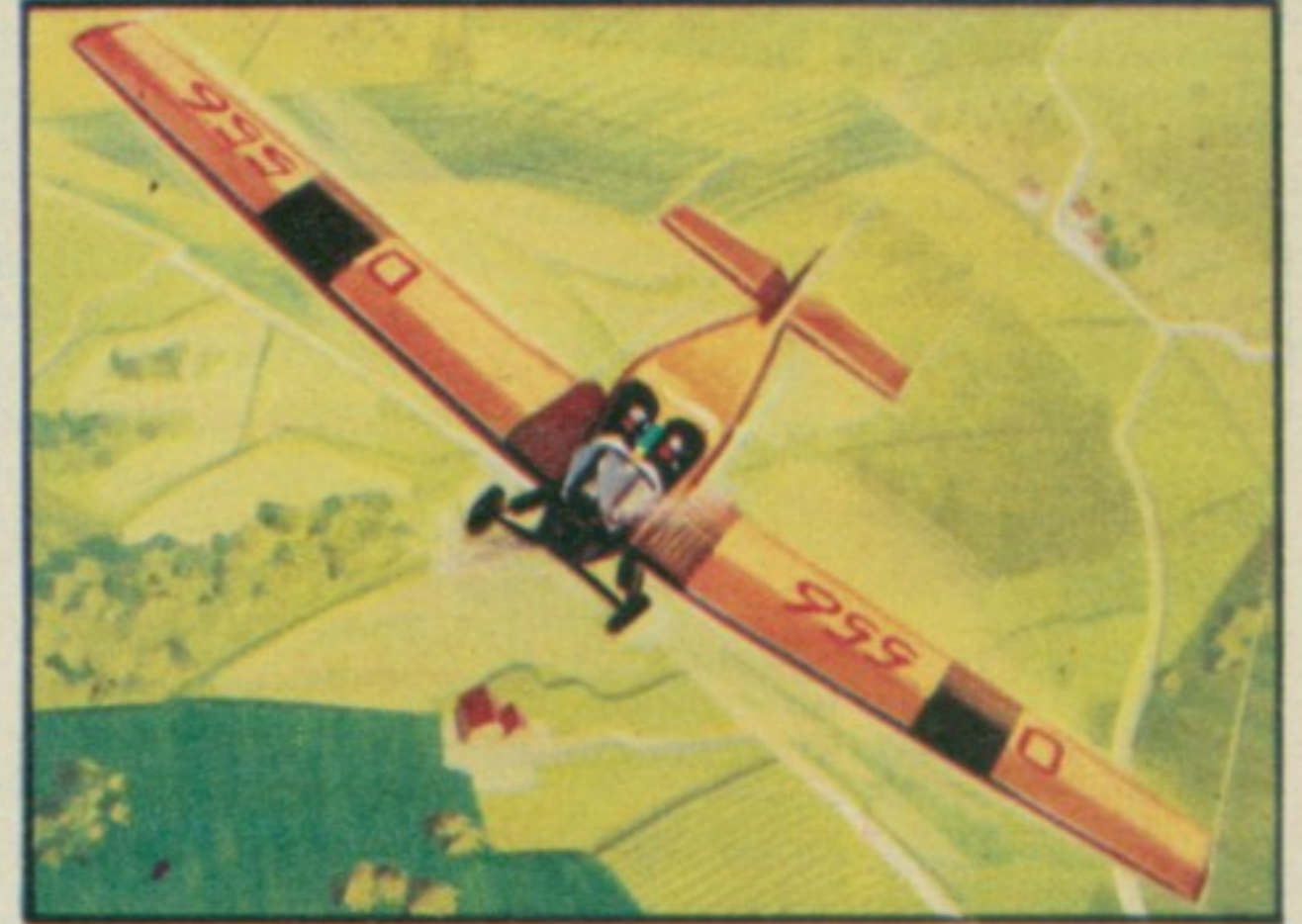
ПАЖЊА ЉУБИТЕЉИМА ВАЗДУХОПЛОВСТВА! Да ли сте послали Забавнику предлог имена за нови ЈАТ-ов авион ДЦ—9. Ако нисте, пожурите!

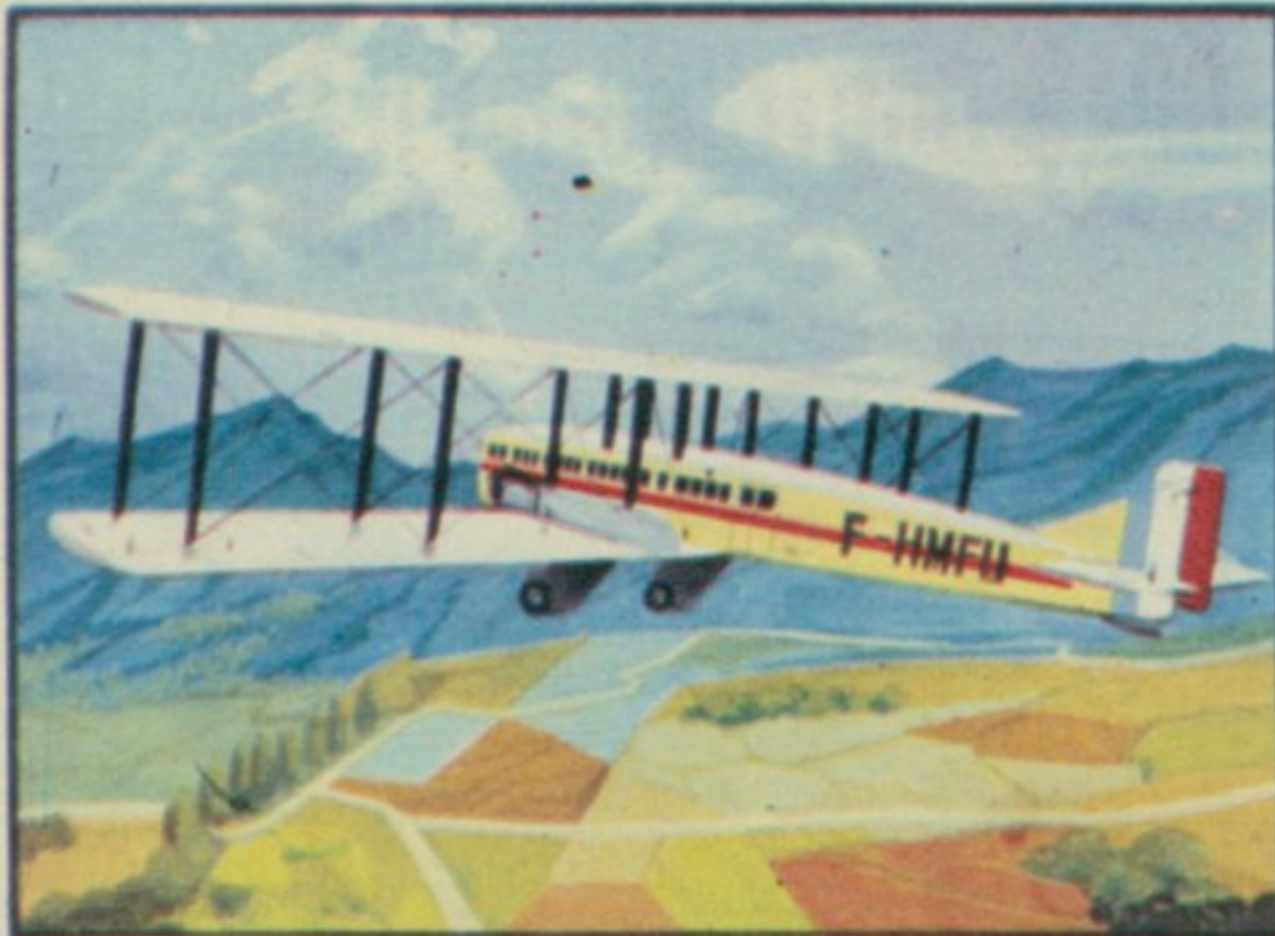
59. У ЦИВИЛНОЈ СЛУЖБИ — Када се завршио I светски рат, авиони су почели да се употребљавају у цивилне сврхе. У Сједињеним Америчким Државама некадашњи ратни авион „Цени“ отворио је маја 1918. год. ваздушну поштанску линију Вашингтон — Филадельфија — Њујорк.

60. ТРГОВАЧКА АВИЈАЦИЈА — Роба је почела да се превози авионима 1919. године када су отворене и прве путничке линије. У већини случајева употребљавани су авиони из рата прилагођени новој служби као што је и овај „Румплер Ц-4“, апарат прве немачке авионске линије.

61. „ЈУНКЕРС Ф-13“ — Према мировном уговору Немачка није имала права да држи војну авијацију и све своје снаге усмерила је на цивилно ваздухопловство. Њен брз и сигуран „Јункерс Ф-13“ ускоро је постао један од најтраженијих апарата на свим постојећим линијама.

62. УДОБНИ „ГОЛИЈАТ“ — Један од најпознатијих трговачко-путничких авиона добијених прилагођавањем војних апарата био је велики француски „Фарман Голијат“ који је 1919. почео да саобраћа на линији Париз — Лондон и више година пружао путницима највећу удобност

63. ХИДРОАВИОН — У цивилном ваздухопловству важну улогу имали су хидроавиони који су могли и да лете и да плове. Немачки „Дорније Вал“ који је имао два пловка ради веће стабилности у води, прелазео је Атлантик и учествовао у Амундзеновој поларној експедицији.

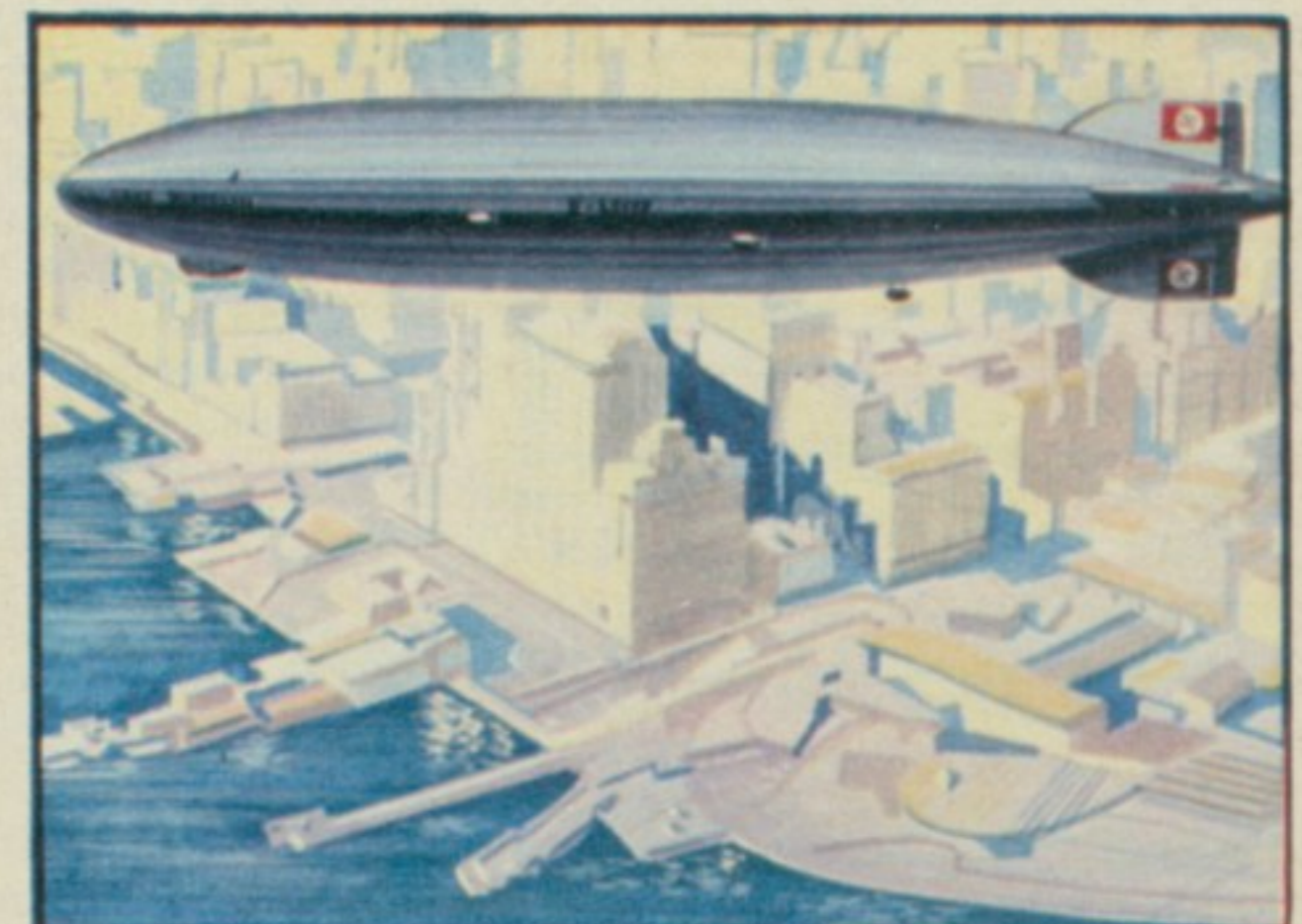
64. „ЈУНКЕРС Г-31“ — Од једномоторца „Ф-13“ компанија „Јункерс“ усавршила је читаву серију транспортних авиона. Међу њима нарочито се истицао модел „Г-31“ веома пространог трупа који је могао да превози и гломазне терете. На слици је утовар аутомобила у „Г-31“.

65. МОДЕРНИ ХИДРОАВИОНИ — Године 1934. у Великој Британији почела је брза изградња великих хидроавиона типа „Шорт Ц“ и „Г“ који су као од шале прелазили Атлантик. Вршени су експерименти да се помоћу ових апарата снабдевају горивом мањи хидроавиони за време лета.

66. „КЛИПЕР“ — Америка није могла да остане иза европских држава у успостављању прекоокеанског саобраћаја и конструктори Сикорски и Мартин направили су четворомоторни хидроавион „Клипер“ који је 1939. ушао у редовну прекоокеанску линију авионске компаније „Боинг“.

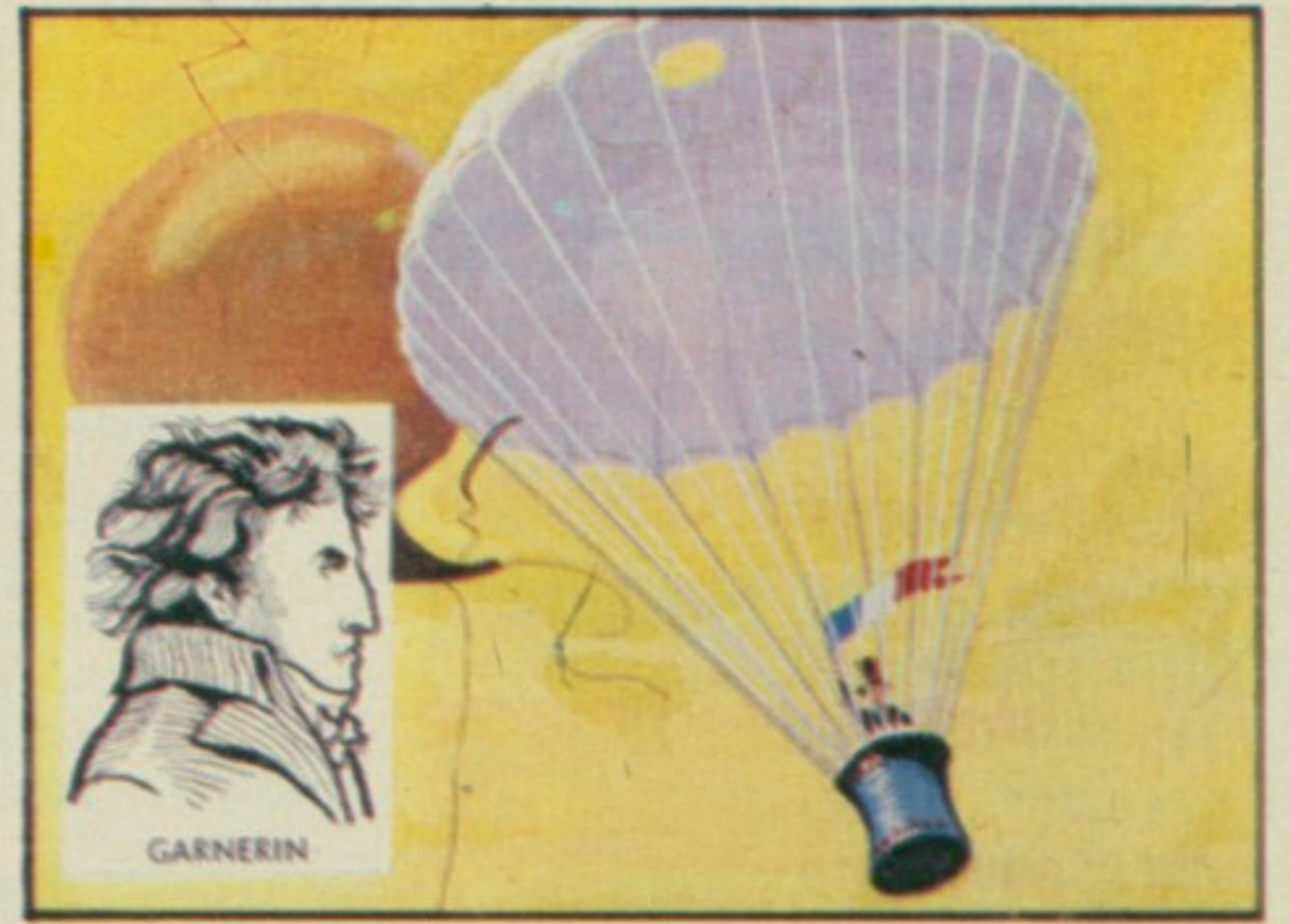
67. „ГРОФ ЦЕПЕЛИН“ — Цепелин је 1928. направио још један дирижабл и назвао га „Гроф Цепелин“. Ваздушни брод био је дугачак 236 м, имао запремину 105.000 м³ и путницима пружао сваку удобност. Летео је редовно све до 1937. године а 1929. направио је и пут око света.

68. „ХИНДЕНБУРГ“ — Кратак век имао је немачки дирижабл „Хинденбург“ направљен 1936. Пошто је срећно прешао Атлантик на путу из Немачке у САД, изненада се запалио при слетању у Њујорку 6. маја 1937. Погинула су 34 путника а дирижабли су заувек избачени из саобраћаја.

69. ПАДОБРАН — Настављајући студије Леонарда да Винчија о летењу, Шибенчанин Фаусто Вранчић који је учио у Падови дао је у својој књизи „Макине нове“ штампаној 1595. у Италији нацрт овог квадратног падобрана. Није познато да ли је Вранчић испробао свој изум.

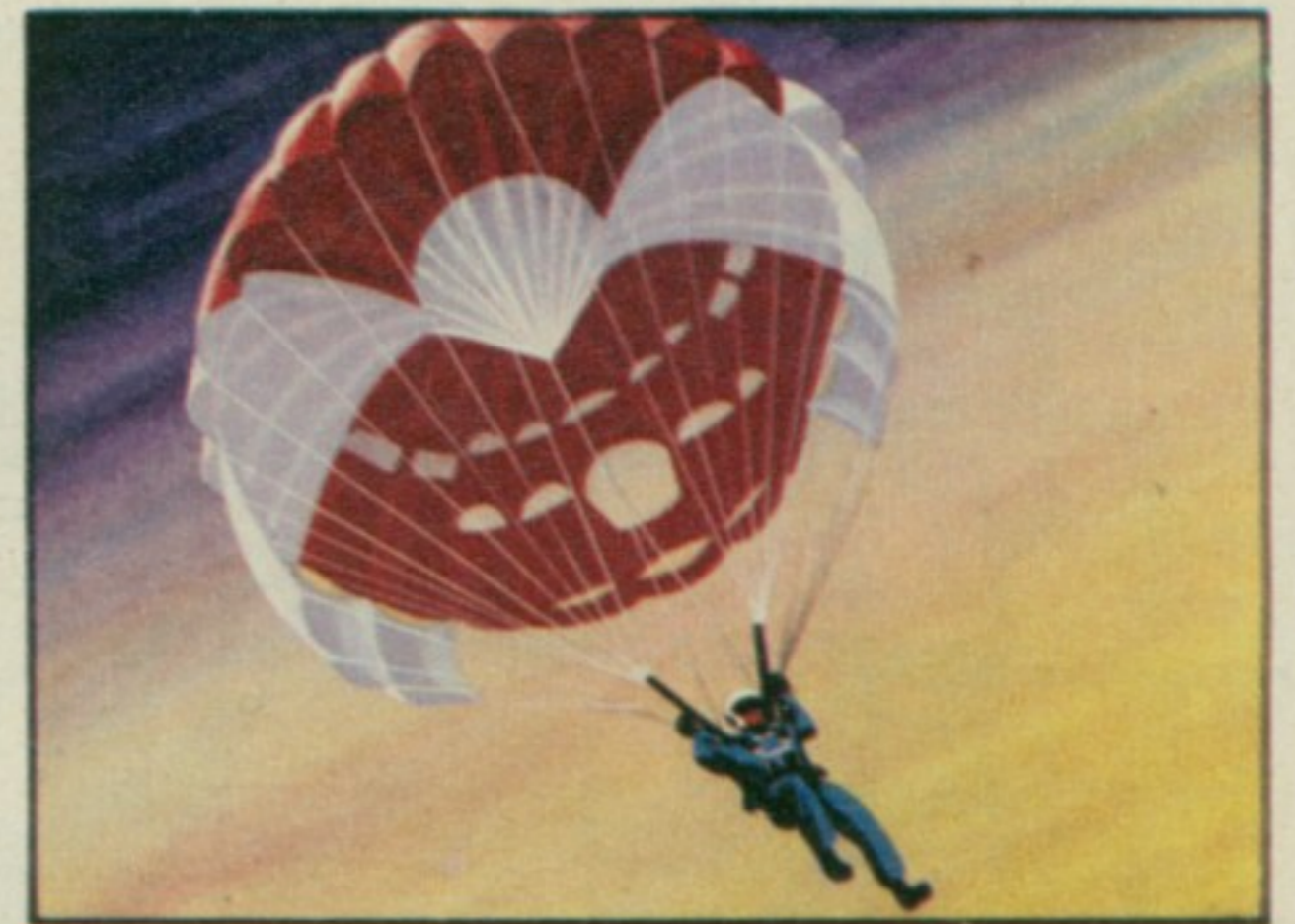
70. ПРВИ ПАДОБРАНАЦ — Сматра се да је Француз Андре Гарнерен први човек који је скочио с падобраном. То се догодило 1797. над Паризом. На висини од 1000 м Гарнерен је пресекао уже које га је везивало за балон и у корпи испод куполе падобрана срећно „атерирао“.

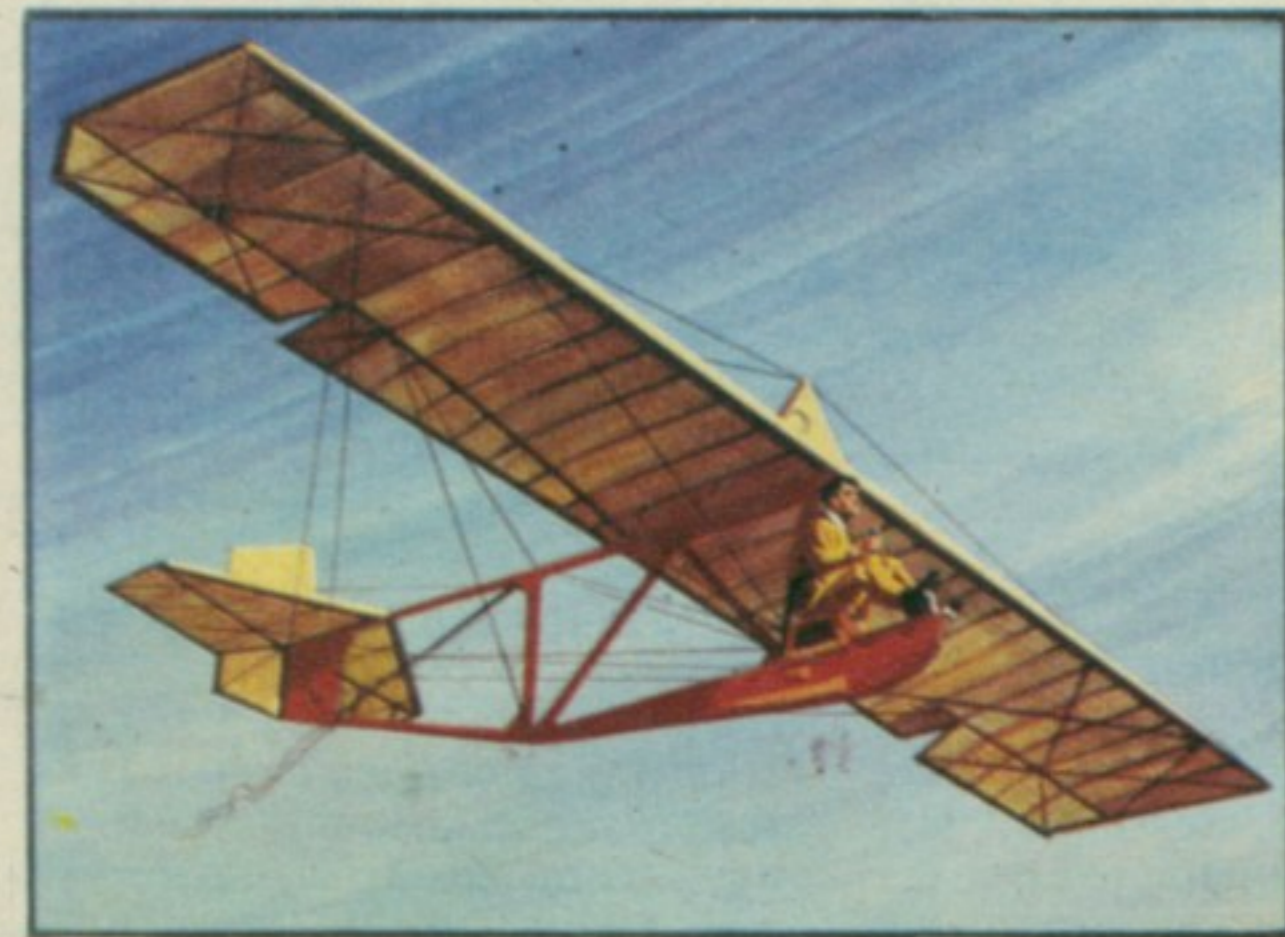
71. ПАДОБРАН У РАТУ — Током првог светског рата падобране су употребљавале само посаде везаних извиђачких балона „Дракен“. Када би ове велике незаштићене балоне угледао непријатељски авион, једини начин да се посада спасе било је искакање помоћу падобрана.

72. ДЕСАНТНЕ ТРУПЕ — Између 1935. и 39. формиране су у оквиру ратног ваздухопловства десантне јединице које су се састојале од авиона за превоз муниције и наоружаних падобранаца који су у великом броју спуштани на непријатељску територију у циљу изненадног напада.

73. ТАКМИЧАРСКИ ПАДОБРАНИ — Савремени падобрани који се употребљавају на такмичењима у прецизности скокова на обележен циљ имају куполу којој, помоћу конопца, такмичар мења облик и прилагођава га ваздушним струјањима. Данас су углавном сви падобрани такви.

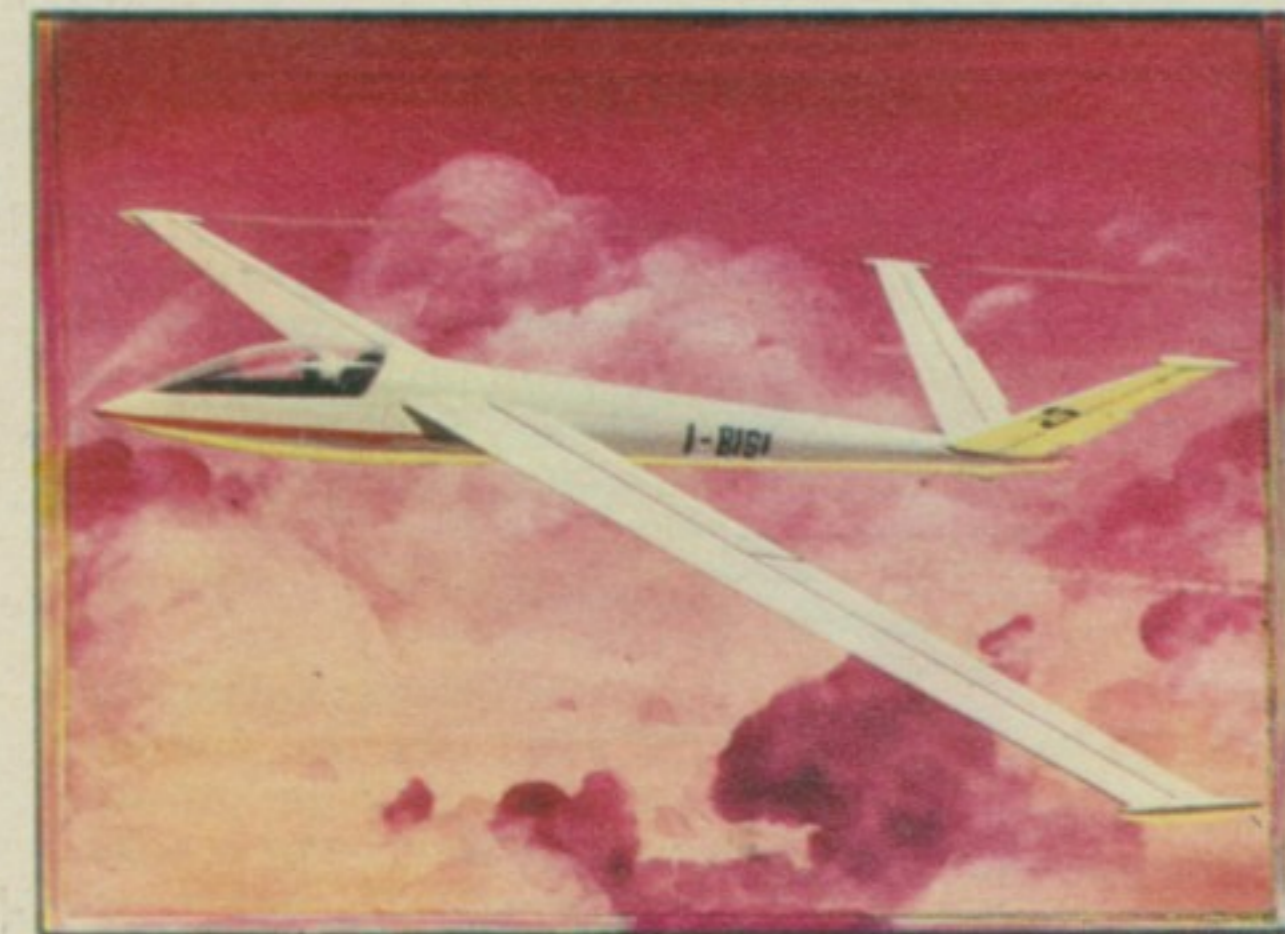
74. ЈЕДРИЛИЦА — „Цоглинг“ је једна од првих немачких серијски прављених ваздушних једрилица. Ова једноставна летелица без мотора коју покрећу ваздушне струје имала је великог успеха код омладине. Полетање је вршено помоћу еластичног конопца који је вукла група људи.

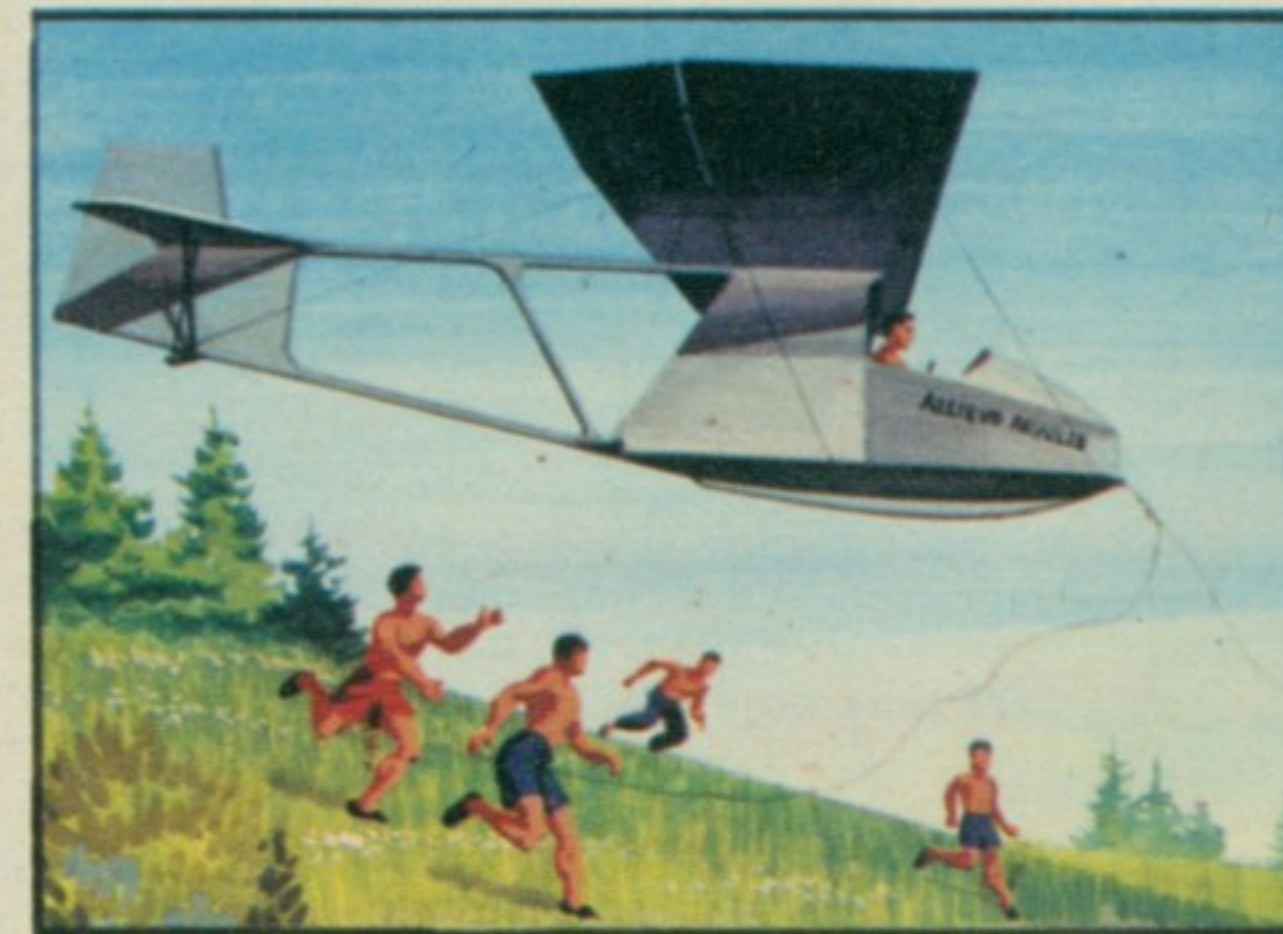
75. „МИНИМОА“ — Пред други светски рат Немачка је била центар ваздухопловног спорта. У њој су се одржавала најважнија једриличарска такмичења а њене летелице биле су најбоље на свету. Међу њима нарочито се истицала витка и технички усавршена једрилица „Минимоа“.

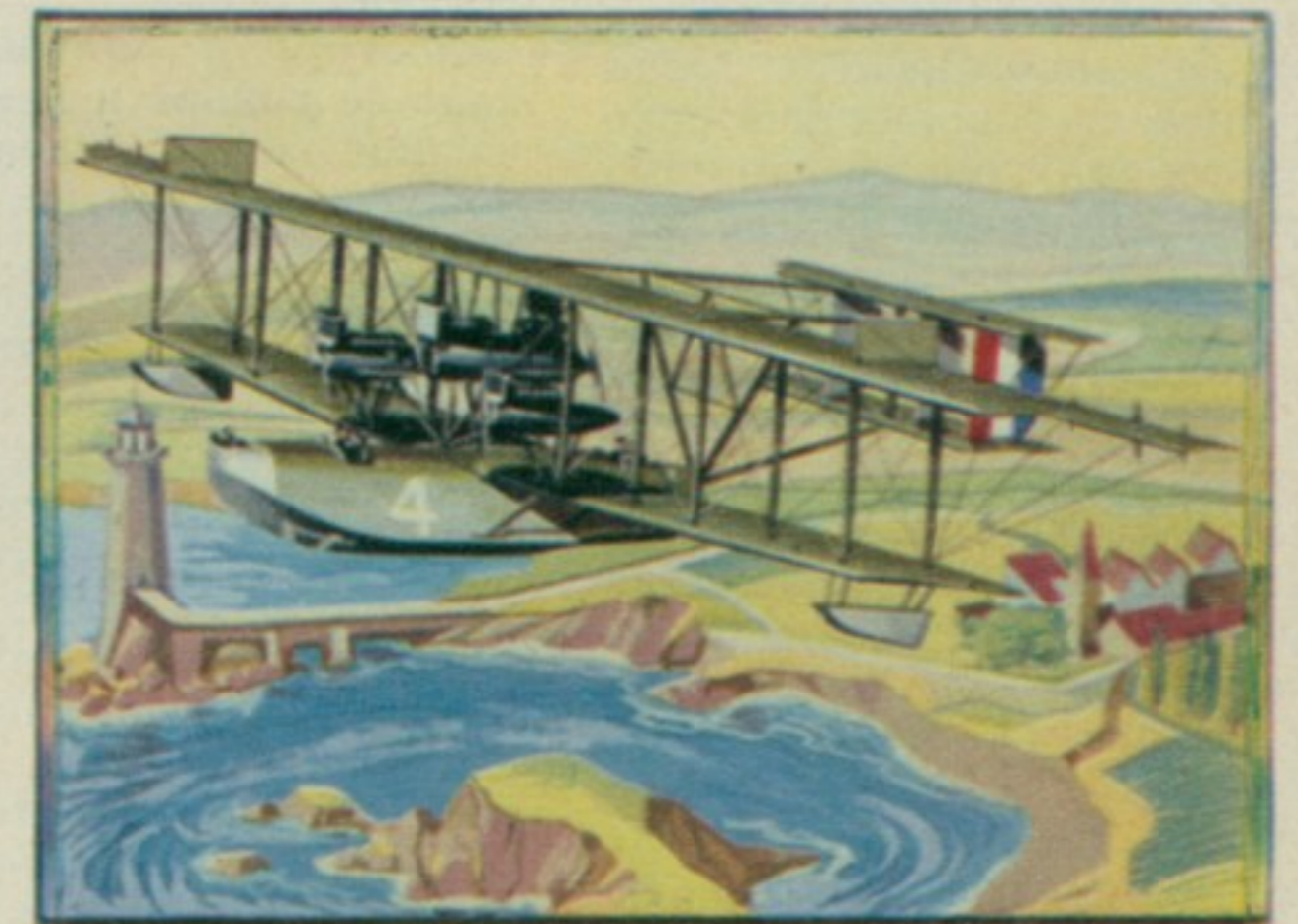
76. „ЕОЛ“ — Италијанска једрилица „Еол“ коју је пројектовао инжењер Бруни а направила фирма „Маркети“ одликовала се брзином која јој је омогућавала да побеђује на такмичењима на 100 и 200 км. Летелица је била једносед а пилот је управљао у полулежећем ставу.

77. „ФОКА“ — Данас су ваздушне једрилице права савршенства конструкције и облика захваљујући чему вешти пилоти могу дуго да се задржавају у ваздуху и постижу веома прецизне резултате. Једна од најбољих је позната пољска једрилица „Фока“ изразито аеродинамичне линије

78. ШКОЛА — Око 1930. у многим земљама оснивају се једриличарске школе. При полетању једрилицу вуче челична жица која се намотава на котур покретан аутомобилским мотором. Чим добије убрзање једрилица полеће, откачиње жицу и после малог круга враћа се на земљу.

79. ПРЕКО АТЛАНТИКА — Како је прелетан Атлантски океан? То је 1919. био веома опасан подухват мада су дотад хидроавионима извршена два успешна лета. Трећи је извео амерички хидроплан „НЦ-4“ који је кренуо из Њуфаундленда и преко Азора и Португала стигао у Енглеску.

ЧУЈТЕ! КАКО ПОБЕЂУЈЕМ У ГОВОРНИШТВУ

ДОБИТНИК ПРВЕ НАГРАДЕ НА ТАКМИЧЕЊУ У ГОВОРНИШТВУ СТУДЕНАТА ПРАВНИХ ФАКУЛТЕТА ЈУГОСЛАВИЈЕ—СЛОБОДАН РАШИЋ—ОТКРИВА ТАЈНЕ БЕСЕДНИШТВА

На такмичењима у говорништву увек влада велика галама, публика покушава да омете говорника стављајући тако његову вештину унапред на пробу.

Због тога увек седим далеко од говорнице и кад прозову моје име, прођем кроз целу салу и тако се и сам припремам за беседу, али што је важније — умирим публику доводећи је у стање ишчекивања. Онда станем за говорницу и прво проговорим очима, ако тако може да се каже. Наиме, желим да све људе у сали тако припремам да само очекују моју реч, да не размисљају ни о чем другом. Онда почињем да говорим сасвим тихо, остављајући за касније могућност да неке речи кажем гласније, да беседу оживим, убрзам, а и слушалац кад му у почетку говорите тихо, некако се нагне да вас боље чује. Руке су ми потпуно мирне, не правим гримасе, већ само речима и погледом покушавам да утичем на публику.

По мом мишљењу пауза је ипак најважнија у беседништву. Кад беседник каже нешто важно, нешто што може да узбуди публику, он-

да увек мора да направи паузу и дозволи слушаоцу да ту мисао схвати до краја, да га она обузме, да га одушеви и понесе, да има довољно времена да беседнику и аплаудира. Први аплауз понесе и говорника, он беседи с полетом који се преноси и на публику. Ако се добије и други аплауз, слушаоци су већ спремни да аплаудирају чешће, и, ето, успеха.

Постоји и мишљење да када се говоре и износе чињенице које су мање важне или неинтересантне, које не узбуђују слушаоце, да глас треба повисити, своју беседу пропратити гестовима и гримасама, па чак лупати и песницом о сто. По том истом правилу интересантан текст требало би говорити намерно тихо.

Ја се не служим никада ни гестовима, не упирем прстом у публику не говорим намерно тихо, ако текст који говорим то не захтева.

Пред хиљаду људи на београдском Правном факултету говорио сам Соломонову „Песму над песмама“. И шта сам урадио? Једна девојка је седела у првом реду, клекао сам пред њу и с рукама као да молим, почео да говорим:

Лијепа ти си, драга моја,
Лијепа ти си.

Очи су ти као у голубице
Између витица твојих.
Коса ти је као стадо коза...
Девојци су пошле сузе, а остали су немо слушали.

Живео сам у Обреновцу где млади воле да рецитију. Ту сам научио да добар беседник мора бити и добар глумац. Рецитијући и играјући у аматерским позориштима заволео сам беседништво и баш та искуства с позоришне бине користим када се надмећем у беседништву. Али, да не буде забуне: никад не гестикулирам рукама, не правим гримасе већ само одговарајуће речи у право време наглашавам.

Изговорена реч снажнија је од писане јер је неке директно упућена, она је увек темпераментна, њу сам беседник боји, даје јој своје обележје и настоји да је чујете онако како он то жели, те се због тога дешава да слушаоци буду њоме опседнути и опијени. Чак и најбољи текст великог уметника писане речи када се добро изговори има далеко већи успех него када га сами читате.

Још и стари Хелени су знали за снагу изговорене

речи, па њима и припада част да су започели историју беседништва. Најславнији међу њима је Демостен, политичар и говорник, чије су беседе уперене против Филипа Македонског познате као „филипике“. Од великих римских говорника свакако треба поменути Цицерона.

Велике војсковође били су и одлични говорници. Наполеон Бонапарта је био одличан беседник и његови говори пред велике битке били су пуни емоција, изговорени страшно и полетно, што треба објаснити и младошћу императоровом, али и његовим осећањем шта војницима треба рећи у том тренутку. Сличан њему је био и Александар Македонски. Добри говорници су били и средњовековни сколастичари, а свештеници су ту особину задржали и до данас.

Једна од најмрачнијих личности људске историје — Хитлер — био је такође велики беседник који је знао да искористи погодан тренутак и да својим говорима заведе и опчини масе. Ово открива једну веома важну чињеницу кад је у питању беседништво: оно се, на жа-

лост, може користити и у лоше сврхе.

Можда најчувенији у историји нашег беседништва је говор мајора Драгутина Гавриловића који је он одржао својим војницима пред одлучни напад аустроугарске војске на Београд 1915. године. Цитирамо тај чувени говор, а ви га прочитајте наглас, чврсто и одлучно, па запитајте себе како се после тога осећате:

ЈУНАЦИ!

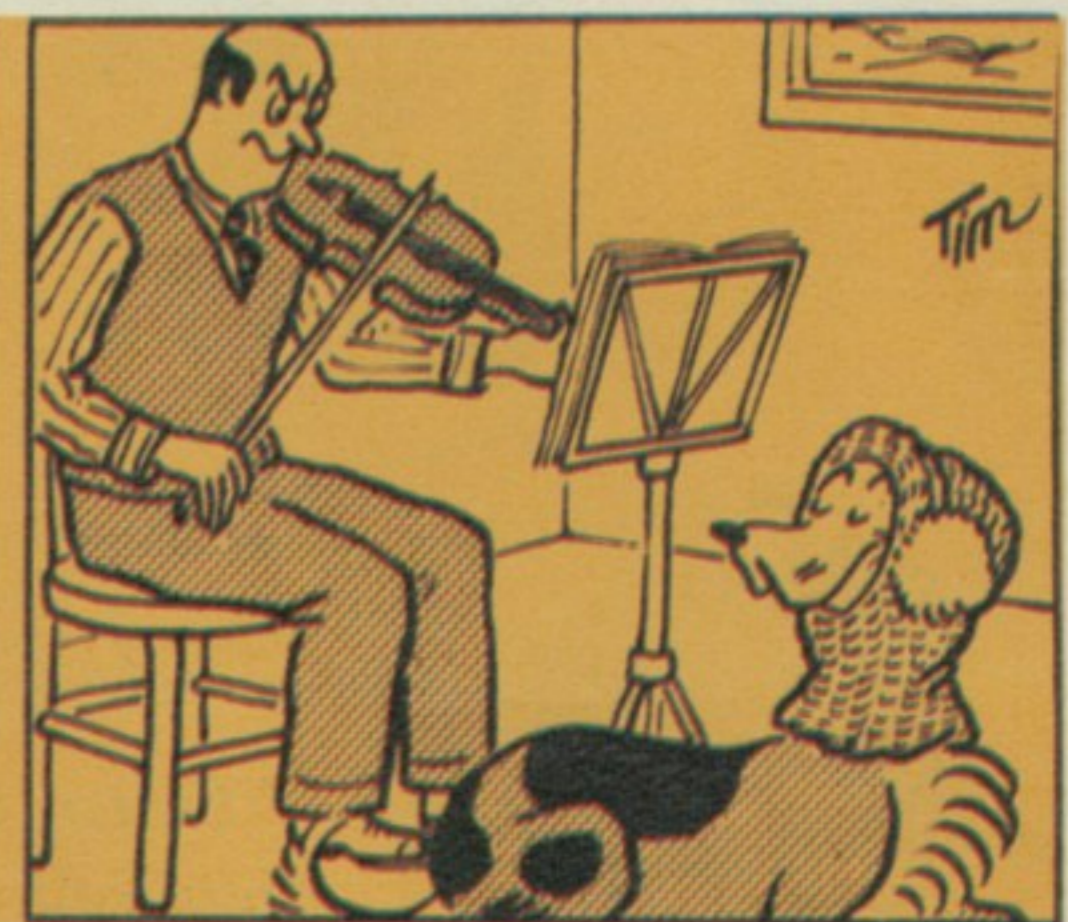
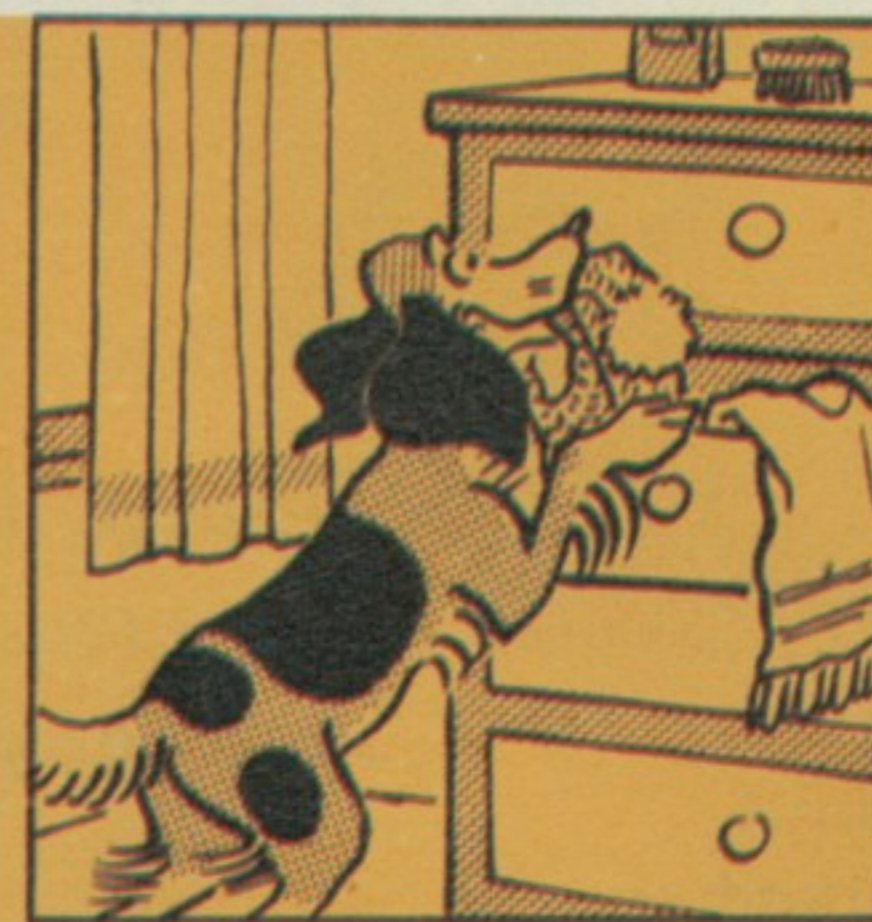
Тачно у 3 часа непријатеље треба разбити вашим силним јунаштвом, разнети их вашим бомбама и бајонетима. Образ Београда, наше престонице, мора да буде светао.

Војници!
Јунаци!

Врховна команда избрисала је наш пук из бројног стања, наш пук је жртвован за част Београда и отаџбине. Ви немате, дакле, да се бринете за животе ваше, они више не постоје. Зато напред у славу...

И мајор и његови војници изгинули су до последњег бранења Београда.

Слободан РАШИЋ,
студент — Београд

НАЈБРЖИ РЕВОЛВЕРАШ ТЕКС

Шон Весли Хардин био је у годинама после грађанског рата између Севера и Југа познат као „најбржи револвераш Тексаса“. Тако га је називао и један од најславнијих људи Дивљег запада, легендарни „Дивљи Бил“ Хикок.

Џон Весли Хардин, син методистичког свештеника, био је читавог живота убеђен да је правичан и честит човек и да његови „колтови“ деле правду у једном свету пуном неправди. Био је загрижени присталица Југа и ослобођени Црнци, северњачки војници, Индијанци и Мексиканци били су по његовом мишљењу бића према којима не треба имати самилости,

па према томе и главна мета његових револвера. У ствари, Вес Хардин је био обичан убица, хладнокрван и окрутан.

Убица њише аутобиографију

Прва Хардинова жртва био је Црнац по имену Махе. „Хтео је да ме удари штапом“ — рекао је петнаестогодишњи Вес Хардин пошто је једним метком прострелио срце човеку без одбране.

„Отац је намеравао да ме поправи и наговарао ме да се предам властима и искусим заслужену казну“, писао је Вес Хардин десетак година касније у затвору у својој „Аутобиографији“. „Убедио сам га да није у праву. У оно време, суђење за убиство једног Црнца, пред судом који су чували северњачки бајонети, значило би за мене сигурну смрт. Тако сам, мада то нисам желео, почео да бежим. Не од правде, него од неправде и насиља Северњака који су покорили Стари Југ“.

У тој истој аутобиографији Хардин је хладнокрвно описао следећа три убиства: „Три северњачка војника су ме после убиства Црнца гонили с намером да ме ликвидирају. Због тога сам био

Поред великих колџова увек је негде у рукаву, њод шеширом или у чизми имао неки мали револвер који је, у случају нужде, умео да употреби из њогаје

принуђен да их сачекам у заседи и, наравно, да их побијем.

Вес Хардин је постао познат као човек који фантастичном брзином уме да извуче револвер, да непогрешиво гађа левом и десном руком, да мађионичарски барата револверима пребацујући их, према потреби, из руке у руку, да пуца из окрета, да за трен ока погађа циљ из појаса. Научио је све могуће револверашке трикове, а сам је измислио неколико дотад непознатих. Сем великих „колтова“ са продуженом цеви, увек је негде у рукаву, у џепу од прслука, под шеширом или у чизми имао и неки мали револвер којим је у случају потребе умео да се послужи из потаје. Био је поносан због своје лукавости.

Сусрећ са »Дивљим Билом«

Једном је био ухапшен због убиства за које је тврдио да га није починио. А-

гент који га је спроводио није био нарочито опрезан јер је Хардин био разоружан и везан. Није слутио да о врату убице, на канапу под кошуљом виси мали револвер. Хардин је искористио погодан тренутак, извукао револвер под кошуљом и убио свог пратиоца.

Године 1871, деветнаестогодишњи Хардин који је на души већ имао деветнаест убистава, „не рачунајући Црнце, Индијанце и Мексиканце“, како је говорио, појавио се у Абилену у Канзасу. У Абилену је у то време био шериф чувени Бил Хикок, назван „Дивљи Бил“, вероватно једини човек који је био у стању да се оружјем у руци супротстави младом револверашу. Али до двобоја између њих двојице није дошло. Хикок је понешто чуо о револверашким подвизима Веса Хардина, али је и сам био дете епохе кад је на Дивљем западу у праву био онај ко брже потезе „колт“, па није сматрао да је убиство наоружаног човека, способног да се брани, неки велики

грех. „Дивљи Бил“ је једино желео да у Абилену савесно обавља своју шерифску дужност.

— Момче, чуо сам да ствараш гужве! — рекао је зато Весу Хардину кад га је угледао у Абилену. — Нећу да правиш гужве и овде. Разумеш ли?

— Нисам дошао да правим гужву у вашем граду, Хикок! — мирно је одговорио Вес Хардин. — Али ћу неко време да останем овде, желели ви то или не!

Вес Хардин ипак није остао дуго у Абилену. Једног дана док је пио у „салуну“ неки човек се ослонио на други крај шанка, поручио виски и презривим гласом рекао:

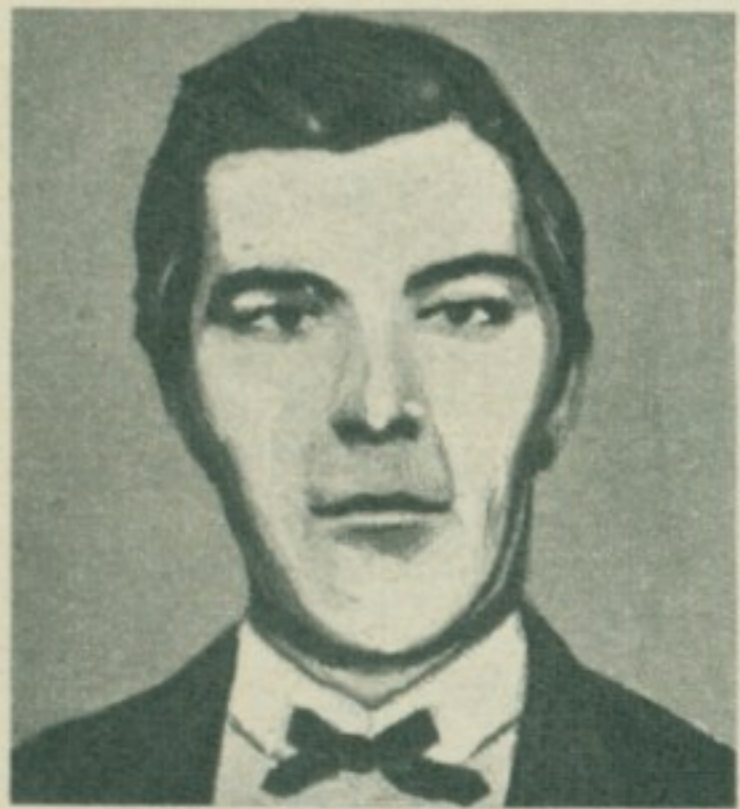
— Тексашани ми се не допадају!

— Ево једног Тексашанина! — рече Хардин и одмакну се корак од шанка.

Изазивач је погрешно: пошао је руком према кубури. Готово истовремено одјекнула су два пуцња и човек који није волео људе из Тексаса издисао је на по-

ПАСА

ЈЕДИНА САЧУВАНА ФОТОГРАФИЈА ЦОНА ВЕСЛИЈА ХАРДИНА

ду. Вес Хардин је морао да бежи од гнева „Дивљег Била“.

Убиство шерифа

Наставио је да живи животом револвераца. У чувеном рату између две конкурентске породице одгајивача говеда, породице Сутон и породице Тејлор које су 1873. и 1874. године водиле прави рат борио се на страни Тејлора и устрелио неколико људи. Кад се тај рат завршио, Хардин се повукао у град Команч и живео неко време под лажним именом.

Амбициозни шериф из Брауна Чарлс Веб сазнао је

за Хардиново скровиште и одлучио да се прослави хапшењем чувеног револвераца, који је до тада побио преко четрдесет људи!

„Био је мој двадесет први рођендан. С једним рођаком пио сам у „салунима“ Команча — описује Хардин тај сусрет.

— Вес, доста си пио — рече ми рођак. — Хајдемо кући!

Тек што смо изишли из „салуна“ неко је викнуо:

— Ево овог проклетог шерифа из Брауна!

Окренуо сам се и угледао странца. Имао је о појасу два револвера. На пет корака од мене стао је, држећи руке за леђима.

— Имате ли налог да ме ухапсите? — упитао сам га

— Не познајем вас — одговорио је.

— Одлично! — одвратио сам. — Чуо сам, наиме, да пребацујете овдашњем шерифу што ме не хапси.

Чарлс Веб је рекао да никада тако нешто није помислио, па сам га позвао да нешто попијемо. Али, кад смо улазили у „салун“, неко је викнуо:

— Пази, Цек!

Осврнуо сам се и видео да је Чарлс Веб већ извукао револвер. Бацио сам се у страну, извукао „колт“ и окинуо, истовремено кад и Веб. Његов метак гадно ме је ранио у бутину. Ја сам циљао боље: метак је погодио шерифа у главу. Док је падао, опалио сам још једном.

17 година робије

Убиство шерифа Веба била је кап која је певршила меру. Грађански рат је већ

био заборављен, одгајивачи стоке зарађивали су добре паре, па су желели мир и ред. Људи ван закона као што је био Вес Хардин више нису били потребни никојем.

Три године је Вес Хардин успевао да избегава потере државне полиције Тексаса и агената Пинкертонове детективске агенције

За петама му је непрекидно био упорни прогонилац, решен да ухвати своју дивљач, поручник Џон Армстронг.

Августа 1877. поручник Армстронг је са својим људима изненадио чувеног револвераца кад је улазио у воз за Алабаму и ухапсио га.

За убиство шерифа Веба суд је Цона Веслија Хардина осудио на 25 година присилног рада. Седамнаест година провео је Вес Хардин на робији. Као затвореник понашао се боље од осталих па му је осам година казне било опрштено.

Кад се поново нашао на слободи, било му је четрдесет година. Још је имао времена да започне нови живот.

Меџак с леђа

Из затвора је Вес Хардин донео своју „Аутобиографију“ и солидно правничко знање стечено у годинама тамновања. Тако је једног дана у Ел Пасу на мексичкој граници где га људи нису познавали осванула табла:

„Џон Весли Хардин
— адвокат“

Већ 1897. у „Ел Пасо Тајмсу“ изашла је о некадашњем убици ова белешка:

„Данас је господин Џон Весли Хардин један од најпоштованијих грађана Ел Паса. У младости је био напросит и дивљак као прерије у којима је рођен, али године су некадашњег каубоја измениле у тихог центмена кога поштују и ближњи и закон“.

Бивши револвераш није дуго уживао у свом угледу.

Упознао је удовицу Мек Роуз, чији је муж био умешан у крађу стоке и погинуо у једној пуцави против полиције. Удовица је одговорила на Хардинова удварања, али је ускоро била ухапшена под оптужбом да је била мужев саучесник. Хардин ју је ослободио плативши велику кауцију, али се при том заборавио и запретио да ће се осветити Џону Селману, агенту који је његову изабраницу ухапсио. Није слутио да је том претњом изрекао своју смртну пресуду.

Деветнаестог априла 1897. Вес Хардин је у „салуну“ уз чашицу вискија бацао коцкице са барменом.

— Четири „шестице“! — осмехнуо се задовољно. — Тешко можеш да добијеш партију!

То су му биле последње речи.

Отац агента Селмана припуцао му се с леђа и опалио му метак из „колта“ у потиљак.

ВАШТАР

СА СВИХ КОНТИНЕНАТА

САВЕСТ. — Очигледно мучен грижом савести неки грађанин Хамбурга који се пре неколико година више пута возио трамвајем не купивши карту, послао је управи градског саобраћаја око 1000 динара у поштанским маркама а уз њих писмо: „Поштована господо, два или три пута провозао сам се бесплатно вашим трамвајем јер нисам имао новца за карту. Желим да имам чисту савест. Зато вам шаљем ове марке и молим вас да ми опростите. Додао сам и интерес“.

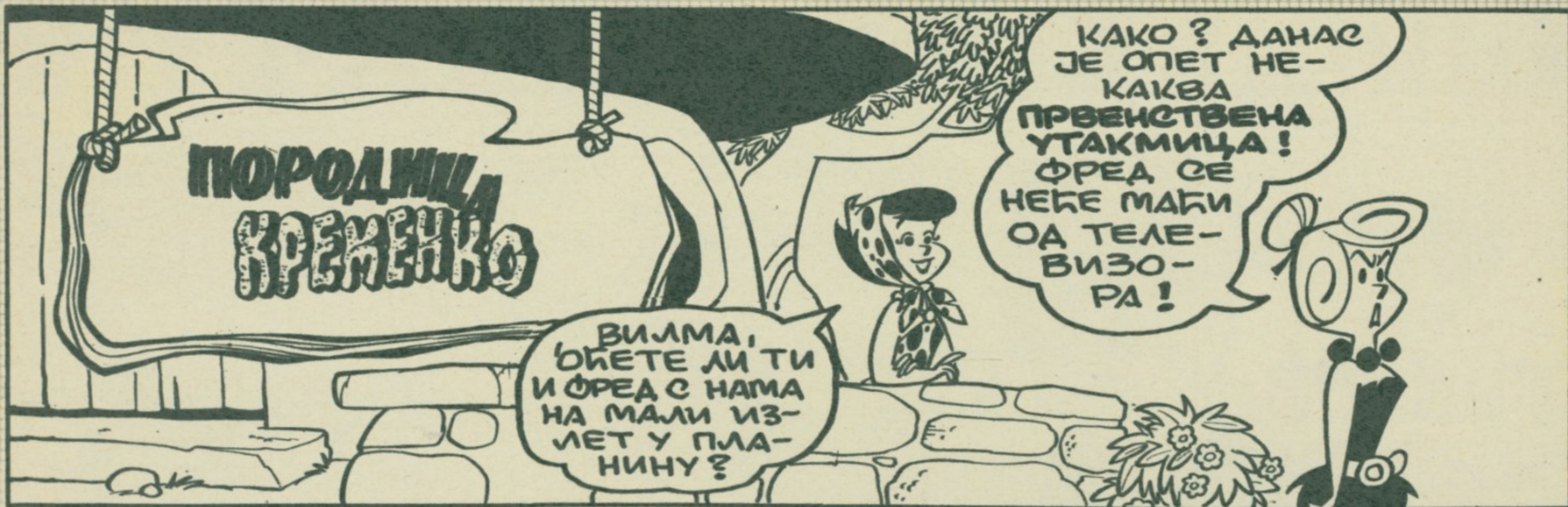
НАВИКА. — Стари морски вук Халсен напустио је море и вративши се свом дому у Бергену, у Норвешкој, донео је и једног папагаја који му је годинама „правио друштво“. Стално папагајево брбљање ишло је на живце Халсеновој жени. Једног дана изгубила је стрпљење, зграбила папагаја за ноге, бесно га завртела неколико пута и бачила кроз прозор. После неколико минута на прозору се створио папагај и закрестио: „До ђавола, какав пасји ветар“.

КРАТКА РАДОСТ. — Саобраћајна управа у јапанском граду Осаки расписала је конкурс за паролу која би могла да се смањи број саобраћајних несрећа. Прву награду добио је Сата Атабицу: „Будите опрезни и живећете, сањајте за воланом и умрећете“. Поред новчане награде Атабицу је припала част да кроз читав град провезе камион на којем се налазила његова крупно исписана парола. Опијен успехом, дао је гас и камион је улетео у један излог.

ЦРНЕ ЗАСТАВЕ

ПРИЧА О СПОРТИСТИ

**РУДОЛФ
БЕЛИН**

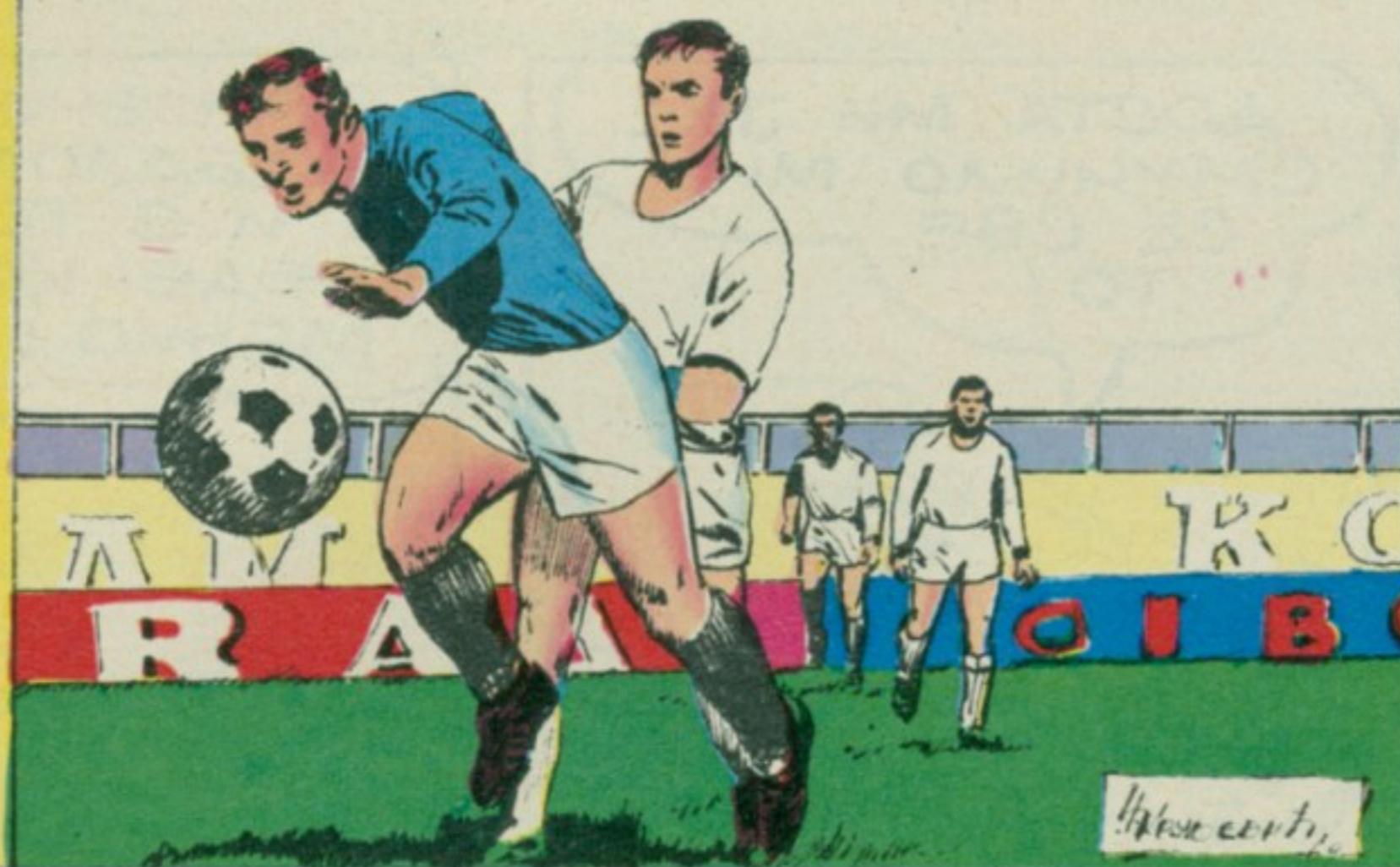
РУДОЛФ БЕЛИН,
КАПИТЕН ДИНАМА
ИЗ ЗАГРЕБА,
ЈЕДАН ЈЕ ОД
НАЈБОЛИХ
ФУДБАЛЕРА
САДАШЊЕ
ГЕНЕРАЦИЈЕ.
РОЂЕН ЈЕ
4. НОВЕМБРА 1942.
У ЗАГРЕБУ.
СПОРТСКУ
КАРИЈЕРУ ПОЧЕО ЈЕ
КАО ХАЛФ И БЕК А
У ДИНАМУ ЈЕ
ОД 1960.

ЈЕДАН ЈЕ ОД МАЛОГ
БРОЈА ФУДБАЛЕРА
КОЈИ ЈЕ ИГРАО У СВИМ
РЕПРЕЗЕНТАЦИЈАМА: У
ОМЛАДИНСКОЈ 5 ПУТА,
МЛАДОЈ З, ОЛИМПИЈСКОЈ
И "Б" ЕКИПИ ПО ЈЕАНУ, У
"А" РЕПРЕЗЕНТАЦИЈИ -
28 ПУТА.

БЕЛИН ЈЕ
ФУДБАЛЕР
ИЗУЗЕТНИХ
КВАЛИТЕТА.
БРЗ ЈЕ,
ИЗВАНРЕДАН
ТЕХНИЧАР.
ИГРА ДОБРО И
У НАПАДУ И У
ОДБРАНИ, ИМА
ЈАК И ТАЧАН
ШУТ.

ОДУВЕК ЈЕ
БИО ФУДБАЛЕР -
ЦЕНТАМЕН.
НИКАД СЕ НИЈЕ
РАСПРАВЉАО
СА СУДИЈОМ
НИТИ СА
ИГРАЧИМА.
ФАУЛИРАЈУ ГА,
ОН СЕ НЕ ТУЖИ
И НЕ ВРАГА.
ЗБОГ ТОГА ЈЕ
ОМИЉЕН И МЕЂУ
ИГРАЧИМА,
СВОЈИМ И
ПРОТИВНИЦИМ,
И МЕЂУ
ПУБЛИКОМ...

КАО ФУДБАЛЕР ДИНАМА И
ИГРАЧ ДРЖАВНОГ ТИМА
ПРУЖИО ЈЕ НИЗ СЛАВНИХ
ИГАРА. ГОДИНЕ 1964.
ИЗАБРАН ЈЕ ЗА
ФУДБАЛЕРА
ГОДИНЕ.

СА СВОЈИМ ТИМОМ ОСВОЈИО ЈЕ И
ПЕХАР ПРЕДСЕДНИКА ТИТА. КАД
ГА ЈЕ ДРЖАО У РУКАМА, ТО СУ
БИЛИ ТРЕНУЦИ ЊЕГОВОГ НАЈВЕЉЕГ
СПОРТСКОГ СЛАВА. НА ЖАЛОСТ, ИЗГЛЕДА
ДА ЂЕ И ОН УСКОРО ОТИЋИ У
ИНОСТРАНСТВО...

СУНЧЕВА ТАЈНА

РАХАН

РАХАН СЕ НЕ БОЈИ ЧОВЕКА С "ДУРАЧКИМ НОГАМА"! АКО НЕ ИЗИЂЕШ ИЗ ГРМА, РАХАН ЋЕ ПОКИ ДА ТЕ ТРАЖИ!

С РУКОМ НА НОЖУ ОД СЛОНОВАЧЕ РАХАН ЈЕ ЧУЧАО У ЗАСЕДИ...

АХ! АХ! БЕЖИШ, ДУГОНОГИ! АЛИ, РАХАНУ НЕЋЕШ УМАЊИ! МОРАЋЕШ МУ ОТКРИТИ ТАЈНУ СУНЦА!

РАХАН НИЈЕ ЗНАО ДА БИЋЕ КОЈЕ ЈЕ ГОНИО НИЈЕ ЧОВЕК ВЕК ЖИВОТИЊА КОЈОЈ ЋЕ МНОГО ХИЉАДА ГОДИНА КАСНИЈЕ ЛУДИ ДАТИ ИМЕ КЕНГУР...

1239

РАХАН ЈЕ БИО
ОДМОРАН И
СТИГАО ЈЕ ЖИ-
ВОТИЊУ...

ТВОЈЕ
ДУГАЧКЕ НОГЕ
СПОРИЈЕ СУ
ОД РАХА-
НОВИХ!

САМО СУНЦЕ
МОЖЕ ДА УМАК-
НЕ РАХАНУ АЛИ
НЕ И ЊЕГА РАХАН
УСКОРО СТИЋИ!
ОНО СЕ КРИЈЕ
У ТВОЈОЈ
ЗЕМЉИ!

ГОВОРИ!
ГДЕ СЕ ОНО
КРИЈЕ? РА-
ХАН БЕ ТЕ
ПУСТИТИ
АКО МУ КА-
ЖЕШ!

РАХАН ЈЕ
ОСЕТИО
ЈОШ НЕЧИ-
ЈЕ ПРИ-
СУСТВО,
АЛИ БИЛО
ЈЕ КА-
СНО...

... НИЈЕ СТИГАО
ДА ИЗБЕГНЕ ВЕ-
ЛИКОГ "ЛЕПТИ-
РА" КОЈИ ГА
ЈЕ УДАРИО
У ГЛАВУ...

ВРАННГ!

ААА!

ЗАШТО
ЈЕ ХТЕО
ДА УБИЈЕ
КАРУ?

УБИЈ-
МО ГА!

ДА... АЛИ
ТЕК ПОШТО СА-
ЗНАМО ОТКУДА ЈЕ
ДОШАО!

ЈА САМ
РАХАН, СИН
КРАОА, ПОГЛА-
ВИЦЕ ПЛЕМЕНА
С ПЛАВЕ ПЛДНИ-
НЕ! СВЕ ЛУДЕ ИЗ
МОГ ПЛЕМЕНА
ПРОГУТАЛА ЈЕ
ПЛАВА ПЛА-
НИНА!

РАХАН СЕ
БРЗО
ОСВЕСТИО...

ЈЕДНЕ НОЋИ
ПЛАВА ПЛДНИНА
ПОЧЕЛА ЈЕ ДА
РИГА ВАТРУ И
ПЛЕМЕ ЈЕ НЕ-
СТАЛО!

РАХАНУ СЕ СТРА-
ШНА НОЋ ДУБОКО
УСЕКЛА У ПАМЋЕЊЕ.
ВИДЕО ЈЕ СЕБЕ
КАКО ЧУЧИ ИСПОД
ЈЕДНОГ КАМЕНА КО-
ЈИ ГА ЈЕ ЗАШТИТИО
ОД ЛАВЕ...

СВИ СУ НЕ-
СТАЛИ! КРАО,
РАРОР, ЦАК И
ПАС ТАА-ЛЕ! ПЛА-
НИНА ЈЕ ПОШТЕ-
ДЕЛА САМО РА-
ХАНА! А РАХАН
ЈЕ ОНДА БИО
МАЛИ,
САСВИМ
МАЛИ...

...АЛИ, ДРУГА ПЛЕ-
МЕНА КОЈИМА ЈЕ
ПОКУШАВАО ДА
СЕ ПРИДРУЖИ,
НИСУ ИМАЛА ЗА
ЊЕГА САМИЛО-
СТИ...

ОНИ КОЈИ
ИДУ УСПРАВНО
СУ КАО ЖИ-
ВОТИЊЕ!

ЈЕДИНИ ПРЕЖИВЕЛИ С ПЛАНЕ ПЛАНИНЕ ОДРАСТАО ЈЕ КАО ДИВЛА ЗВЕР...

РРРАААХ!

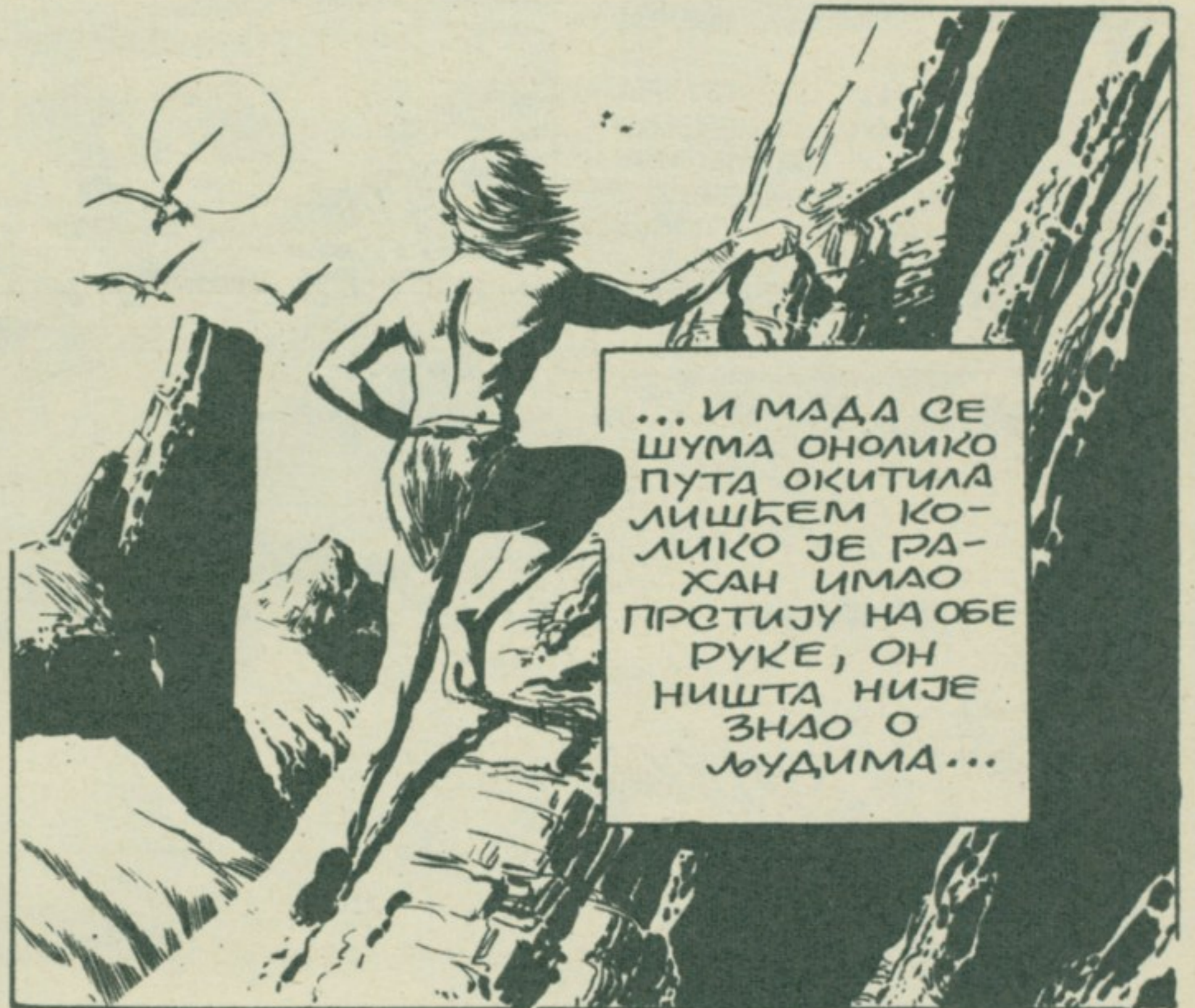

УБИЈАО ЈЕ ДА БИ СЕ ОДБРАНИО, ДА БИ СЕ ПРЕХРАНИО, ДА БИ СЕ ОДРЖАО У ЖИВОТУ У ВЕЛИКОЈ ШУМИ...

РРРАААХ!

... И МАДА СЕ ШУМА ОНОЛИКО ПУТА ОКИТИЛА ЛИШКЕМ КОЛИКО ЈЕ РАХАН ИМАО ПРЕТИЈУ НА ОБЕ РУКЕ, ОН НИШТА НИЈЕ ЗНАО О ЉУДИМА...

РАХАН ЖЕЛИ ДА СЕ ПРИДРУЖИ СУНЦУ! ТРАЖИО ЈЕ ОД ЧОВЕКА С ДРУГИМ НОГАМА ДА ГА ОДВЕДЕ ДО ПЕКИНЕ ПЛАМЕНОГ БОГА!

"КАГА" НИЈЕ ЧОВЕК БЕЖ ЖИВОТИЊА! НИКО СЕ ДОСАД НИЈЕ МОГАО ПРИБЛИЖИТИ СУНЦЕВОМ СКРОВИШТУ! РАХАН ЈЕ ГЛУПАЛИ ОД "КАГЕ"! УМРЕКЕ!

ВИ НЕБЕТЕ УБИТИ РАХАНА!

БУМЕРАНЗИ СУ ПОЛЕТЕЛИ ПРЕМА РАХАНУ КОЈИ ЈЕ БЕЖАО. ЧАК ЈЕ УСПЕО ЈЕДАН ДА УХВАТИ РУКОМ...

У ШУМИ РАХАН ЗНА КАКО ДА ЗАВАРА ТРАГИ НАЈЛУКАВИЈЕМ НЕПРИЈАТЕЉУ...

ЧОК!

...РАХАН ЗНА ДА УТРЕ СВОЈ ТРАГ АЛИ РАХАН НИЈЕ ЗНАО ДА ЈЕ "ДУГОНОГИ" ЖИВОТЊА!

...ОВИ ЉУДИ ИМАЈУ ПРАВО! РАХАН ЈЕ ГЛУП! РАХАН НИШТА НЕ ЗНА! НЕ ЗНА ЧАК КАКО ДА КОРИСТИ ОВЕ ДРВЕНЕ ЛЕПТИРОВЕ!

И У БЕСУ ДАЛЕКО ЈЕ БАЦИО БУМЕРАНГ...

ОООХ! ОН СЕ ВРАЋА! ВРАЋА СЕ КАО ШТО СЕ НЕКАД ВРАЋАО ПАС ТАД КАД ГА ЗОВЕШ ПО ИМЕНУ!

РАХАН ЈЕ ДЕСЕТ ПУТА ПРОБАО И "ДРВЕНИ ЛЕПТИР" МУ СЕ ДЕСЕТ ПУТА ВРАТИО!

...ПОСТОЈЕ ПРОМУЊУРНИЈИ ЉУДИ ОД ЉУДИ С ПЛАВЕ ПЛАНИНЕ, ОНИХ С РЕКЕ И ЈЕЗЕРА! А РАХАН ТО НИЈЕ ЗНАО!

...МОЖДА ЗАИСТА НИКО ДОСАД НИЈЕ ОТКРИО СУНЦЕВУ ЈАЗ-БИНУ! МОЖДА ОНА ЧАК И НЕ ПОСТОЈИ?

ГОНИОЦИ СУ ОДАВНО ИЗГУБИЛИ ЊЕГОВ ТРАГ И РАХАН ЈЕ, КАО СВАКЕ ВЕЧЕРИ, ИЗАЗИВАО СУНЦЕ...

...ОПЕТ СЕ КРИ-ЈЕШ! АЛИ РАХАН ЗНА ДА ЈЕ ТВОЈА ПЕЋИНА НА КРАЈУ ПУ-СТИЊЕ!

РАХАН ЋЕ ЈЕ УСКРО НАЋИ!

ОД ОНЕ НОЋИ КАДА ЈЕ ПЛАМЕНА РЕКА ОДНЕЛА ЊЕГОВУ БРА-ЋУ, РАХАН СЕ БОЈАО МРАКА А ОБОЖАВАО СУНЦЕ...

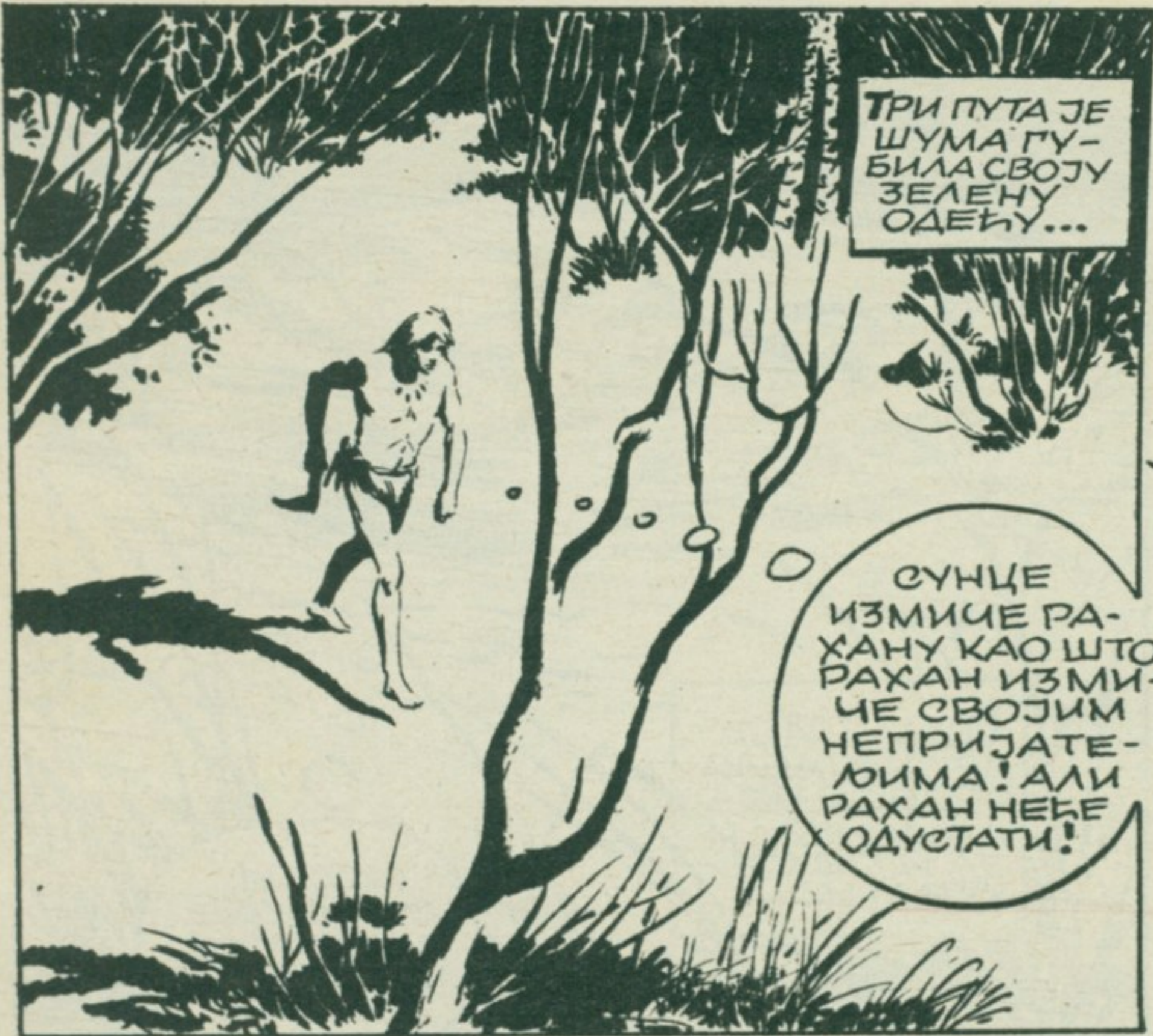

...РАХАН ЋЕ ТЕ НАТЕРАТИ ДА УВЕК СВЕТЛИШ И ОНДА НЕЋЕ БИТИ НОЋИ! ЈА ЗНАМ ДА ЋЕШ ТИ СЛУШАТИ РАХА-НА... КАД ОН БУДЕ ПОРЕД ТЕБЕ!

1239

ТАКО ЈЕ ЈОШ ОД ДЕТИЊСТВА РАХАН ТРЧАО ЗА СУНЦЕМ. АЛИ, У ТОМ НАСТОЈАЊУ САМО ЈЕ ОТКРИВАО НОВЕ ХОРИЗОНТЕ ИЗА КОЈИХ ЈЕ ВАТРЕНИ БОГ УВЕК ПОНОВО НЕСТАЈАО...

ТРИ ПУТА ЈЕ ШУМА ГУБИЛА СВОЈУ ЗЕЛЕНУ ОДЕЋУ...

СУНЦЕ ИЗМИЦЕ РАХАНУ КАО ШТО РАХАН ИЗМИЦЕ СВОЈИМ НЕПРИЈАТЕЉИМА! АЛИ РАХАН НЕЋЕ ОДУСТАТИ!

РАХАН ЈЕ НАУЧИО ДА ВЕШТО БАРАТА "ЛЕПТИРОМ" ОД ДРВЕТА. УСПЕВАО ЈЕ ЧАК ДА ПОГОДИ ПТИЦУ У ЛЕТУ...

ОВЕ ПТИЦЕ СА РЕКЕ УМЕЈУ ДА КЛИЗЕ ПО ВОДИ КАО РИБЕ! А РАХАН ТО НЕ ЗНА!

У ЊЕГОВОМ ТРАГАЊУ ЗА СУНЦЕМ РЕКЕ СУ МУ ПРЕСТАВЉАЛЕ ВЕЛИКУ ПРЕПРЕКУ...

НИ ТИ, РЕКО, НЕЋЕШ ЗАУСТАВИТИ РАХАНА!

КАО И СВИ ЉУДИ С ПЛАНИНЕ, РАХАН НИ ЈЕ УМЕО ДА ПЛИВА. МНОГЕ ДАНЕ ИЗГУБИО ЈЕ ТРАЖЕЊИ ПЛИЊАКЕ У РЕЦИ! АЛИ ЈЕДНОГ ЈУТРА...

ДРВЕЋЕ МОЖЕ ДА ПЛИВА НА ВОДИ! РАХАН МОЖЕ ДА ИСКОРИСТИ ДРВЕЋЕ!

ЈЕДНО ЈЕ СТРАШНО
ЉУТИЛО РАХАНА: НАЦИН
НА КОЈИ МУ СЕ СУНЦЕ
ПОДСМЕВАЛО. СТО ПУТА
БИ СЕ ОН ПОСТАВИО
ЛИЦЕМ ПРЕМА СУНЦУ
КАД СЕ ОНО СКРИВАЛО...

...И СТО ПУТА СЕ ОНО
ПОЈАВЉИВАЛО ИЗ
ЊЕГОВИХ ЛЕЂА!

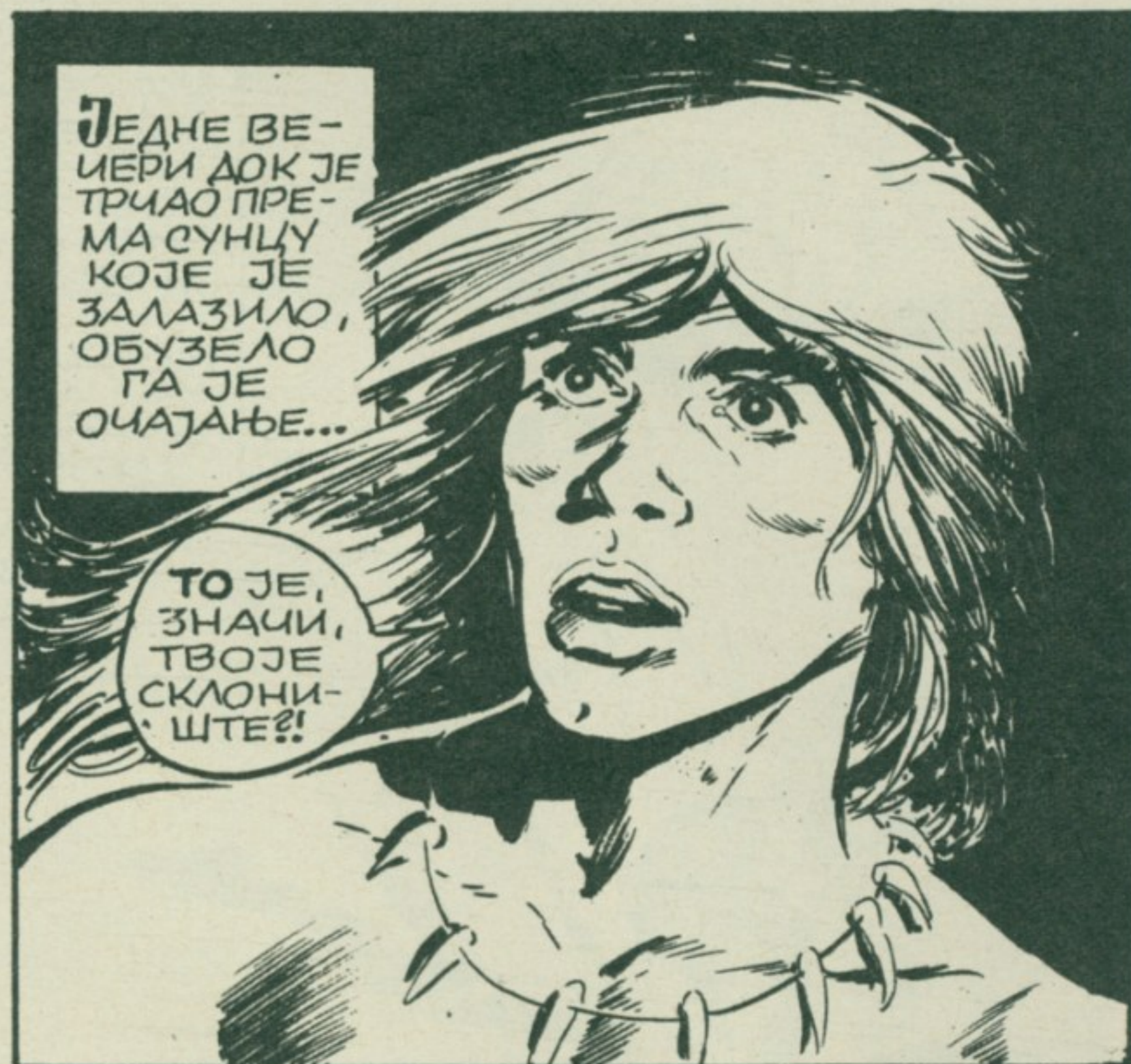
ЛУКАВО
ЈЕ СУНЦЕ!
ТО ОНО ПОКУША-
ВА ДА МЕ ПРЕВА-
РИ И НАВЕДЕ ДА
СЕ ВРАТИМ!
АЛИ ЈА НЕЋУ
ПАСТИ У ТУ
КЛОПКУ!

ГОДИШЊА ДОБА СУ СЕ
СМЕЊИВАЛА. РАХАН ЈЕ ПРЕ-
ШАО МНОГЕ ПУСТИЊЕ И
ЏУНГЛЕ, СУСРЕТАО БИЋА
ЗА КОЈА НИЈЕ НИ СЛУ-
ТИО ДА ПОСТОЈЕ...

ЈЕДНЕ ВЕ-
ИЕРИ ДОК ЈЕ
ТРЧАО ПРЕ-
МА СУНЦУ
КОЈЕ ЈЕ
ЗАЛАЗИЛО,
ОБУЗЕЛО
ГА ЈЕ
ОЧАЈАЊЕ...

ТО ЈЕ,
ЗНАЧИ,
ТВОЈЕ
СКЛОНИ-
ШТЕ?!

1239

ТА РЕКА ЈЕ БИЛА
ТОЛИКО ВЕЛИКА ДА
ЈОЈ СЕ ДРУГА ОБАЛА
НИЈЕ ВИДЕЛА. СУНЦЕ
СЕ ЛАГАНО ЗАГЊУ-
РИЛО У ТУ ВОДЕ-
НУ ПУСТИЊУ...

ОВДЕ СЕ
ЗАВРШАВА
ЗЕМЉА ЉУ-
ДИ И ЖИВО-
ТИЊА! ОВДЕ
ПОЧИЊЕ ВЕЛИ-
КА ЗЕМЉА...
СУНЦА!

ПЕСАК ЈЕ УСУ-
МРАКУ ЗАШУ-
ШТАО И РАХАН
СЕ НАШАО
ПРЕД НЕ-
ОБИЧНИМ ЧУ-
ДОВИШТЕМ...

НЕ НА-
ПАДАЈУ
РАХАНА... НИ-
СУ ОПАСНЕ
ЗА
ЊЕГА!

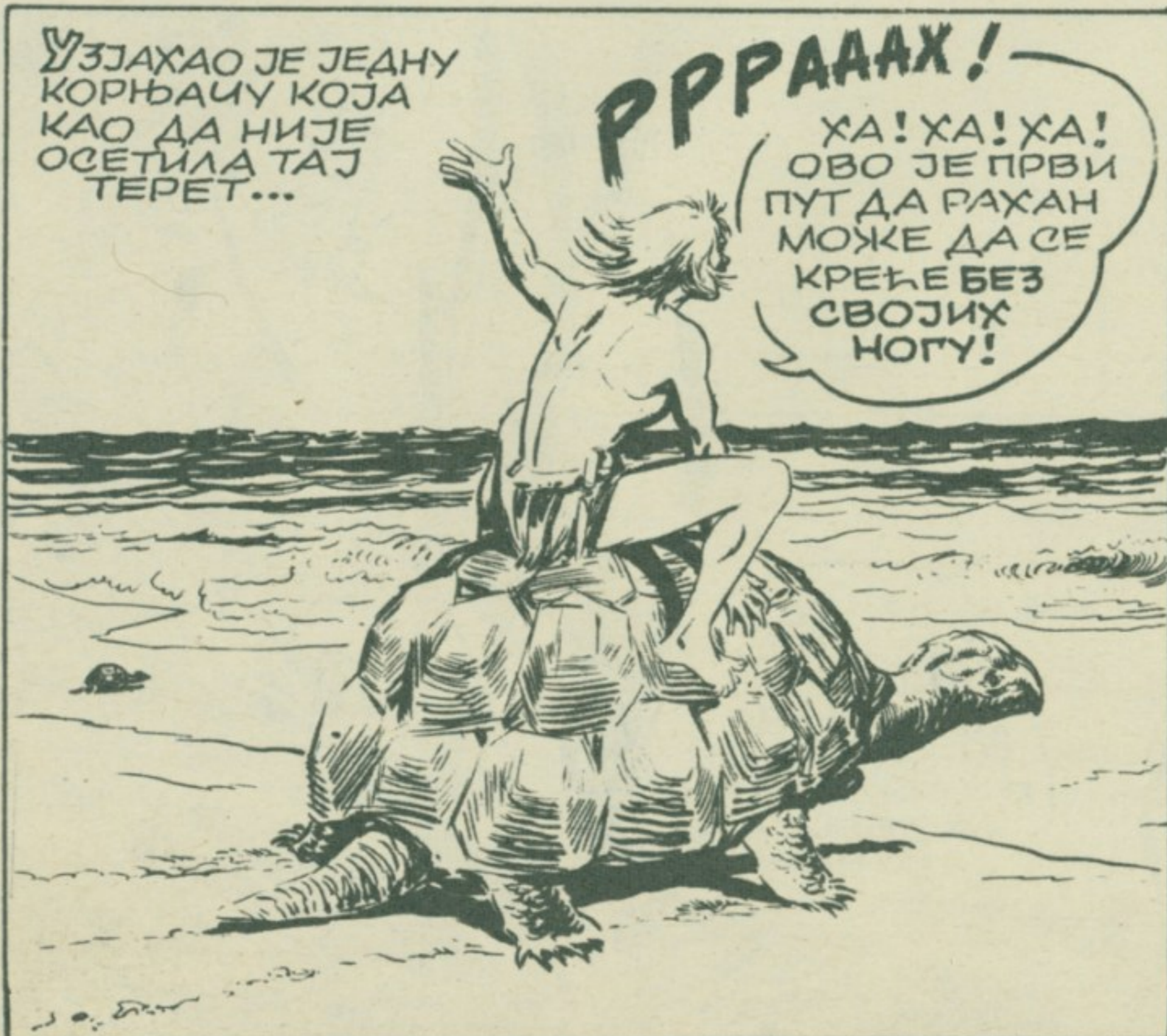
ЧИНОВСКЕ
КОРЊАЦИ
НИСУ НАПАДА-
ЛЕ АЛИ НИСУ
НИ БЕЖАЛЕ
ОД ЧОВЕКА.
НИСУ СЕ ЧАК
НИ ПОМАКЛЕ
КАД ИМ ЈЕ
ОПИПАО
ТВРД КАО
СЛОНОВАЧА
ЊЕГОВОГ
НОЖА...

У ЗОРУ СУ
СЕ НЕКЕ КОР-
ЊАЦИ УПУ-
ТИЛЕ ВОДИ...

ПОШТО ОВЕ
ЖИВОТИЊЕ
ЖИВЕ У
ЗЕМЉИ
СУНЦА,
ОНЕ ЋЕ МЕ
ОДВЕСТИ
ДО ЊЕ-
ГА!

1239

УЗЈАХАО ЈЕ ЈЕДНУ
КОРЊАЦУ КОЈА
КАО ДА НИЈЕ
ОСЕТИЛА ТАЈ
ТЕРЕТ...

РРРАААХ!

ХА! ХА! ХА!
ОВО ЈЕ ПРВИ
ПУТ ДА РАХАН
МОЖЕ ДА СЕ
КРЕЋЕ БЕЗ
СВОЈИХ
НОГУ!

ОДНЕСИ МЕ
ДО СУНЦА,
„ОКРУГЛОЛЕЂА“!
БРЖЕ! БРЖЕ!
ХА! ХА!
ХА!

ЈОШ СЕ СМЕ-
ЈАО КАД ЈЕ
КОРЊАЦА У-
ШЛА У ВОДУ...

Али, његов смех је замро кад се корњача изненада загњурила...

ААХ!

Рахан се нашао у води. очајнички се копрцао...

ААХ!
Рахан...
Неће... да...
умре... пре
но што сусрет-
не сун-
це...

Рукама и ногама ударао је по води... насумце...

ПЛАС!

ПЛАС!

Рахан неће... да умре... !?

1239

Кад је први страх прошао, Рахан је почео да удара по води... подражавајући "буде с реке"...

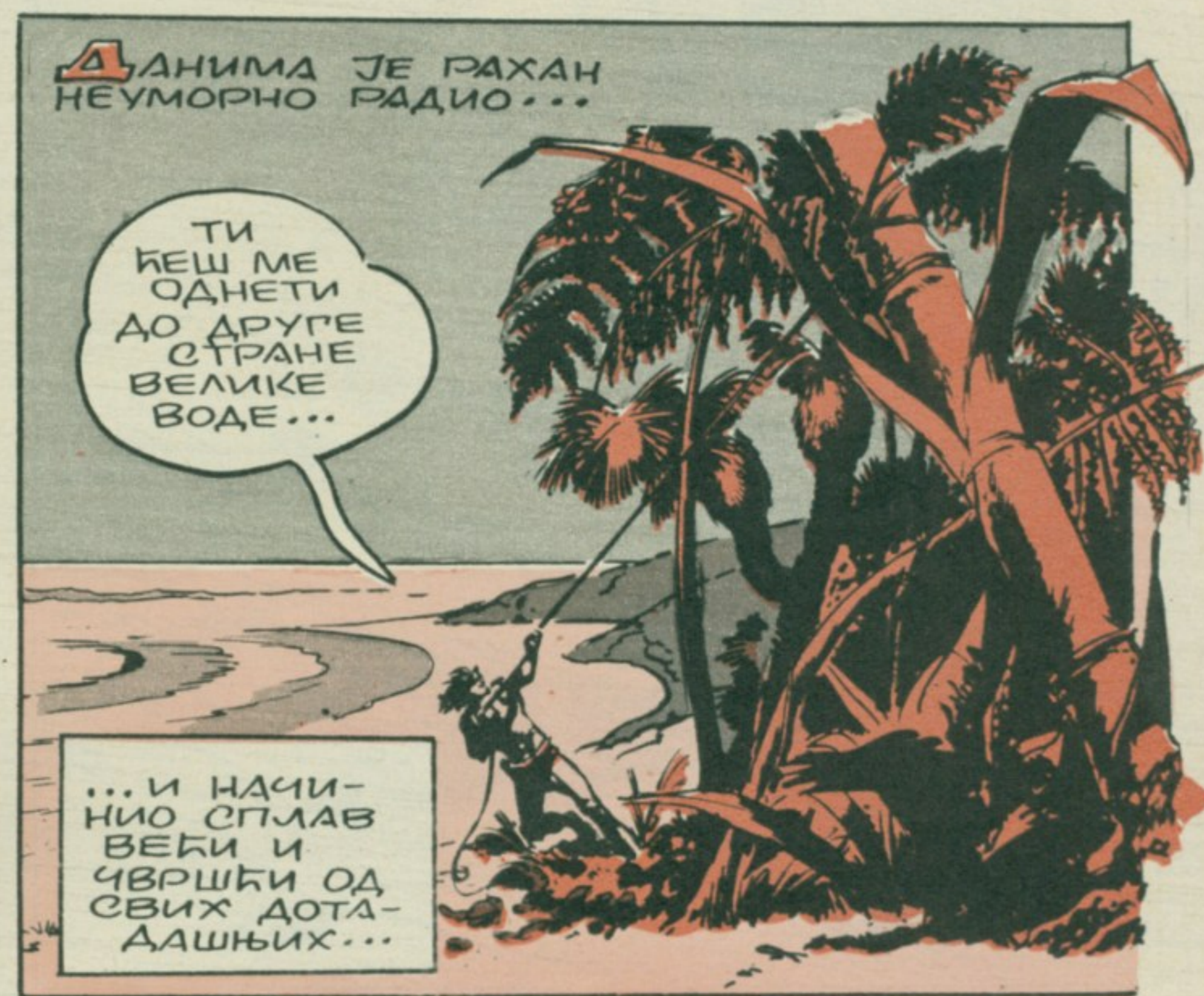
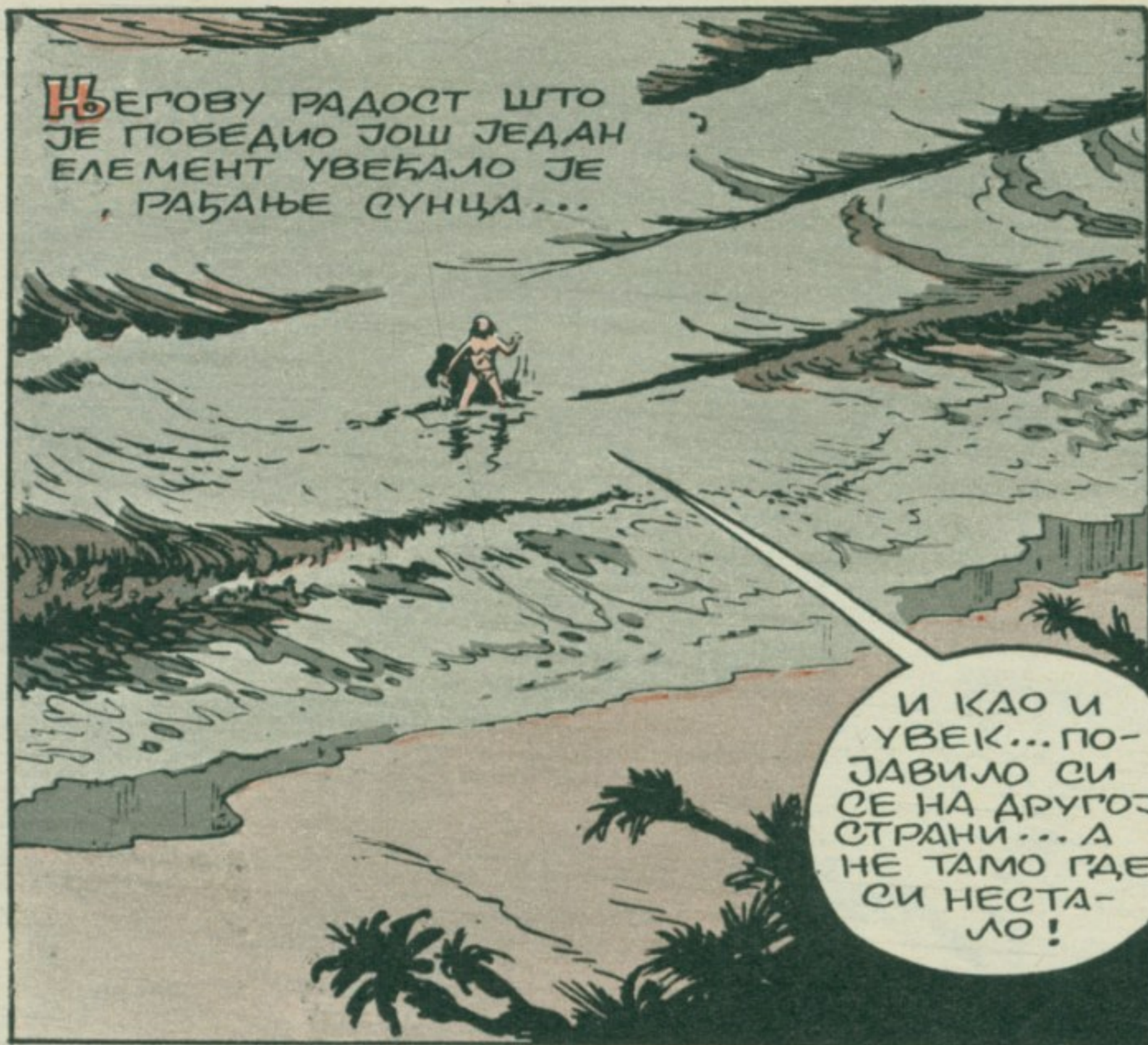
ПЛАС!

... и заурлао од радости...

Рахан се држи на води!
Рахан је победио воду!

РРААААХ!

1239

СИЈАЈ КАД
ХОЋЕШ! НЕСТАЈ
И ПОЈАВЉУЈ СЕ
ГДЕ ХОЋЕШ! РАХАН
ЈЕ ИЗГУБИО МНОГО
ВРЕМЕНА ЈУРЕЊИ
ЗА ТОБОМ, СУНЦЕ!
БРИГА РАХАНА
ЗА ТЕБЕ!

ОСВЕТА
КОЈЕ СЕ
ПЛАШИО
НИЈЕ ДО-
ШЛА. РА-
ХАН ЈЕ ОТ-
КРИО ДА СЕ
НЕКАЖЊЕ-
НО МОЖЕ
РУГАТИ
БОГО-
ВИМА...

СУТРАДАН ЈЕ ПРЕПУСТИО СПЛАВ СТРУЈИ...

РАХАН
ДОЛАЗИ, НЕ-
ПОЗНАТЕ ЗЕМ-
ЉЕ! УПОЗНАЈУ
ВАС, НЕПОЗНА-
ТИ ЉУДИ!

1239

СТРУЈА ГА
ЈЕ НОСИЛА
ДВА ДАНА...

ЧАК НИ
ЉУДИ РЕКЕ
НИКАД НИСУ
ВИДЕЛИ ОВАК-
ВЕ РИБЕ!
РАХАН САД
ЗНА ВИШЕ
ОД ЊИХ
!

ЛЕТЕЊИМ
РИБАМА КОЈЕ
СУ ПАЛЕ НА
СПЛАВ РА-
ХАН ЈЕ УТО-
ЛИО ГЛАД...

РАХАН
ЈЕ УПОЗ-
НАО ДЕО
ТВОЈЕ ПУ-
ТАЊЕ, СУН-
ЦЕ!

13

РАХАН
ЗНА ДА НЕСТА-
ЈЕШ У ВОДЕНОЈ ПУ-
СТИЊИ А ИЗЛА-
ЗИШ НА ДРУ-
ГОЈ СТРА-
НИ!

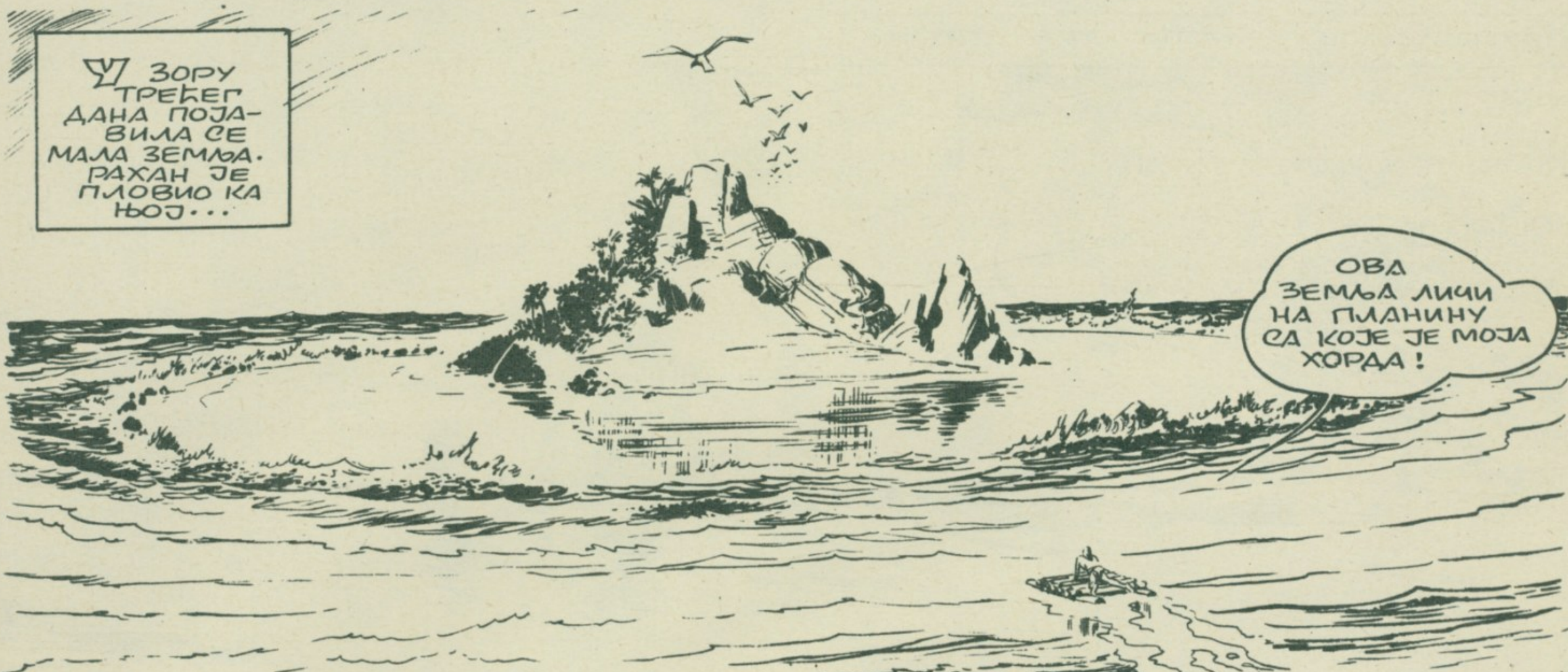
РАХАН ЈЕ
ПОСМАТРАО
СУНЦЕ ОД
ИЗЛАСКА
ПА ДО ЗА-
ЛАСКА...

Али, ЈЕДАН ДЕО
ПУТАЊЕ ОСТАО
МУ ЈЕ НЕПОЗНАТ...

Али,
ШТА РАДИШ
КАД НЕСТА-
НЕШ У ВОДИ?
ОООХ!

У ЗОРУ
ТРЕКЕР
ДАНА ПОЈА-
ВИЛА СЕ
МАЛА ЗЕМЉА.
РАХАН ЈЕ
ПЛОВИО КА
ЊОЈ...

ОВА
ЗЕМЉА ЛИЧИ
НА ПЛАНИНУ
СА КОЈЕ ЈЕ МОЈА
ХОРАА!

1239

С ДРУГЕ СТРАНЕ
ОСТРВА
ЧУЛИ СУ СЕ
КРИЦИ...

САМО
ОНИ "КОЈИ
ИДУ
УСПРАВНО"
МОГУ ТАКО
ДА ВИ-
ЧУ!

РАХАН СЕ УСПЕО НА БРАДО...

ЦРНИ
ЉУДИ! АЛИ
ЗАШТО ГОНЕ
ЈЕДАН ДРУ-
ГОГ? ЗАШТО
СЕ УБИЈА-
ЈУ?

У СЛАНЦИМА ЛАКШИМ И БРЖИМ ОД
ЊЕГОВОГ СПЛАВА, ЉУДИ ТАМНЕ КОЖЕ
ГОНИЛИ СУ СЕ ПО ВОДИ...

С ВРХА
БРАД
РАХАН ЈЕ
МОГАО ДА
ВИДИ ШТА
СЕ ДОГА-
ЂА НА
ОСТРВУ
И ОКО ЊЕ-
ГА... И
НАЈЕД-
НОМ...

БЕГУНЦИ СУ
ТОЛИКО УМАК-
ЛИ ДА СУ САДА
ДОШЛИ ИЗА ЊИХ!
БЕГУНЦИ СУ
КАО И
СУНЦЕ!

ДА!
ОНИ СУ КАО
СУНЦЕ КОЈЕ
НЕСТАЈЕ
ИСПРЕД
МЕНЕ А ПО-
НОВО ДОЛ-
ЗИ ИЗА
МЕНЕ!

1239

ВЕЛИКА
ТЕРИТОРИЈА
ЉУДИ И ЖИВОТИЊА
ЈЕ СЛИЧНА ОВОЈ
МАЛОЈ ЗЕМЉИ!
МОРА ДА ЈЕ
ОКРУГЛА КАО
ПЛОД И СУНЦЕ
СЕ ОКРЕЋЕ ОКО
ЊЕ... НЕ СТА-
ЈУКИ!

31

ТАКО ЈЕ ЈОШ У ЗОРУ ЧОВЕЧАНСТВА
ЈЕДНО БИЋЕ ПОЧЕЛО ДА НАСЛУЃУЈЕ
СУШТИНУ СВЕТА У КОЈЕМ ЈЕ ЖИВЕЛО.
АЛИ РАХАН НИЈЕ МОГАО ДА ЗНА ДА СЕ
„ПЛОД“ ОКРЕЋЕ ОКО СУНЦА...

ЗАШТО СЕ
НЕ ТУКУ?
ЗАШТО СУ СЕ
БЕГУНЦИ ПРЕ-
ТВОРИЛИ У
РОНИОЦЕ?
ЗАШТО
?

ОБИЦАЈИ
ЦРНИХ
ЉУДИ
ЗБУЊИВАЛИ
СУ
РАХАНА...

ВИДЕЛИ
СУ РАХАНА!
ЕВО, ДОЛАЗЕ!
АЛИ, РАХАН
СЕ НЕ БОЈИ
ТАМНИХ
ЉУДИ!

РАХАН СЕ
УСУДИО ДА
СЕ ОТИСНЕ
НА ВЕЛИКУ
ВОДУ... РАХАН
ЊЕ ИХ ДО-
ЧЕКАТИ УС-
ПРАВАН КАО
ШТО ЈЕ ТО
ЧИНИО И
ЊЕГОВ
ОТАЦ!

1239

С НОЖЕМ У ЈЕДНОЈ А „ЛЕП-
ТИРОМ ОД ДРВЕТА“ У ДРУ-
ГОЈ РУЦИ, РАХАН ЈЕ ПОШАО
КА ЦРНИМ ЉУДИМА...

СПУСТИВШИ СЕ
НА ОБАЛУ КРЕНУО
ЈЕ НА НЕПРИЈА-
ТЕЉА КАО ШТО
ЈЕ НЕКАД ЧИ-
НИО ЊЕГОВ
ОТАЦ...

КАКО ЛИ
ЋЕ НАПА-
СТИ РА-
ХАНА?

ДА ЛИ ЋЕ
БАТИНАМА СА
ОШТРИМ КАМЕ-
ЊЕМ НА ВРХУ?
ДА НЕ ЗАХТЕВАЈУ
ДА СЕ БОРИМ С
НАЈЈАЧИМ ИЗ
ЊИХОВЕ
ХОРАЕ?

... ИЛИ ЋЕ
СВИ НАВА-
ЛИТИ НА МЕНЕ
КАО ОНЕ КУКА-
ВИЦЕ ИЗ ХОР-
ДЕ ШУМСКИХ
ЉУДИ?

1239

РАХАН ЈЕ БИО
НА ТРИДЕСЕТАК
КОРАКА ОД ЦР-
НИХ ЉУДИ КАДА
СУ ДВОЈИЦА ОД
ЊИХ КРЕНУЛА
ПРЕМА ЊЕМУ...

... И ПРЕ НЕГО ШТО ЈЕ
УСПЕО ДА БАЦИ СВОГ "ЛЕП-
ТИРА" НА ЊЕГА ЈЕ ПАЛО
НЕШТО КАО ПАУЧИНА...

ААААХ!

ПОКУШАО ЈЕ ДА
СЕ ДИГНЕ АЛИ
РУКЕ И НОГЕ СУ
МУ СЕ ЗАПЛЕЛЕ
У МРЕЖУ ОД
ЛИЈАНА...

РАХАН ЈЕ
УХВАЋЕН
КАО МУ-
ШИЦА!

... И
РАХАН
ЋЕ УМ-
РЕТИ!

ШРНИ
ЉУДИ СУ
МУ ПРИ-
ШЛИ...

АЛИ У ЊИХОВИМ ПОВИЦИМА
НИЈЕ БИЛО НИЧЕГ ШТО ЈЕ
ПОДСЕЋАЛО НА КРИКЕ
ЛОВАЦА СПРЕМ-
НИХ ДА УБИ-
ЈУ УХВАЋЕНУ
ДИВЉАЧ...

ОСЛОБО-
ДИТЕ БЕЛОГ
ЧОВЕКА!

1239

ХОРАДА
РИБОЛОВА-
ЦА ТЕ ПОЗ-
ДРАВЉА,
СТРАН-
ЦЕ!

!?!?

РАХАН НИЈЕ
РАЗУМЕО
ЊИХОВЕ РЕ-
ЧИ, АЛИ ОНИ
СУ ГА ОСЛО-
БОДИЛИ И ОН
ЋЕ И ДАВЕ ГЛЕ-
ДАТИ РАЂАЊЕ
СУНЦА...

ПРОШЛО ЈЕ МНОГО ВРЕМЕНА ПРЕ НО ШТО ЈЕ РАХАН
РАЗУМЕО ЊИХОВ ЈЕЗИК...

НЕ БИ ТИ БИО УХВАЋЕН
КАО РИБА
ДА НИСИ
ЗАМАХНУО
ТИМ ДР-
ВЕТОМ
!

РАХАН
СЕ СПРЕМАО
ЗА БОРБУ!

ЗА БОРБУ?
МОЈА БРАЋА СЕ
НИКАД НЕ ТУКУ! НИ
ИЗМЕЂУ СЕБЕ НИ СА
ДРУГИМА!

ОНО ШТО СИ
ВИДЕО НА ДАН
ТВОГ ДОЛАСКА
БИЛА ЈЕ САМО
ИГРА! ТРКА!
НАШИ МЛАДИЦИ
СЕ ЧЕСТО ТАКО
ЗАБАВЉА-
ЈУ!

ИГРА?
ТРКА?!

1239

ДОТАД РАХАН
НИЈЕ МИСЛИО
ДА СНАГА И СПРЕТ-
НОСТ МОГУ ДА СЛУ-
ЖЕ И НЕЧЕМ ДРУ-
ГОМ СЕМ ЛОВУ И
БОРБИ...

ХОРАЕ
ЗНАЧИ МОГУ
ДА ЧИНЕ И НЕ-
ШТО ДРУГО А
НЕ ДА СЕ УБИ-
ЈАЈУ?

ЧОВЕК
МОЖЕ ЗНАЧИ
ДА ЖИВИ С
ДРУГИМ ЉУДИ-
МА КАО СА БРА-
ЋОМ? МОЖДА
БИСМО МОГЛИ
ДА СЕ УДРУ-
ЖИМО У ХОР-
ДУ "ОНИХ КО-
ЈИ ИДУ УС-
ПРАВ-
НО"...

ТА МИСАО
ИСПУНИЛА ЈЕ
РАДОШЋУ РА-
ХАНОВО
СРЦЕ...

РАХАН
ЈЕ ПРВИ
ПУТ У ЖИВО-
ТУ ПРИМЉЕН
КАО БРАТ! РА-
ХАН ЈЕ СРЕ-
ЉАН!

И ПОШТО РАХАН НЕМА НИ СВОЈЕ
ПЛЕМЕ НИ СВОЈУ ХОРАУ, ОН ЋЕ
БИТИ СИН **СВИХ** ПЛЕМЕНА И
СВИХ ХОРАИ! РА-
ХАН ЋЕ СВУДА ДА
ИДЕ, СВЕ ДА ВИДИ,
НАУЧИ! И ЈЕДНЕ
ЋЕ УЧИТИ ОНОМЕ
ШТО ЈЕ ОД ДРУ-
ГИХ НАУЧИО!

1239

ТАКО ЈЕ
ЖИВЕО РАХАН
У ВРЕМЕ КАДА
ЈЕ ЗА ОНЕ "КО-
ЈИ ИДУ УС-
ПРАВНО" СВЕ
ЈОШ БИЛО
НЕПОЗНАТО,
ПУНО
ОПАСНОСТИ
И
ТАЈНИ...

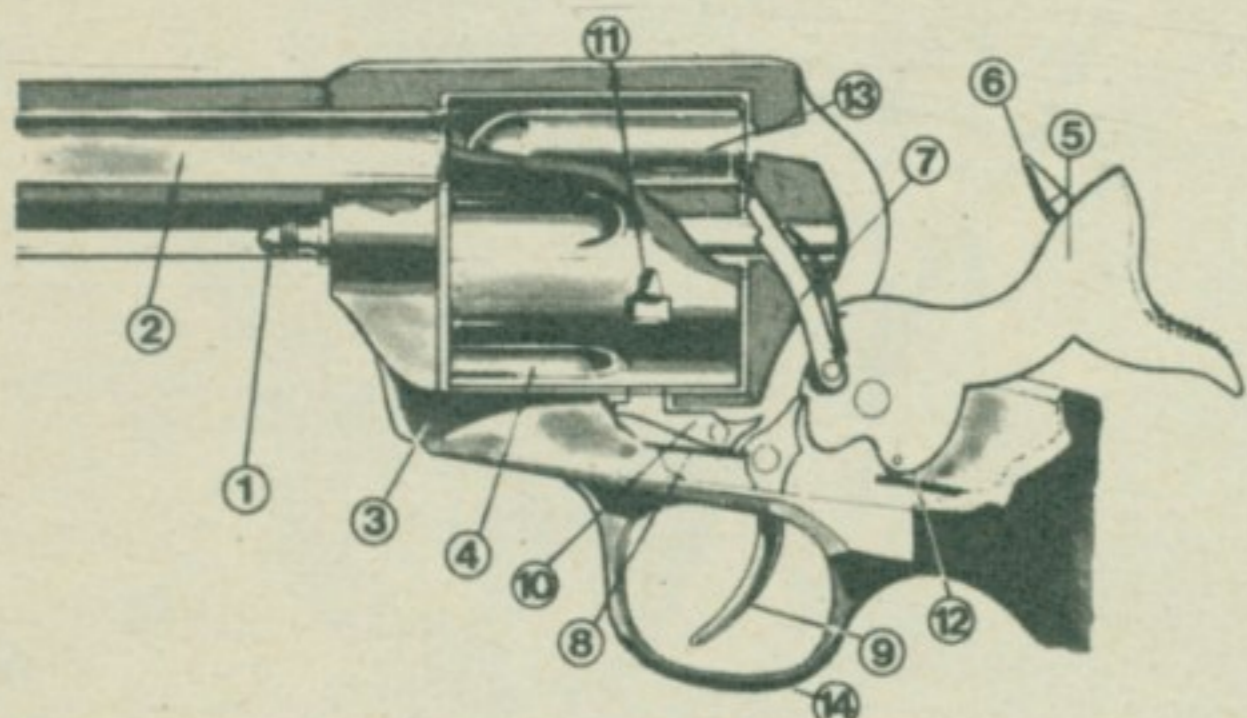
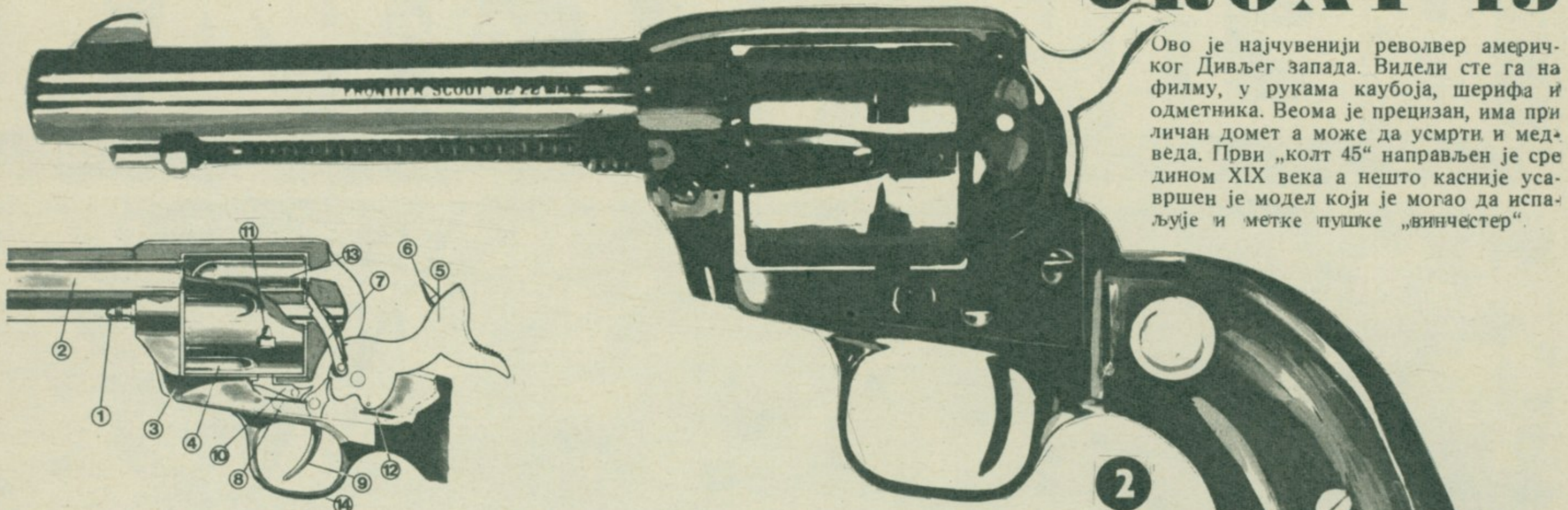

И САДА СЕ ПРЕД
РАХАНОМ, МО-
ЖДА ЈЕДНОМ ОД
ПРВИХ РАДОЗНА-
ЛИХ ЈУНАКА ЧО-
ВЕЧАНСТВА, ОТВА-
РАО НОВ СВЕТ ЧИ-
ЈЕ ЈЕ ТАЈНЕ ТЕК
ТРЕБАЛО УПОЗ-
НАТИ...

КРАЈ

КОЛТ 45

Ово је најчувенији револвер америчког Дивљег запада. Видели сте га на филму, у рукама каубоја, шерифа и одметника. Веома је прецизан, има личан домет а може да усмрти и медаведа. Први „колт 45“ направљен је средином XIX века а нешто касније усавршен је модел који је могао да испалије и метке пушке „винчестер“.

МЕХАНИЗАМ КОЛТА

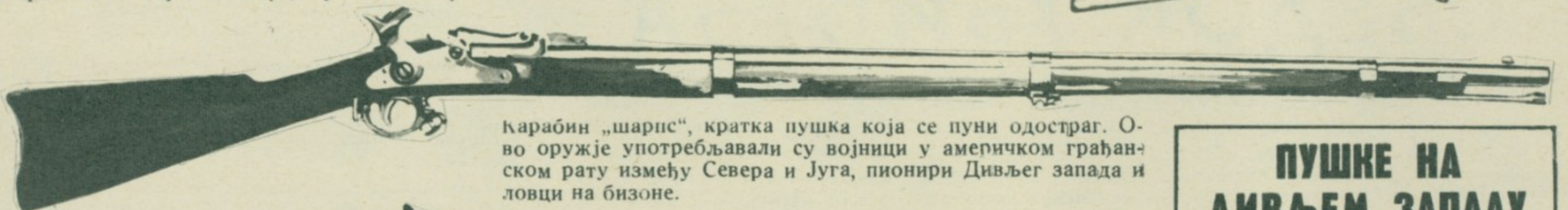
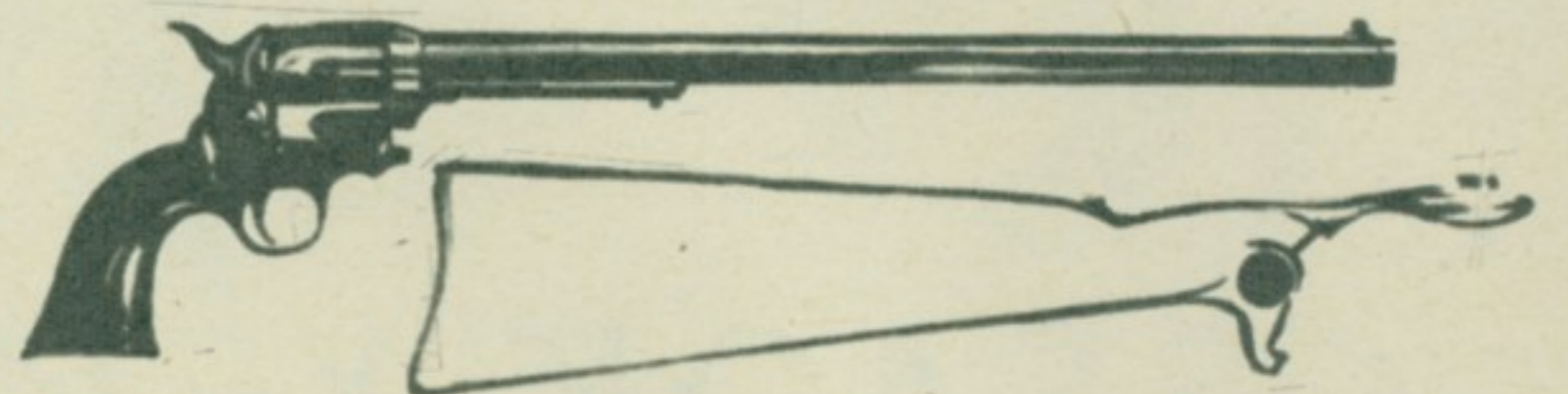
1. Цилиндрична осовина.	9. Обарач.
2. Цев.	10. Уређај за блокирање добоша.
3. Рам.	11. Удубљење уређаја за блокирање.
4. Лежиште за метак.	12. Главна полука. Обарач одскочи напред када се запне ороз.
5. Ороз.	13. Метак.
6. Ударна игла.	14. Браник.
7. Опруга за окретање добоша.	
8. Опруга за враћање обарача.	

За активирање „колта 45“ довољан је само један покрет: да би се обарач ставио у положај за испаливање метка, потребно је после сваког хица повући ороз. Каубоји су то изводили надалеко чувеном брзином. Убојитост овог оружја знатно је допринела коначној победи белаца над Индијанцима који су се бранили луком и стрелама. Њихова легендарна храброст није им помогла и они су морали да уступку пред ватреним „колтом“ и „винчестерком“.

ОРУЖЈЕ ДИВЉЕГ ЗАПАДА

КАДА ЈЕ ШЕСНАЕСТОГОДИШЊИ САМЈУЕЛ КОЛТ ПОБЕГАО 1830. ОД КУЋЕ, УКРЦАО СЕ У БОСТОНУ НА БРОД И ЗАПЛОВИО ПРЕМА ИНДИЈИ, НИЈЕ НИ САЊАО ДА ЋЕ ДРВЕНИ МОДЕЛИ РЕВОЛВЕРА КОЈЕ ЈЕ ПРАВИО ИЗ ДУГА ВРЕМЕНА БИТИ ТЕМЕЉ НАЈВЕЋЕ ОРУЖАРНИЦЕ НА СВЕТУ, ОСНОВАНЕ 1855. У АМЕРИЧКОЈ ДРЖАВИ КОНЕКТИКАТ

ПОКЛОН НАЈБОЉИМА. — Амерички новинар Бантлајн поклатио је 5 „клотова“ с карабинском цеви петорици најбољих шерифа Дивљег запада: Вајту Ерпу, Нилу Брауну, Чарлију Басету, Бату Мастерсону и Билу Тилгману. Овај тип револвера добио је по дародавцу име „бантлајн специјал“. Карабинска цев могла је да буде дугачка, 19, 25 или чак 40 сантимерара. Револвер је лако могао да се претвори у прави карабин додавањем кундака и месинганог рама. Ово оружје, међутим, било је прилично неспретно и људи су га слабо куповали.

карабин „шарпс“, кратка пушка која се пуни одоцтраг. Ово оружје употребљавали су војници у америчком грађанском рату између Севера и Југа, пионири Дивљег запада и ловци на бизоне.

Тешка пушка „спрингфилд“ којом су биле наоружане многе коњичке јединице у америчком грађанском рату, међу њима и чувена Седма регимента северњачког генерала Кастера која се истакла у бици код Гетизбурга 1863.

Брзометна пушка „винчестер“, славна бар колико и „колт 45“ заједно с којим је писала историју Дивљег запада. Пуни се подизањем браника а меци су смештени у доњој цеви. И она је била једно од главних оружја у америчком грађанском рату између Севера и Југа који је трајао од 1861. до 1865.

ПУШКЕ НА ДИВЉЕМ ЗАПАДУ

ПУШКЕ НА ДИВЉЕМ ЗАПАДУ — До почетка деветнаестог века употребљавале су се само пушке кременачке глатких цеви које су се пуниле спреда, кроз уста цеви, тако зване спредњаче. Њих затим потискују острогуше које се пуне одоцтраг. Најбоље пушке тог типа биле су „спрингфилд“ и „шарпс“. Половином деветнаестог века појављује се најзад брзометна пушка „винчестер“, једно од првих модерних оружја, која је положила испит у америчком грађанском рату.

УСКРО У ЗАБАВНИКУ: ИСТОРИЈА ДИВЉЕГ ЗАПАДА У БОЈИ!

ВЕЛИКИ СТРАХ

ЧУО САМ БАТ КОРАКА ЧОВЕКА КОЈИ БЕЖИ, ЗАТИМ ТРЕСНУШЕ ВРАТА НЕКОГ ДВОРИШТА И, НАЈЗАД, ЗАВЛАДА МРТВА ТИШИНА.

СВЕДОК УБИСТВА

Године 1965. завршио сам гимназију у Пожаревцу и на распуст отишао у своје родно место Калиште, у непосредној близини Млаве. Било је лето. По цео дан сам проводио са најближим пријатељима, разговарали смо о свачему, смејали се, шалили. Касно по подне одлазили смо са купања својим кућама, а чим би пао мрак окупљали смо се по договору испред Дома културе у селу и ту уз смех и шалу започињали бескрајне приче.

Једном смо се тако запричали до поноћи и једва се растадосмо. Кренуо сам кући. До мог дворишта остало је још стотинак метара. Мирним корацима приближавао сам се својој кући. Одједном на око двадесетак метара од себе зачух тупе ударце нечег и стравично крклање. Коса на глави почела је да ми се ус-

правља, осетио сам да су у близини мене људи — осетио сам да се ту у непосредној близини мене догађа нешто страшно. Још неколико тупих удараца одзвонише у мојим ушима а затим поче да одјекује бат нечијих корака.

Нагло сам скренуо с пута и приљубио се уз ограду. Нисам могао да ничем — не знам зашто, а на моју срећу. Бат корака човека који бежи удаљавао се од мене, затим сам чуо како треснуше врата неког дворишта и најзад — мукла тишина. Помислих онако уплашен: неко је побегао, али зашто? Ако не верујете да човек од страха не може да мисли, да му се коса скоро усправи на глави — разумем вас јер то ни ја некад нисам веровао, све док сам нисам доживео. Дрхтао сам али сам ипак некако успевао да идем напред. Упутио сам се према месту где сам претпостављао да се одиграло

нешто ужасно. На неких пет-шест метара од себе опазих човека опруженог на земљу. Некако сам савладао страх и пришао још ближе. Човек средњег раста лежао је испред мене, око њега крв. Препознао сам га.

Као суманут појурно сам кући. Готово сам улетео у собу. Упалио сам светлост и

шег Бата-Мику! — скоро да сам повикао.

— Седи ту и ћути! — викнуо је отац.

Почех да објашњавам шта сам видео.

— Доста! — опет ме прекиде отац.

— Хајдемо онда да видимо како му је, да позовемо неког...

Пошли смо. При изласку из куће чуо сам да је већ неко дошао на место догађаја. То ми је била потврда да отац није био једини који је то чуо.

Човек који је био жртва напада остао је неким чудом жив. Ухапшен је прави кривац, али никако није хтео да призна дело. Хтео сам да помогнем истрази писмом, али ми отац није дао. Говорио је: „Ћути кад те нико ништа не пита“. Ухапшени је ипак осуђен на 5 година затвора, а пре нешто више од годину дана извршио је самоубиство. Пошто он није жив, надам се да се мој отац неће љутити ако сада кажем:

Секретаријат за унутрашње послове из Пожаревца није

АКО СТЕ СЕ МНОГО УПЛАШИЛИ!

Опишите са овим подацима (време, место, имена лица итд), свој истински страшни доживљај и пошаљите „Политикином забавнику“, Београд Македонска 29. Потпишите се и уз тачну адресу ставите занимање. Објављени радови биће плаћени.

таман хтедох да викнем оца кад се окретох и видех да он седи у кревету.

— Шта ти је? — упитао ме је.

— Тата, неко је убио на-

Лакнуло ми је, било ми је жао што малочас нисам знао да нисам једини који је на догађај скоро налетео — ваљда се не бих онако уплашио.

погрешно — осуђен је прави човек.

Перић Војче, студент Калиште код Пожаревца
З. П. Мало Црниће

ПРВО ПУТОВАЊЕ

Хонорар: 120 н. дин.

Била сам веома поносна што је мени десетогодишњој девојци пружена прилика да покажем своју зрелост и озбиљност — да путујем сама.

Једва сам чекала да тетка изађе из аутобуса, престане да брине о мени и претрпава ме бомбонама, кексом и воћем које ми је купила за пут. На крају ме је тетка пољубила и рекла једној старијој жени која је седела до мене: „Милим вас, припазите на малу у току пута. Знате, она први пут путује сама“. Ову увреду ни сам очекивала од тетке.

Аутобус је већ кренуо уз подрхтавање и буку мотора. Тетка је остала на станици брижног лица, дуго машући. Ја сам јој махнула само једном. Још увек нисам могла да заборавим увреду.

Била је већ увелико ноћ када се аутобус зауставио код једног прилично усамљеног мотела. Један део путника је спавао чврстим сном, док је други део похитао да „протегне ноге“ и освежи се ван аутобуса. Ја сам пожелела да мало потрчим околи и удахнем свежег ваздуха.

Трчала сам око путника, али нико није обраћао пажњу на мене. Било ми је досадно и да бих се забавила почела сам да бројим степенике пред мотелом. Убрзо сам се толико занела игром да сам прешла на степенике у мотелу који су водили на спрат. Неки непознат човек помиловао ме је по коси и питао зашто сам тако плава и како се зovem. Побркао ми је рачун, па сам почела да бројим из почетка.

Налазила сам се на уском степену које је водило на терасу мотела на крову и бројала: „педесет четири, педесет пет, педесет шест, педесет седам... кад ме обузе силан страх: аутобус се пред мојим очима губио у ноћи!

Потрчала сам за аутобусом плачући из свег гласа. Саклепа сам се и пала. Лежала сам на земљи и гласно јечала, очајна и уплашена, док ме је повређено колено пекло. Мислила сам да ћу умрети од страха и да ми мама и тата неће никада нићи.

Тада се догодило нешто неочекивано и дивно. Некс ме је помиловао по коси и један дубок глас ме је упитао:

— Шта ти је, зашто плачеш? — Снажне руке су ме подигле у наручје. То је био непознати човек из мотела због кога сам се забржала. Он ме је унео у своја кола и возио док нисмо стигли аутобус. Зауставио је аутобус и сместио ме на моје седиште.

То је било моје прво самостално путовање. Нисам доказала своју зрелост, али сам „порасла“ за једну појку.

Тетка је била у праву што

се бринула за мене. Треба некад поверовати и старијима.

Даниела Марковић
Београд,
Косовска 28/1

АУТОБУС СЕ ПРЕД МОЈИМ ОЧИМА ГУБИО У НОЋИ. ПОТРЧАЛА САМ ЗА ЊИМ ПЛАЧУЋИ ИЗ СВЕГ ГЛАСА.

ВЕРНИ ПАС ДИНГО

Док сам био сасвим мали живео сам у селу Вреоци.

Крај баште била је кућица за псе. У њој је живео сиви немачки овчар — Динго.

Тата је набавио Динга још пре мог рођења. Заједно смо расли и сваким даном постајали све бољи пријатељи, мада сам га се

ја, то морам сада признати, прилично прибојавао јер је био много већи и снажнији од мене.

Као и обично једног јутра изашао сам на пољаницу да се играм с друговима. Пошли смо у оближњу шумицу, а за нама је трчкарао и Динго. Дошли смо до потока преко кога је водио тршан дрвени мостић. Баш ту је вода била прилично ду-

бока и бржа но на осталим местима. Моји другови су претрчали преко мостића, док сам ја застао чекајући Динга.

Кренули смо преко дрвеног мостића, који је био влажан и клизав. У једном тренутку загледао сам се у Динга како спретно и брзо прелази мостић и одједном — „бућ“ и ја се надох у води. Ала беше хладно! Ни-

ПОСЛЕДЊОМ СНАГОМ ДИНГО ЈЕ ДОПЛИВАО ДО ОБАЛЕ.

како нисам могао да се ископрцам. Почео сам да вичем и дозивам Динга. Кад је Динго видео шта се са мном десило, без оклевања се бацио у воду. За мене је свака секунда биле пресудна јер нисам знао да пливам а био сам исувише мали тако да ме вода почела носити.

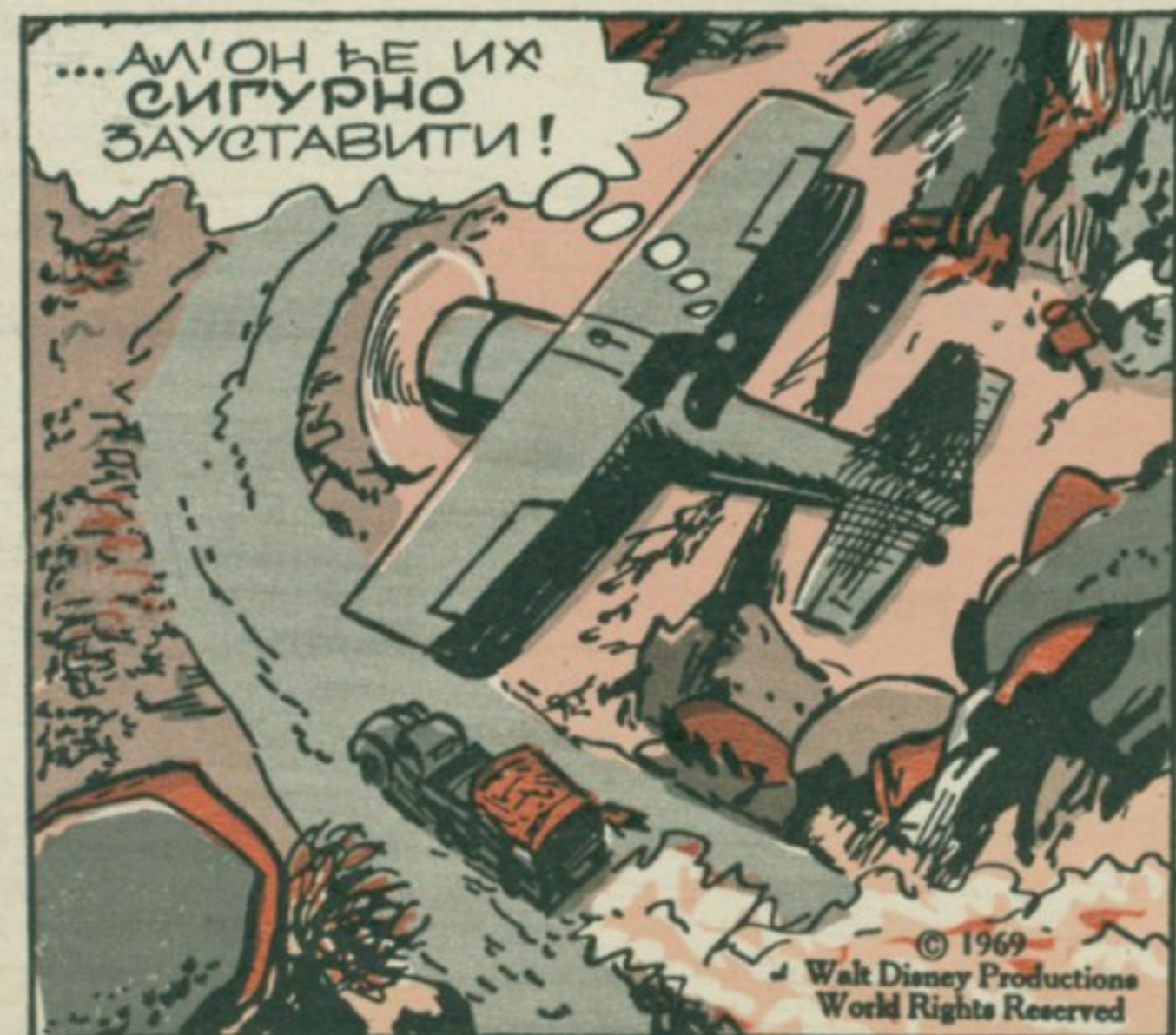
Мој верни сиви друг снажним вилицом дочепав се мојих панталоница. Да би мој страх био још већи, Динго је почео да плива низводно, струја га је заносила. Са теретом у зубима није му било лако. Па ипак упркос свему успело му је да плива према обали. Кад је већ био при крају, осетио сам да он малаксава и учинило ми се да ће ме испустити у воду. „Држи се Динго, још само мало“, мислио сам у себи. Ни сам не знам како смо се створили на влажној трави. Обојица смо били на крају снаге. Ко зна колико дуго је Динго лежао поред мене и чекао да се повратим. Видевши да сам отворио очи, Динго је одмах устао и почео да ми лиже руке као да је тиме хтео да ми каже да морамо пожурити кући.

Кад је мама видела да ме нема, појурила је у шуму да ме тражи. Срела нас је на једној стази недалеко од куће и ужасно се уплашила кад нас је видела мокре. Испричао сам јој шта се збило. Тада још нисам био сасвим свестан тежине догађаја, а данас знам да сам Дингов велики дужник и да његову верност никад нећу заборавити.

Миодраг Розман, ученик
V разреда Основне школе
„Браћа Рибар“, Београд

Хонорар: 100 н. дин.

ОКАЧИ ШЕШИР О ВЕТАР

нула X планета ужаса

ОСТАТАК
НОЋИ
ПРОТЕКАО ЈЕ
МИРНО...

ПРОФЕ-
СОРЕ... ЗНАМ
ДА ЈЕ ТО ОТКРИ-
ЋЕ ВАЖНО... АЛИ
ТРЕБА ШТО ПРЕ ДА
СЕ КРЕНЕ...

УТОВАР
ЋЕ БИТИ
ГОТОВ СУ-
ТРА УВЕЧЕ...
СИГУРНО!

ИМАМ НЕКО ЧУД-
НО ОСЕЋАЊЕ... ДА
НАС НЕКО МОТРИ...
ТУ ИПАК ИМА
НЕКОГ, МОМ-
ЦИ...

ПОСЛЕ 36 ЧАСОВА...

ТРЕ-
ВЕРС ЗЕ-
НИТУ 4...
ПРАТИТЕ НАС
ДО ОРБИТАЛ-
НОГ ПОЛОЖА-
ЈА... ТУ ЈЕ
СПАЈАЊЕ СА
НУЛА X!

У
РЕДУ!
ПРИМАЋЕ-
МО!

УСКОРО СУ ОБА
БРОДА УЗЕЛА КУРС
ПРЕМА ЗЕМЉИ...

КАД ЈЕ ВЕР-
СПОНА ОСТАЛА
ИЗА ЊИХ...

УЗБУНА!
УЗБУНА!
НУЛА X... ПО-
МОЗИТЕ НАМ!

ОХ!
УЖАС!
ЗЕНИТ 4
ГОРИ!

ЕКСПЛОЗИЈА У
ОДЕЉКУ С ГОРИ-
ВОМ! БРОД СЕ
РАСПАДА...

БРЗО!
СПАСАВАЈ-
МО ПОСАДУ!
МОНО-НОСИЛА,
ГРЕП, И КА
БРОДУ!

СВИ СУ ПОЈУРИЛИ
ДА СПАСАВАЈУ
ЉУДЕ ИЗ ЗЕНИТА 4...

956

АЛИ...

КАСНО,
ПОЛЕ! УГУШИ-
ЛИ СУ СЕ ОД
ОТРОВНОГ ИСПА-
РАВАЊА!

ВАТСКИ!
ГДЕ ЈЕ
ВАТСКИ??

МАЛО КАСНИЈЕ...

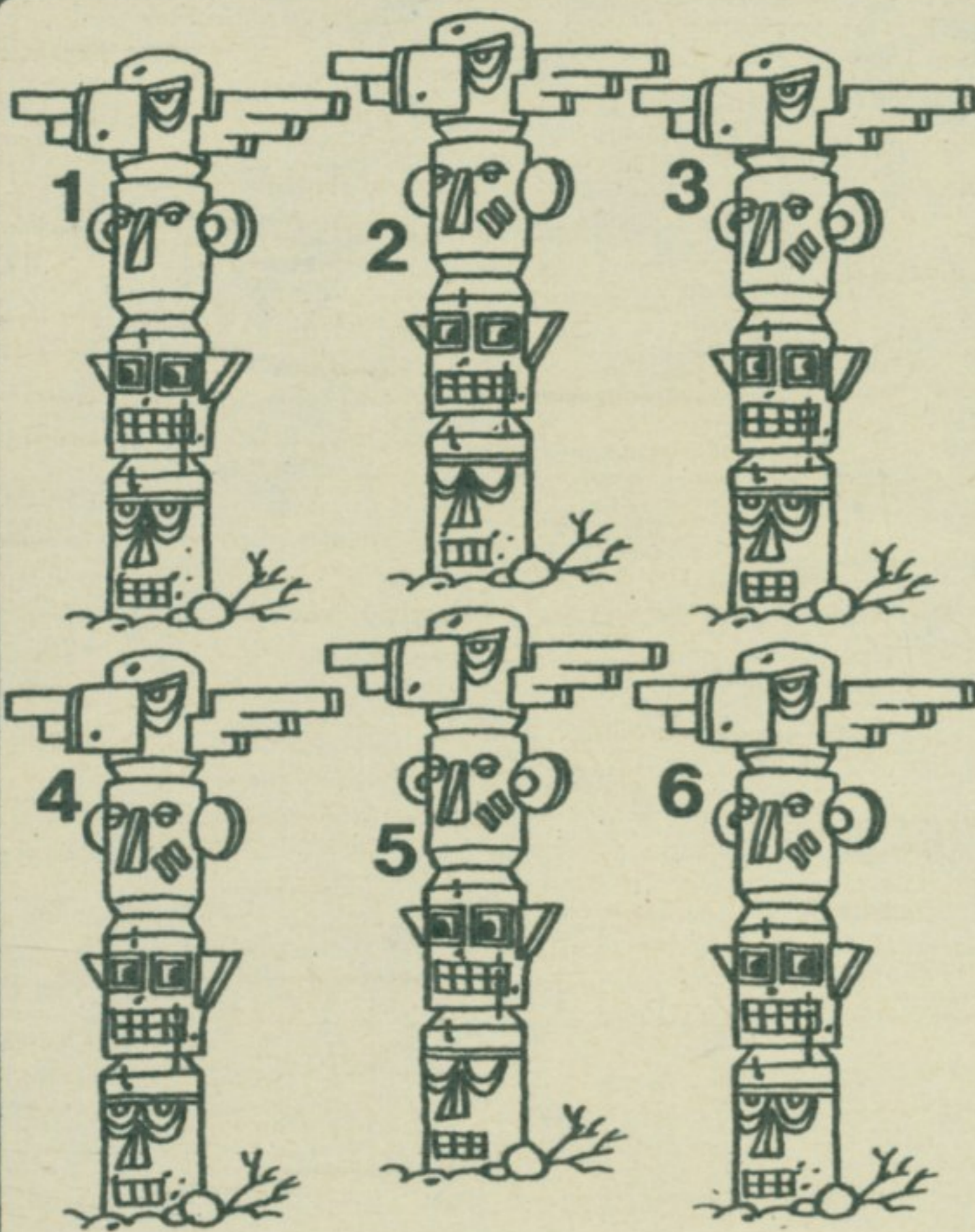
ПОЛЕ!
НАШАО САМ
ПРОФЕСО-
РА!

ЛОБА-
ЊЕ, ЉУДИ!
ТРЕБА СЕ
БОЈАТИ
САМО ЛО-
БАЊА!

У ИДУЋЕМ БРОЈУ: ГРОБНИЦА У СВЕМИРУ!

КО ЈЕ У ПРАВУ?

КЛУБОЈ И
ИНДИЈАНАЦ СУ
СЕ ПОСВАЂАЛИ.
ЗАШТО? ПА,
ИНДИЈАНАЦ
ТВРАИ ДА СУ
САМО ДВА ОД ОБИХ
ШЕСТ ТОТЕМА ИСТА,
ДОК СЕ КЛУБОЈУ
ЧИНИ ДА СУ СВИ
ЈЕДНАКИ. ШТА
МИСЛИТЕ, КО ЈЕ
ОД ЊИХ ДВОЈИЦЕ
У ПРАВУ?

РЕШЕЊЕ НА 55. СТРАНИ

КОЛЕКЦИОНАР

СВАКО СКУПЛА
НЕШТО, А ЧИКА
МИЛА ЛУЛЕ. НАРО-
ЧИТО ЈЕ СРЕЂАН
КАД ОД СВАКОГ
КОМДАА МОЖЕ ДА
ИМА ПО ДВЕ. НА ЖА-
ЛОСТ, ОВОГА ПУТА
УСПЕО ЈЕ ЗА И ЛУЛА
ДА НАБАВИ ПАР, ДОК
МУ ЗА 12. НИЈЕ ПОШЛО
ЗА РУКОМ. КОЈА ЛУЛА
НА ЦРТЕЖУ НЕМА ПАР?

РЕШЕЊЕ НА 55. СТРАНИ

ЈЕСТЕ
ЛИ
ВЕЋ
ЧУЛИ
ДА...

у Совјетском Савезу кон-
струисан је експериментални
брод који нема капетана. Бро-
дом се управља помоћу теле-
команди. Алуминијумски кабл

у читавој Западној Евро-
пи Велика Британија је ре-
кордер по брзју аутомобила

у односу на дужину путева:
на сваких 30 метара пута до-
лази по један аутомобил.

пливачка школа за бебе
недавно је отворена у Шам-
берију у Француској. „Учени-
ци“ су деца од 10 до 24 ме-
сеца и само за седам лекција
треба да науче да се сами од-
ржавају на води. Овакве
школе већ постоје у Америци
и постигле су фантасти-
чан успех, у њима деца од
три године скачу у воду с
трамбулине високе преко два
метра.

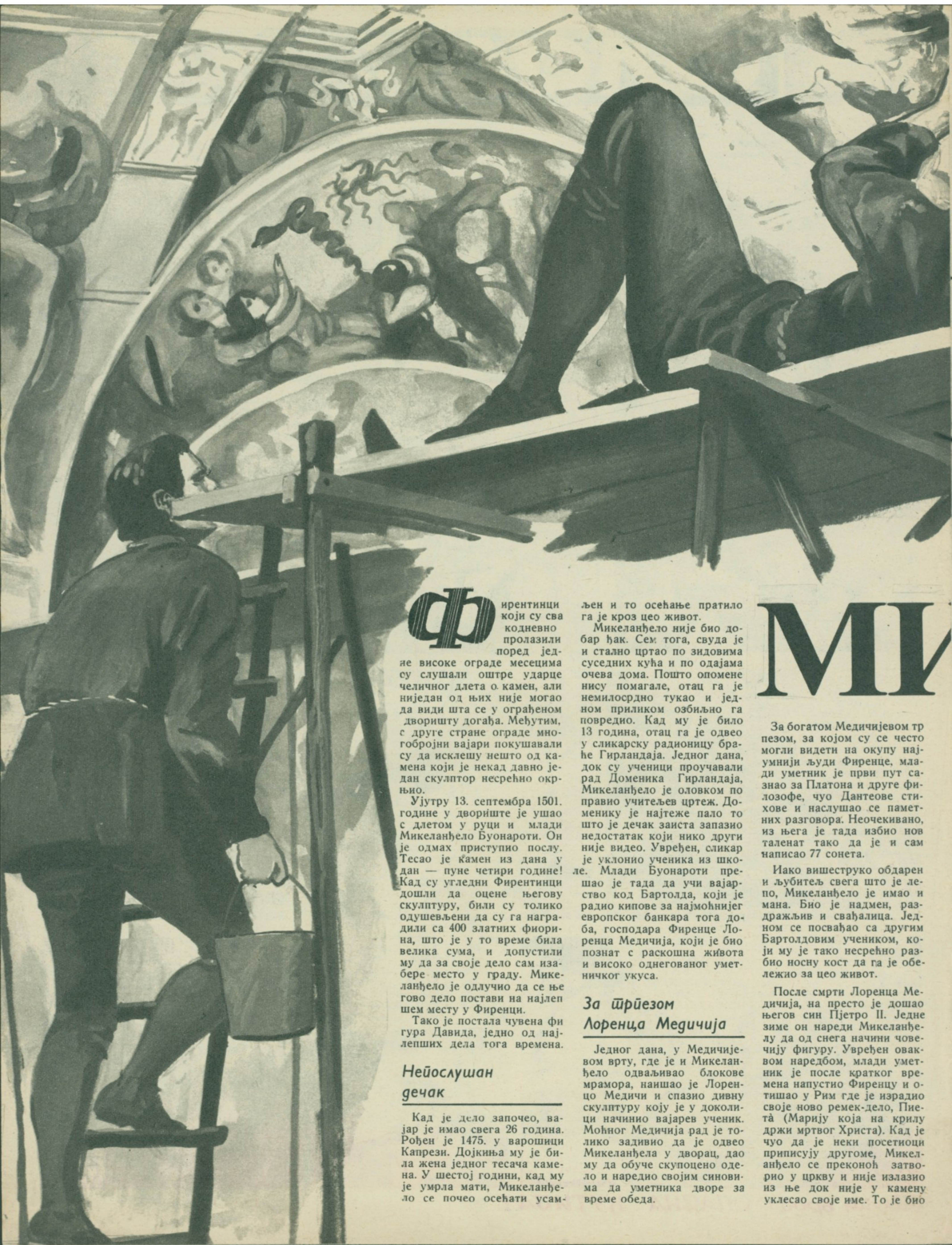
ЦИПЕЛЕ Astra

ДЕЧЈА ЦИПЕЛА
Astra
МУШКА
ЗА СВЕ
УЗРАСТЕ

42 НАГРАДНИ СТРИП!

Фирентинци који су свакодневно пролазили поред једне високе оgrade месецима су слушали оштре ударце челичног длета о камен, али ниједан од њих није могао да види шта се у ограђеном дворишту догађа. Међутим, с друге стране оgrade многобројни вајари покушавали су да исклешу нешто од камена који је некад давно један скулптор несрећно окрњио.

Ујутру 13. септембра 1501. године у двориште је ушао с длетом у руци и млади Микеланђело Буонароти. Он је одмах приступио послу. Тесао је камен из дана у дан — пуне четири године! Кад су угледни Фирентинци дошли да оцене његову скулптуру, били су толико одушевљени да су га наградили са 400 златних фиорина, што је у то време била велика сума, и допустили му да за своје дело сам изабере место у граду. Микеланђело је одлучио да се његово дело постави на најлепшем месту у Фиренци.

Тако је постала чувена фигура Давида, једно од најлепших дела тога времена.

Нејослушан дечак

Кад је дело започео, вајар је имао свега 26 година. Рођен је 1475. у варошици Капрези. Дојкиња му је била жена једног тесача камена. У шестој години, кад му је умрла мати, Микеланђело се почео осећати усам-

љен и то осећање пратило га је кроз цео живот.

Микеланђело није био добар ђак. Сем тога, свуда је и стално цртао по зидовима суседних кућа и по одајама очеве дома. Пошто опомене нису помагале, отац га је немилосрдно тукао и једном приликом озбиљно га повредио. Кад му је било 13 година, отац га је одвео у сликарску радионицу браће Гирландаја. Једног дана, док су ученици проучавали рад Доменика Гирландаја, Микеланђело је оловком поправио учитељев цртеж. Доменику је најтеже пало то што је дечак заиста запазио недостатак који нико други није видео. Увређен, сликар је уклонио ученика из школе. Млади Буонароти прешао је тада да учи вајарство код Бартолда, који је радио кипове за најмоћнијег европског банкарка тога доба, господара Фиренце Лоренца Медичија, који је био познат с раскошном животом и високо однегованог уметничког укуса.

За шпрџезом Лоренца Медичија

Једног дана, у Медичијевом врту, где је и Микеланђело одваљивао блокове мрамора, наишао је Лоренцо Медичи и спазио дивну скулптуру коју је у доколици начинио вајарев ученик. Моћног Медичија рад је толико задивио да је одвео Микеланђела у дворца, дао му да обуче скупочено одело и наредио својим синовима да уметника дворе за време обода.

М

За богатом Медичијевом трезором, за којом су се често могли видети на окупу најумнији људи Фиренце, млади уметник је први пут сазнао за Платона и друге филозофе, чуо Дантеове стихове и наслушао се паметних разговора. Неочекивано, из њега је тада избио нов таленат тако да је и сам написао 77 сонета.

Иако вишеструко обдарен и љубитељ свега што је лепо, Микеланђело је имао и мана. Био је надмен, раздражљив и свађалица. Једном се посвађао са другим Бартолдовим учеником, који му је тако несрећно разбио носну кост да га је обележио за цео живот.

После смрти Лоренца Медичија, на престо је дошао његов син Пјетро II. Једне зиме он нареди Микеланђелу да од снега начини човечију фигуру. Увређен оваквом наредбом, млади уметник је после кратког времена напустио Фиренцу и отишао у Рим где је израдио своје ново ремек-дело, Пиета (Марију која на крилу држи мртвог Христа). Кад је чуо да је неки посетиоци приписују другоме, Микеланђело се преко ноћ затворио у цркву и није излазио из ње док није у камену укласао своје име. То је био

МИКЕЛАНЂЕЛО

Појрабио је учишељев цршеж и био из бачен из радионице. Посџао је вајар и архишекџа, али је осџао и сликар

његов први и последњи потпис.

Кад је дошао на престо папске државе, Јулије II се пожурио да сруши стару цркву Св. Петра да би се прославио ударањем камена темељца за нову велику цркву. Нови папа тада је позвао к себи Микеланђела као великог уметника.

Велелејна Сикстинска каџела

Млади талентовани сликар Рафаело и његов рођак Браманте, архитекта нове велике цркве Св. Петра која се тада градила, били

су суревњиви на Микеланђелову славу. У жељи да му науде, они предложе папи да Микеланђело украси сликама таваницу у папиној приватној, Сикстинској капели.

Предлог је вајара јако наљутио.

— Сликаство није мој занат! Нека то ради Рафаело! — узвикнуо је Микеланђело.

Али, папа је успео да га приволи. Он је започео рад и био је четири године прави роб новог надахнућа. У полутама испод таванице било је врло тешко сликати, а ваљало је покрити фрескама 900 квадратних метара површине! Микеланђело се попео на скеле и, лежећи науз-

нак, почео да слика. Обузет стваралачким надахнућем, он је у току тих година често заборављао и да једе и да спава. Сем једног служитеља и Јулија II, никог није пуштао у цркву. Знајући да је живот кратак и бојећи се да Микеланђело не остави дело недовршено, папа га је често питао:

— Кад ће то једном бити готово?

Кад је уметник завршио и последњу фигуру, папа је узвикнуо:

— Најзад си завршио! Силази са скела док те нисам ја са њих бацио!

На таваници су, поред мањих, биле насликане и 343 значајне фигуре изванредне уметничке лепоте. Ништа

слично није било израђено ни пре ни после њега. А уметничка вредност овог сликарског рада је у томе што фигуре имају облике које може само велики вајар да замисли и оствари, а живописане су руком ненадмашног сликара.

Највеће и најлепше кубе на свеџу

Али, доба у коме је живео било је познато по подмићивању и верским сукобима јер је покрет за реформу римокатоличке цркве, познат под именом реформација, узбунио половину Европе. Да би очувао свој престо, папа Климент VII упутио је војску на Фиренцу, а ова је тада позвала Микеланђела да помогне око одбране и утврђивања града. Месецима је велики Фирентинац утврђивао брегове око Фиренце, пуне драгоцених уметничких дела, и постављао артиљерију да би је бранио од напада.

Баш тих година страха и ратовања Микеланђело је начинио у Фиренци најмирније дело своје уметности: гробове породице Медичи.

У то доба папе су се често смењивале. Иако је ве-

лики Фирентинац био веома стар, један од њих га је позвао да украси сликама и зидове Сикстинске капеле, преко пута олтара. Микеланђело се прихватио посла и за седам година начинио „Последњи суд“.

Микеланђело је тада био сасвим стар и исцрпљен животном борбом. Па ипак, иако је био зашао у осамдесету годину, он се није двоумио да поново постане архитект. Откако је начинио планове за цркву Св. Петра, на њој је радило много архитеката. Сада је требало завршити кубе. Микеланђело је приступио послу, али пошто је довршавање ове највеће цркве на свету трајало прилично дуго он је у међувремену стигао да подигне више мањих цркава, мостова, палата и музеја. По целом Риму расејана су велика дела Микеланђелова.

Пред сам крај он је говорио пријатељима:

— Стар сам, осећам како ме смрт вуче за огратач.

Пре него што је умро, у својој 89. години, он је видео завршено своје дело, најлепше и највеће кубе на свету, на цркви Св. Петра у Риму. Под њим се налази гроб у коме почива велики Фирентинац.

ПОДМУКЛИ ПЛАН ЛОРДА ЧИЛТОНВОРТА ДА УКРАДЕ "КРЕТАШКУ КРУНУ" ЗАВРШИО СЕ ЊЕГОВИМ ПОРАЗОМ И ТО ЗАХВАЉУЈУЋИ ХАЗАРДОВОЈ УМЕШНОСТИ...

КАКВА ШТЕТА ШТО СТЕ СВОЈЕ СПОСОБНОСТИ УЛОЖИЛИ У ЈЕДАН ОВАКО НЕУСПЕХАСТАН ПОДУХВАТ!

МНОГИ ЛУДИ, СЛИЧНИ ЊЕМУ, КОРИСТЕ СВОЈЕ СПОСОБНОСТИ ЗА ПРЛАВЕ ЦИЉЕВЕ, ЦОНИ! НИЈЕ ОН НИ ПРВИ НИ ПОСЛЕДЊИ КОЈИ ЈЕ ПОКУШАО ДА СЕ ДОМОГНЕТЕ КРУНЕ!

ЕВО ВАМ ВАШЕ БУНДЕ, ЛОРДЕ! ДА СЕ НЕ СМРЗНЕТЕ... У ЗАТВОРУ!

ЗА ТО ВРЕМЕ ЈЕДАН АВИОН КОЈИ ЈЕ СЛУЖИО КАО НЕКА ВРСТА ГЛАВНОГ ШТАБА ОРГАНИЗАЦИЈЕ ЗА КОЈУ ЈЕ ХАЗАРД РАДИО, ДОБИО ЈЕ, ПОМОЋУ РАКЕТЕ, ПОШТУ...

ЈЕДНА ПОРУКА НАРОЧИТО ЈЕ ПРИВУКЛА ПАЖЊУ ХАЗАРДОВОГ ШЕФА...

"СВИМА КОЈЕ ТО ИНТЕРЕСУЈЕ: ОСУДИО САМ НА СМРТ ЦОНИЈА ХАЗАРДА. ИЗБЕЋИ ЈЕ НЕ МОЖЕ ЈЕР ЈЕ ИЗВРШИЛАЦ ЧЛАН ИСТЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ КОЈОЈ И ЦОНИ ПРИПАДА!"

ПРИМИО САМ МНОГО ПРЕТЕЋИХ ПИСАМА... АЛИ ОВО МЕ ПЛАШИ!

ДОНЕСИТЕ МИ ДОСИЈЕ СВИХ ПОЗНАТИХ ХАЗАРДОВИХ НЕПРИЈАТЕЉА! ЖЕЛИМ ДА УПОРЕДИМ РУКОПИСЕ, ОТИСКЕ ПРСТИЈУ АКО ИХ ИМА...

МАЛО КАСНИЈЕ...

ДА ОТКЉУЧАМ СВОЈУ РАДИО-СТАНИЦУ И ЈАВИМ ШЕФУ КАКО СЕ ЗАВРШИО СЛУЧАЈ С ЧИЛТОНВОРТОМ...

У ТРЕНУТКУ КАД ЈЕ БРАВА ШКЉОЦУЛА ЗАЗВОНИО ЈЕ И ТЕЛЕФОН. ТАКО ЦОНИ НИЈЕ НИ ЧУО ТИК-ТАКАЊЕ...

ТИК ТАК ТАК

ТЕЛЕФОН! КО ЛИ МЕ ТО ЗОВЕ?

ШЕФЕ, ОТКУД ВИ...?

ПОСЛУЖИО САМ СЕ ТЕЛЕФОНОМ ДА БИХ ТЕ УПОЗОРИО! АКО МОРАШ ДА МИ СЕ ЈАВИШ НЕ...

...УПОТРЕБЉАВАЈ СВОЈУ РАД...

ЧУДОВИШТЕ

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

Почетком новембра 1957 године на ивици аустралијске прашуме зауставио се један дил. Из њега су изашла два човека и упутила се према реци. Понели су омањи чамац, весло, пушку, харпун и велику батеријску лампу. Били су то Бари Хесоу и Џим Бонтинг, ловци на крокодиле.

Спуштао се мрак. Новембар је у Аустралији влажан и топао као најтоплији летњи месеци у Европи. А такво време погодује људима који се баве овим опасним занимањем.

Чамац је полако клизио по црној воденој површини. Бари, који је будним оком искусног ловца вребао не би ли угледао крокодила, изненада управи светлост батерије према десној страни. Јасно се разазнаше две црвене тачке. Крокодилове очи као да су стрељале у неочекиване госте.

Бари тихо опомену Џима: — Узми пушку и додај ми весло!

ПУЦАЊ У НОЋИ

Бари је лагано возио чамац. Пушка у Џимовим рукама била је спремна. Десет метара... седам... четири... три метра... Раздаљина између животиње и њих била је већ сасвим мала.

— Пуцај!

Пуцањ одјекну страшно у тихој ноћи. Мали чамац као да поскочи на води. Крокодил, погођен, поче бесно да се врти у води, ударајући репом. Џим, стојећи у чамцу, остаде непомичан гледајући како Бари баца харпун и како после другог покушаја почиње да вуче животињу. Тек кад га је Бари позвао и он прихвати ужу. Полако су убијеног крокодила привукли до обале.

Џим осети олакшање. Увек је за време лова био напет и тек кад би жртва била сасвим савладана, он би се опуштао. Тај лов, ма колико био уносан и узбудљив, није био пријатан.

— Бари, зар ти се не чини да је за вечерас доста? Погледај какви су облаци... Шта ћемо ако почне олуја? Али, за Барија то није била никаква препрека. Он је мислио на новац који се може ноћас зарадити, а пошто је овако добро почело треба наставити даље...

Поново су отиснули чамац од обале и кренули за новим крокодилом. Џим се мало најези иако је ноћ била спарна и да би одагнао тај неугодни осећај снажно за-

весла... Осећао је како Бари напрегнуто зуре у воду и чекао кад ће му дати знак.

Није дуго прошло, а Баријев звиждук пун дивљења открио му је да се пред њима налази огроман крокодил.

ПУШКА ЈЕ СЛАГАЛА

— Његова кожа вреди читаво мало богатство — прошапта Бари узимајући весло и управљајући чамац према двома црвеним тачкама.

С неком мучнином у стомаку Џим клече на под чамаца да би боље осмотрио крокодила. Било је то право чудовиште. Џим полако уперу пушку и умири се пратећи пажљиво смањивање раздаљине: седам метара... пет метара...

— Пуцај! — повика Бари држећи чврсто харпун у руци, спреман да га хитне на животињу... — Брзо... брзо... шта чекаш... он нас напада... што стојиш?

Џим поче да шкљоца, притиска обарач, псује, али пушка није хтела да опали... Крокодил је јурио према њима... Већ је на домаку чамаца, а проклета пушка ни како да опали...

ОЧАЈНИЧКИ ПОЗИВ

Даље се све одвијало таквом брзином да Џим није имао времена да мисли. Само је видео како харпун из Баријеве руке прелеће изнад његове главе у правцу крокодила и чуо како се одбија од тврде коже чудовишта. Чуо је Баријев крик. Крокодил је био тик поред њих, осећао је присуство његовог одвратног тела. Његове чељусти су вероватно захватиле кљун чамаца јер се он уз крцкање спљошти као да је од картона. Од удараца Џиму испале пушка из руку, а затим и он сам пљусну у воду. Животиња је снажним ударцима репа дизала стубове воде. Владао је потпуни мрак. Џим је млатарао рукама и ногама покушавајући да се некако докопа обале.

— Бари... Бари... — крикнуо је, али осим шума воде око себе ништа није чуо. Изненада осети страشان бол. Он крикну и још јаче замлатара и рукама и ногама напрежући последњу снагу. Одједном му се пред очима појавише црвени колупови и он изгуби свест.

Колико је остао у несвес-

ти није знао. Тек кад је главом ударио у неко дрво које је вирило из воде, дошао је мало себи. Последњим атомима снаге успео је некако да се извуче на обалу. Окренуо се према реци, али је она сад била мирна и сасвим тиха као да се малопре ништа није догодило.

— Бари! Бари! — крикну он очајнички... — Бари-и-и Одјек се изгуби над реком, али Барија нигде није било.

Сам у дивљој прашуми, избезумљен од страха и умо-

ра, Џим је почео да дозива у помоћ. Викао је док се поново није онесвестио.

НИКАД ВИШЕ!

Вероватно би ту и страдао да једна патрола сутрадан није приметил трагове аутомобилских гума, а затим нашла напуштени дил. Онесвешћеног Џима полицијаци су пренели у болницу у Ро-

вериверу где су га једва повратили. Требало је неколико недеља лечења да би му зарасле опасне ране од крокодилских зуба. Тек онда је ближе могао да објасни како је дошло до трагедије у којој је изгубио живот његов пријатељ Бари.

Неколико месеци касније потражио је нов посао. Говорио је да се крокодила не боји, али да према њима осећа такву мржњу и одвратност да чак не може да види ни ципеле, ни женску ташну од крокодилске коже.

Ц. П.

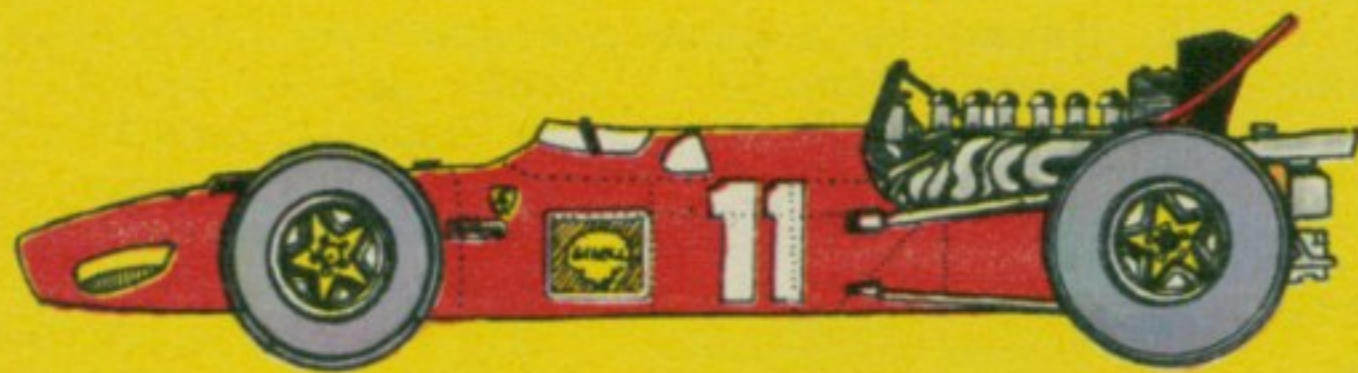

КРОКОДИЛ ЈЕ ЗГРАБИО ЧЕЉУСТИМА КЉУН ЧАМЦА КОЈИ СЕ ИСТОГ ЧАСА СПЉОШТИО КАО ДА ЈЕ ОД КАРТОНА. ЏИМУ ИСПАДЕ ПУШКА ИЗ РУКУ И ОН ПЉУСНУ У ВОДУ!

ТРКАЧКИ АУТОМОБИЛИ

ФЕРАРИ 312 (Италија)

Мотор: Ферари ● V-12 цил. 2989 цм ● Максимална снага: 410 КС при 10.000 обрт/мин ● Тежина: 530 кг ●

Возач: Новозеланђанин — КРИС АМОН ● Гран При победе: нема

МЕК ЛАРЕН М-7А (Н. Зеланд)

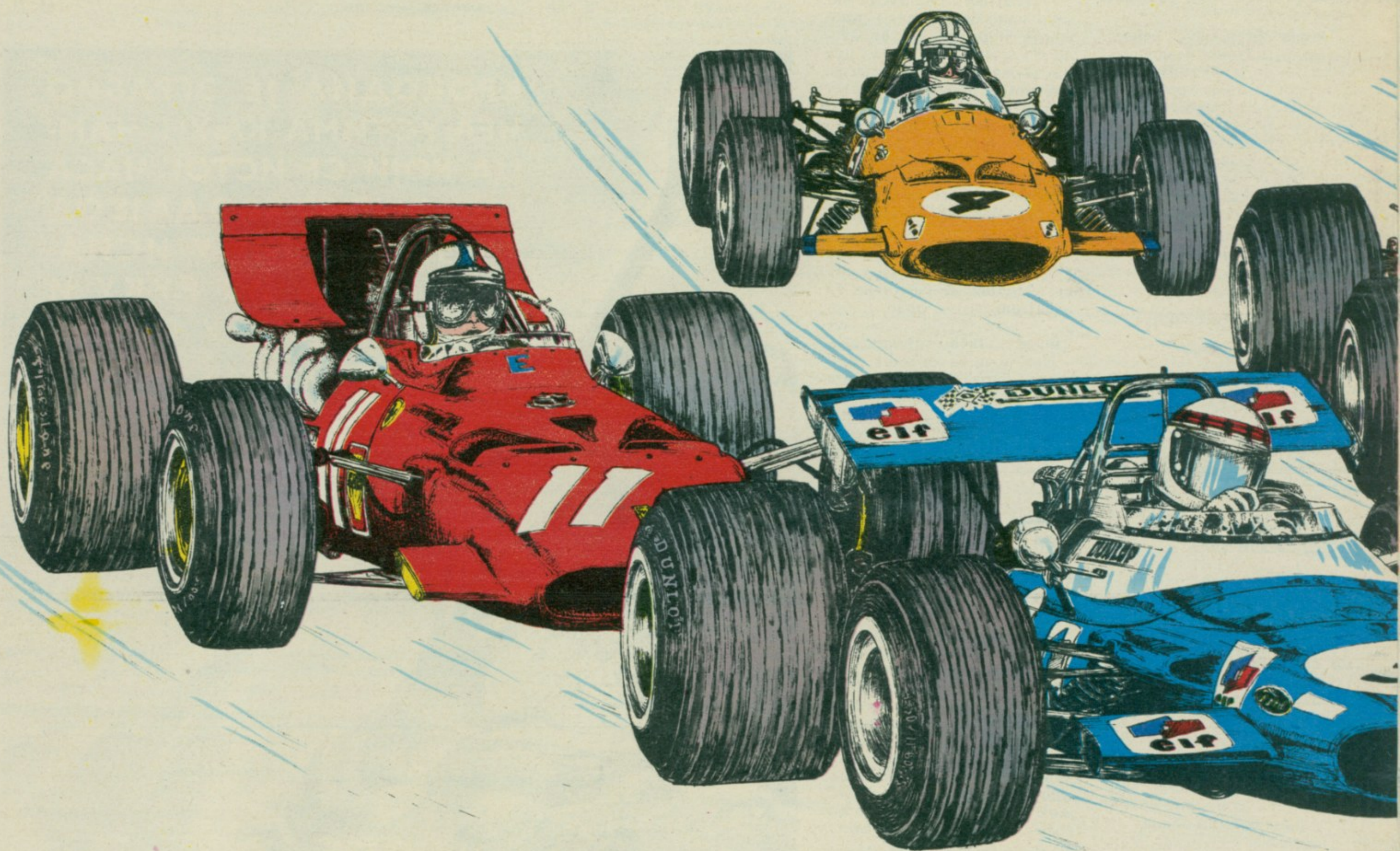
Мотор: Форд Косворт ● V-8 цил. 2993 цм ● Максимална снага: 410 КС при 9200 обрт/мин. ● Тежина: 540 кг ● Возач: Новозе-

ланђанин ДЕНИ ХЈУЛМ, светски шампион 1967. год. ● Гран При победе: 1968. год — Гран При Италије 1969. год — Гран При Мексика.

МАТРА МС-10

Мотор: Форд Косворт V-8 цил. 2993 цм ● Максимална снага: 410 КС при 9200 обрт/мин. ● Тежина: 540 кг ● Возач: Британац ДЕКИ СТЈУАРТ, светски

То су тркачки аутомобили са радном запремином мотора од 1600 до 3000 кубика и тежином празног возила преко 500 кг.

Сви мотори морају бити конструисани за потрошњу обичног погонског горива, изузев гасне турбине (која може, као и мотор са обртним клипом, да служи за покретање аутомобила формула 1).

С обзиром да су то веома снажни и брзи аутомобили, да би што боље лежали на стази, снабдени су крилима, стабилизаторима и не-обично широким гумама.

При изради њихове конструкције, како би били што лакши и покретљивији, употребљавају се легуре титана и магнезијума.

Због своје високе цене, која се креће преко 100.000 долара (1.250.000 н.д.), доступни су углавном фабричким тркачким екипама и малом броју појединаца који поседују властите тркачке екипе. Производе се искључиво по наруџбини.

МАКСИМАЛНЕ БРЗИНЕ КОЈЕ АУТОМОБИЛИ ФОРМУЛЕ 1 ПОСТИЖУ:

Првој брзини: од 0 до 124 км/ч.
Другој брзини: од 106 до 182 км/ч.
Трећој брзини: од 141 до 237 км/ч.
Четвртој брз. од 170 до 286 км/ч.
Петој брзини: од 198 до 335 км/ч.

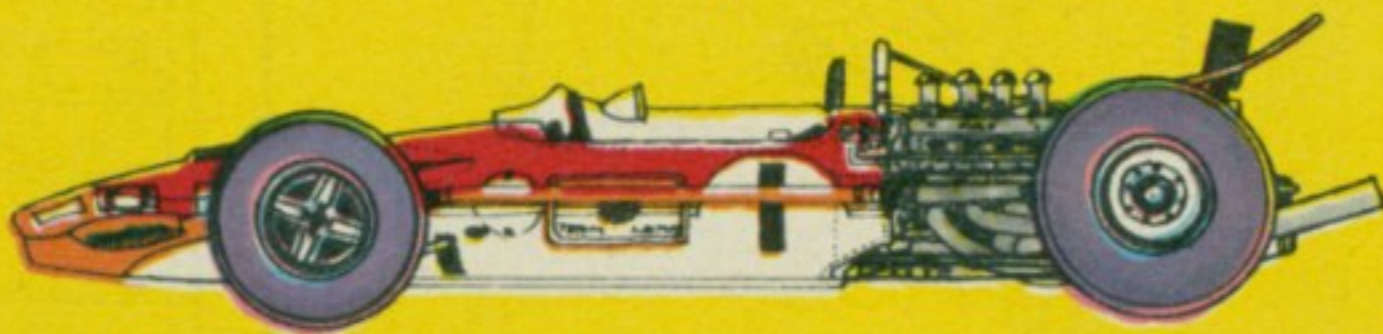
ИЛИ * ФОРМУЛА 1 *

(Француска)

шампион 1969. год. ● Гран При победе: 1968. год Гран При Холандије, 3. Немачке, САД — 1969. год. Гран При Јужноафричке Уније, Шпаније, Холандије.

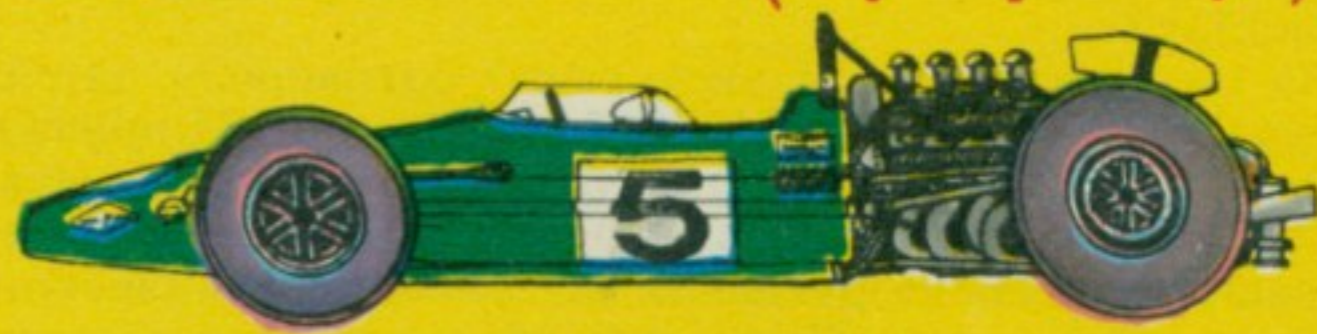
ЛОТУС 49Б (В. Британија)

Мотор: Форд Косворт ● V-8 цил. 2993 цм ● Максимална снага: 410 КС при 9200 обрт/мин. ● Тежина: 530 кг ● Возач: Британац

ГРЕМ ХИЛ, светски шампион 1962. год. ● Гран При победе: 1968. Гран При Монака.

БРЕБХЕМ БТ26 (Аустралија)

Мотор: Форд Косворт ● V-8 цил. 2986 цм ● Максимална снага: 390 КС при 8500 обрт/мин. ● Тежина: 520 кг ● Возач: Аустрали-

јанац ЦЕК БРЕБХЕМ, тро струки шампион ● Гран При победе: 1967. год. Гран При Канаде.

Z. ZOVANOVIC 12

ВРЕМЕ ЗА КОЈЕ АУТОМОБИЛ ФОРМУЛЕ 1 ПОСТИЖЕ БРЗИНУ ОД ПОЛАСКА — 0 КМ/Ч. ДО 240 КМ НА ЧАС (на првом делу стазе)

од 0 до 40 км/ч.	— 1,30 сек.
од 0 до 60 км/ч.	— 1,96 сек.
од 0 до 80 км/ч.	— 2,64 сек.
од 0 до 100 км/ч.	— 3,33 сек.
од 0 до 120 км/ч.	— 4,04 сек.
од 0 до 160 км/ч.	— 5,65 сек.
од 0 до 180 км/ч.	— 6,46 сек.
од 0 до 200 км/ч.	— 7,60 сек.
од 0 до 220 км/ч.	— 8,73 сек.
од 0 до 240 км/ч.	— 10,10 сек.

НАЈПОЗНАТИЈ АУТОДРОМИ НА КОЈИМА СЕ ОДРЖАВАЈУ ТРКЕ АУТОМОБИЛА ФОРМУЛЕ 1 И ЊИХОВА ДУЖИНА

Енпре (В. Британија)	— 4.84 км	Ногаро (Фр.)	— 1.752 км
Оултон парк (В. Бр.)	— 4.426 км	По (Фр.)	— 2.760 км
Снетертон (В. Бр.)	— 4.531 км	Алби (Фр.)	— 3.636 км
Силверстоун (В. Бр.)	— 4.700 км	Пескара (Италија)	— 35.579 км
Кристал палас (В. Бр.)	— 2.257 км	Монца (Ит.)	— 10 км
Брендс Хеч (В. Бр.)	— 4.180 км	Лаго ди Гарда (Ит.)	— 16.400 км
Гудвуд (В. Бр.)	— 3.860 км	Авус (Зап. Немачка)	— 8.04 км
Зандворт (Холандија)	— 4.910 км	Нирбургринг (З. Нем.)	— 22.610 км
Спа (Белгија)	— 14.100 км	Монсанто (Португал)	— 5.44 км
Шимен (Белгија)	— 10.87 км	Ист Лондон (Аустрал.)	— 3.919 км
Монако (Монако)	— 3.145 км	Мексико (Мексико)	— 5 км
Ремс (Француска)	— 8.301 км	Воткинс Глен (САД)	— 3.700 км
Монтлери (Фр.)	— 12.500 км	Оукс (Бахамска острва)	— 7.24 км
Руан (Фр.)	— 6.542 км	Риверсајд (Бах. острва)	— 5.270 км
Мањи Корс (Фр.)	— 2.040 км	Сејбринг (Бах. острва)	— 8.368 км
Клермон Феранд (Фр.)	— 8.055 км		

МАЈСТОРИ ДОБИЛИ АЛАТКЕ...

...А наши читаоци заслужене награде. У „Политикином забавнику“ број 953 од 3. априла ове године објавили смо конкурс „ШТА КОМЕ ПРИПАДА?“ којим смо позвали читаоце да исправе нашег илустратора који је радећи у журби направио велику збрку на цртежу дајући у руке мајсторима погрешне алатке.

На конкурс је стигло 2.348 одговора, али зачудо свега 101 читалац је тачно одговорио. Да није и наше читаоце помела збрка илустратора или је, можда, овог пута задатак био нешто тежи од ранијих?

За оне читаоце који нису тачно одговорили дајемо решење конкурса „ШТА КОМЕ ПРИПАДА?“. Зидару (1) припада мистрија обележена словом Б; инсталатеру (2) тестера за метал Е; фарбару (3) четка Ј; раднику канализације (4) високе гумене чизме К и заштитне гумене рукавице Ж; помоћном зидарском раднику (5) колица З и лопата И; столару (6) чекињ А и тестера В; заваривачу (7) маска Г; болничару (8) носила Ђ; дечаку (9) мрежа за лептирине Д. Радник на крову (10) нема алатку јер он крепове слаже рукама.

Међу тачним одговорима жири ЗАБАВНИКА је извукао на срећу имена добитника награда:

I НАГРАДУ: ТЕМРО ТУОР добила је ЈАГОДА ОРЕБ, Мажуранићево шет. 47, Сплит;

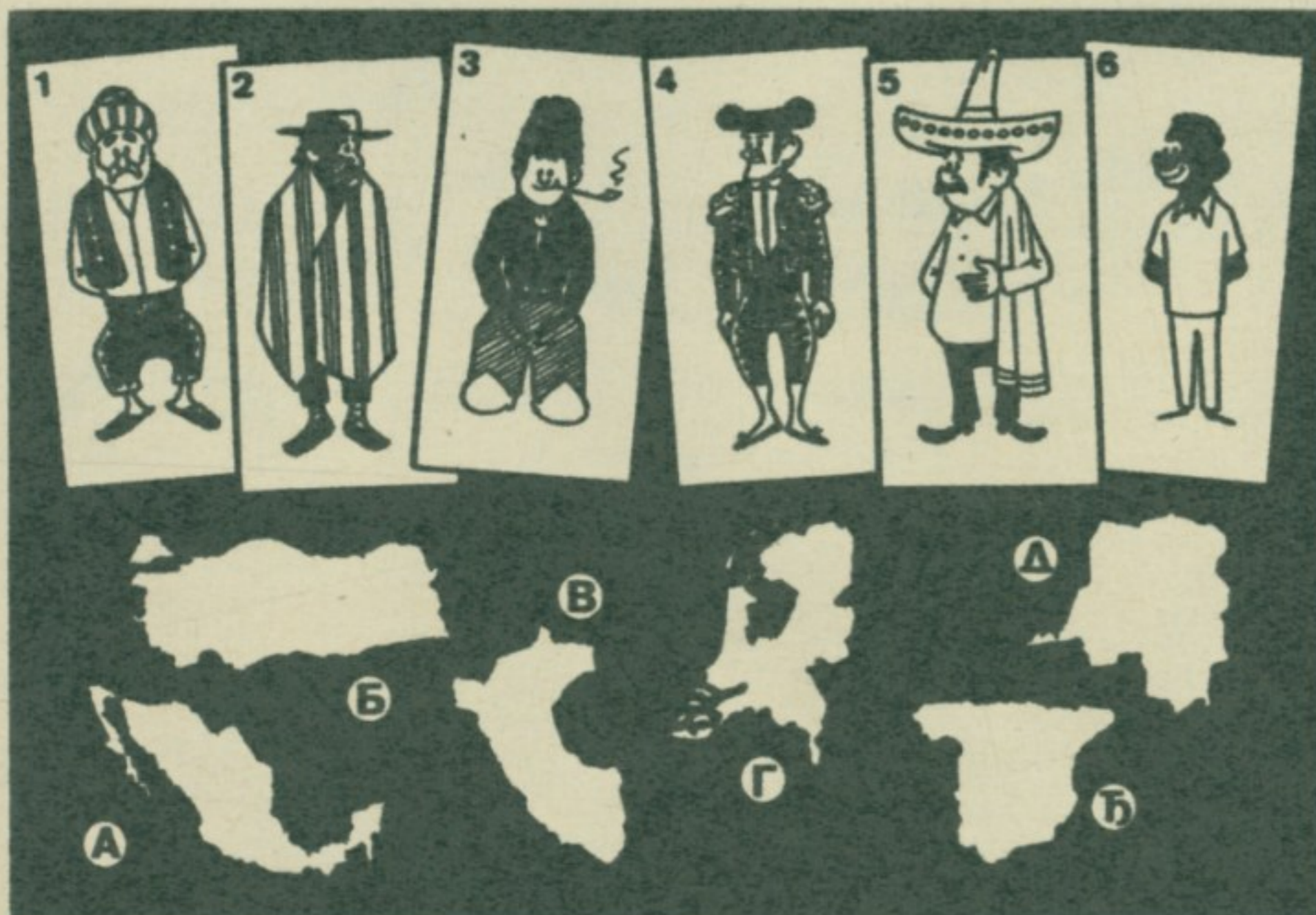
II НАГРАДУ: књигу „МОБИ ДИК“ добио је ДРАГАН ШТУЛИЋ, 20. јули број 1, стан 52, Смедеревска Паланка;

ОСТАЛЕ НАГРАДЕ: 10 књига „СВЕТ У ЦЕПУ“ издање И. П. ВУК КАРАЦИЋ, Београд, Краљевића Марка број 9, добили су:

1. МИОДРАГ ПОПОВИЋ, Диљска 6, Београд; 2. БЛАГОЈ ЈОРДАНОВ, Ул. Гоце Делчев број 10, Винаца Македонска; 3. ЉИЉАНА ВЛАЈНИЋ, Гимназија „Мира Цикота“, Босанска Дубица; 4. БОРКО ИВАЊАЦ, 29. новембра 90, Београд; 5. ВЛАДИМИР БРАШАНАЦ, Трг Д. Туцовића, кула I, стан 85, Нови Сад; 6. ВЛАДИМИР ЧАБЕНОВИЋ, Београдска 10, Титоград; 7. ДУШКО ПЕШИЋ, блок 38, II булевар 159, стан 5, Нови Београд; 8. МЕТОДИЈЕ ГЕОРГИЈЕВ, Ново насеље „Анчки“, Лесковац; 9. МИРСАД ЂУЛБИЋ, Братства и јединства 129, Зеница и 10. ОЛИВЕРА ЈАНКОВИЋ, ученица VI разреда, Улица Домагојева 12, Загреб.

● МАЛО ГЕОГРАФИЈЕ ●

На нашем цртежу налази се шесторо људи — представника шест земаља чије је мапе наш илустратор нацртао на доњем делу цртежа. Можете ли не гледајући у наш одговор да кажете из којих земаља су ови људи и којим словом је обележена њихова земља.

Човек под бројем 1 је Турчин а његова земља обележена је словом Б; број 2 је Перуанац а његова земља је обележена словом В; број 3 је Холандинац; број 4 је Шпанац — земља Д; број 5 је Мексиканац — А и број 6 је из Конга (Киншаса) — Д.

***** ХУМОР *****

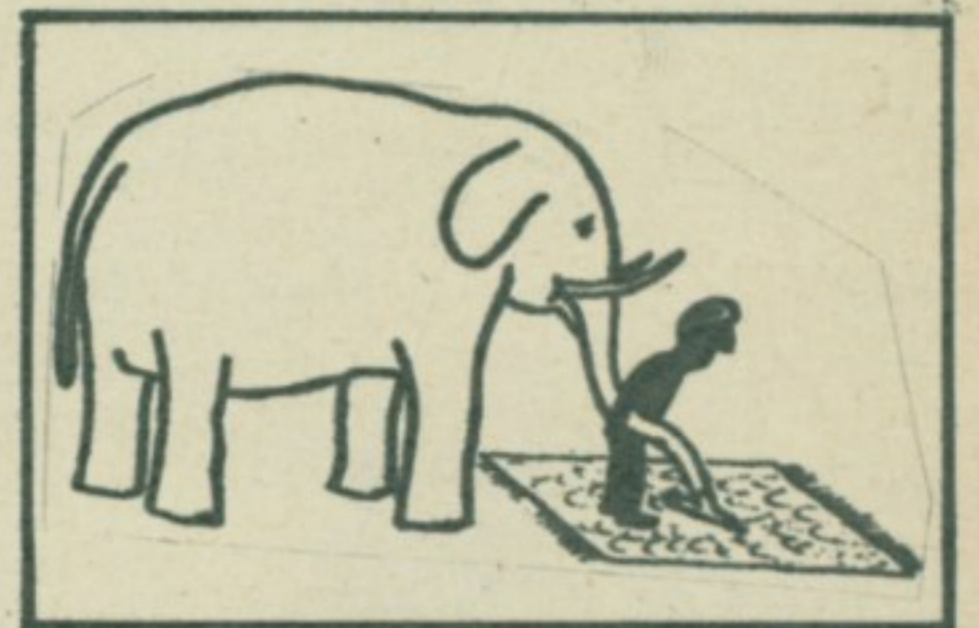
БЕЗ РЕЧИ

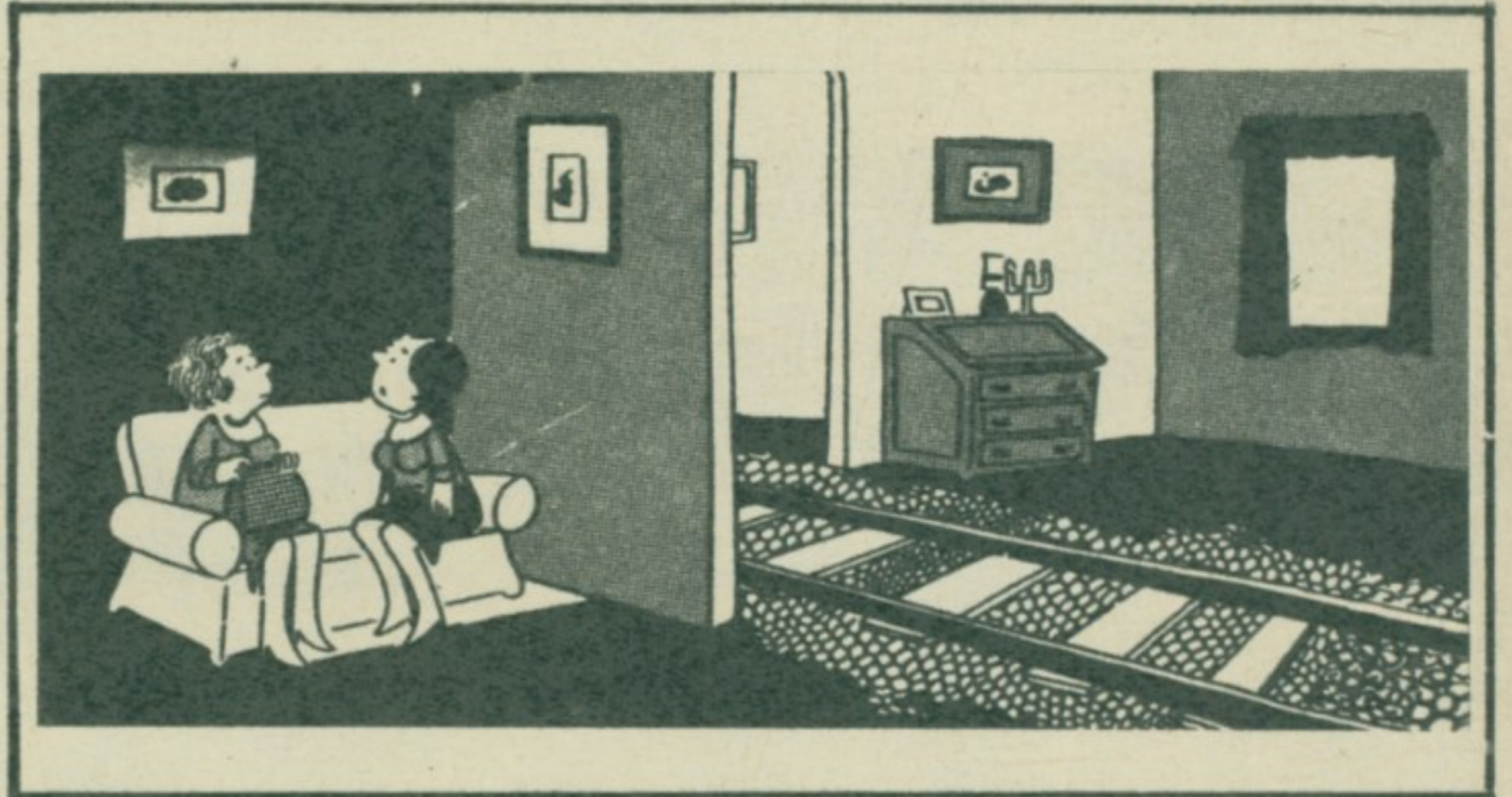
— Дивно! Овај рачунар почиње да размишља као људско биће!

— Да, оно тамо је шатор Петра Великог.

БЕЗ РЕЧИ

— Мој муж сувише мази нашег сина: да само знаш какав му је возић купио за рођендан!

БЕЗ РЕЧИ

— Мамице, решио сам да више никада не играм фудбал!

— Неће нам умаћи, ове теледириговане инјекције су одличне!

ЈЕДНА
АЛИ ВРЕДНА

И JEЖИЦИ ЊЕНИ
JEЖИЋИ ИЗГЛЕДА-
ЈУ ГЛАТКИ

(Корејска пословица)

КАПЕТАН Кејт

ДОБРО ПОЗНАЈЕТЕ ЦУНГЛУ, ТОМЕК?

ЦУНГЛА ЈЕ ДОМ МОГ НАРОДА... КОЈИ ЧОВЕК НЕ ПОЗНАЈЕ ОВОЈ ДОМ?

А КОДА ЖЕНА ОДМАХ НЕ ОСЕТИ КАД ЈЕДАН ЧОВЕК НЕРАДО ЧИСТУЈЕ У РАЗГОВОРУ?

СТАНИТЕ! ПОГЛЕДАЈТЕ ОВО, КАПЕТАНЕ!

ЗАХВАЉУЈУЋИ ТОМЕКОВОМ ДОМАСКУ, ЕКСПЕДИЦИЈА ЈЕ МОГЛА ДА КРЕНЕ...

ШТА ЈЕ, АМОСЕ?

ДЕО НЕКОГ СТУБА... ОВАЈ КРАЈ ЈЕ ПРЕПУН УМЕТНИЧКИХ ПРЕДМЕТА СТАРИХ МАЈА!

МОЖДА ИХ НЕ БИМО НАШЛИ БЕЗ ВАШЕ ПОМОЌИ, ТОМЕК!

ИМАЛИ СМО СРЕБЕ! А НА ИЗГЛЕД ЈЕ ТАКО СУРОВ И ДИВАЈ... ДА МУ СЕ НИКАД НЕ ОБРАТИШ ЗА ПОМОК...

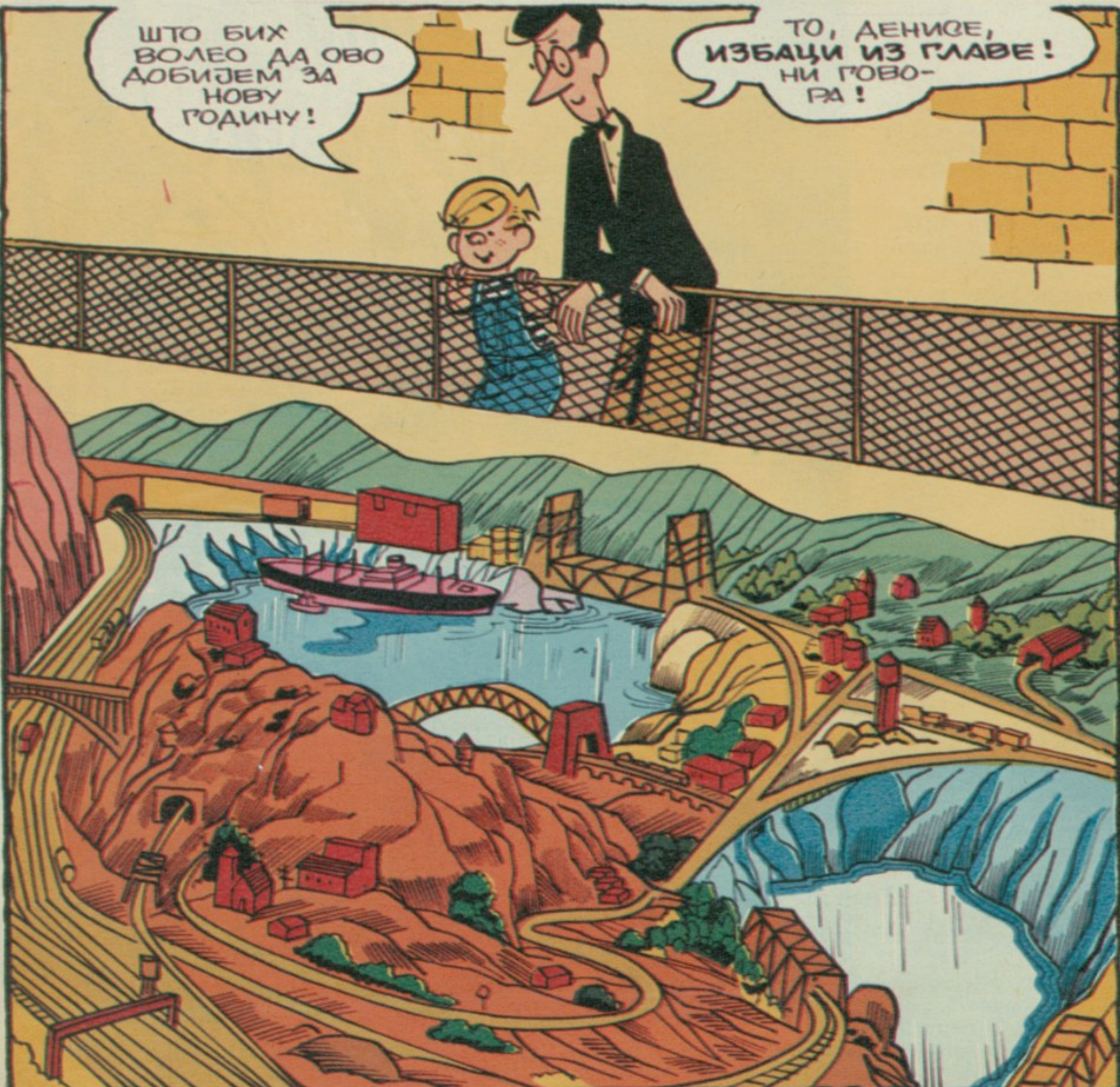
НЕШТО НИЈЕ У РЕДУ С МИСТЕР ГЛЕДСТОЊВИМ ПРТАГОМ?

НЕ! САМО ПРОБЕРАВАМ ДА ЛИ ЈЕ ДОБРО ВЕЗАН! МОГАО БИ СЕ ОШТЕТИТИ АКО ПАДНЕ... А У ЊЕМУ СУ МОЖДА СТАРЕ СКУЛПТУРЕ!

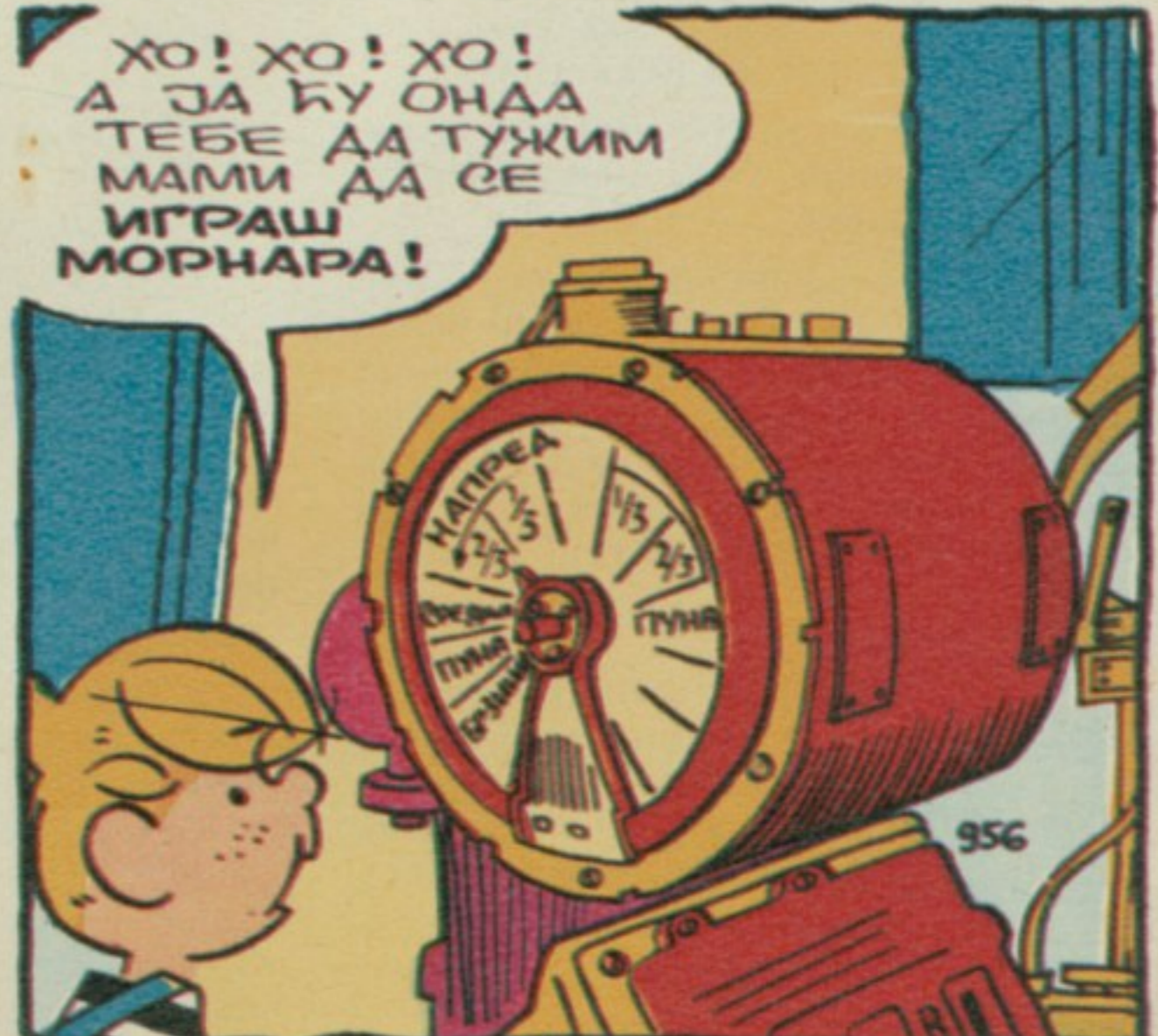
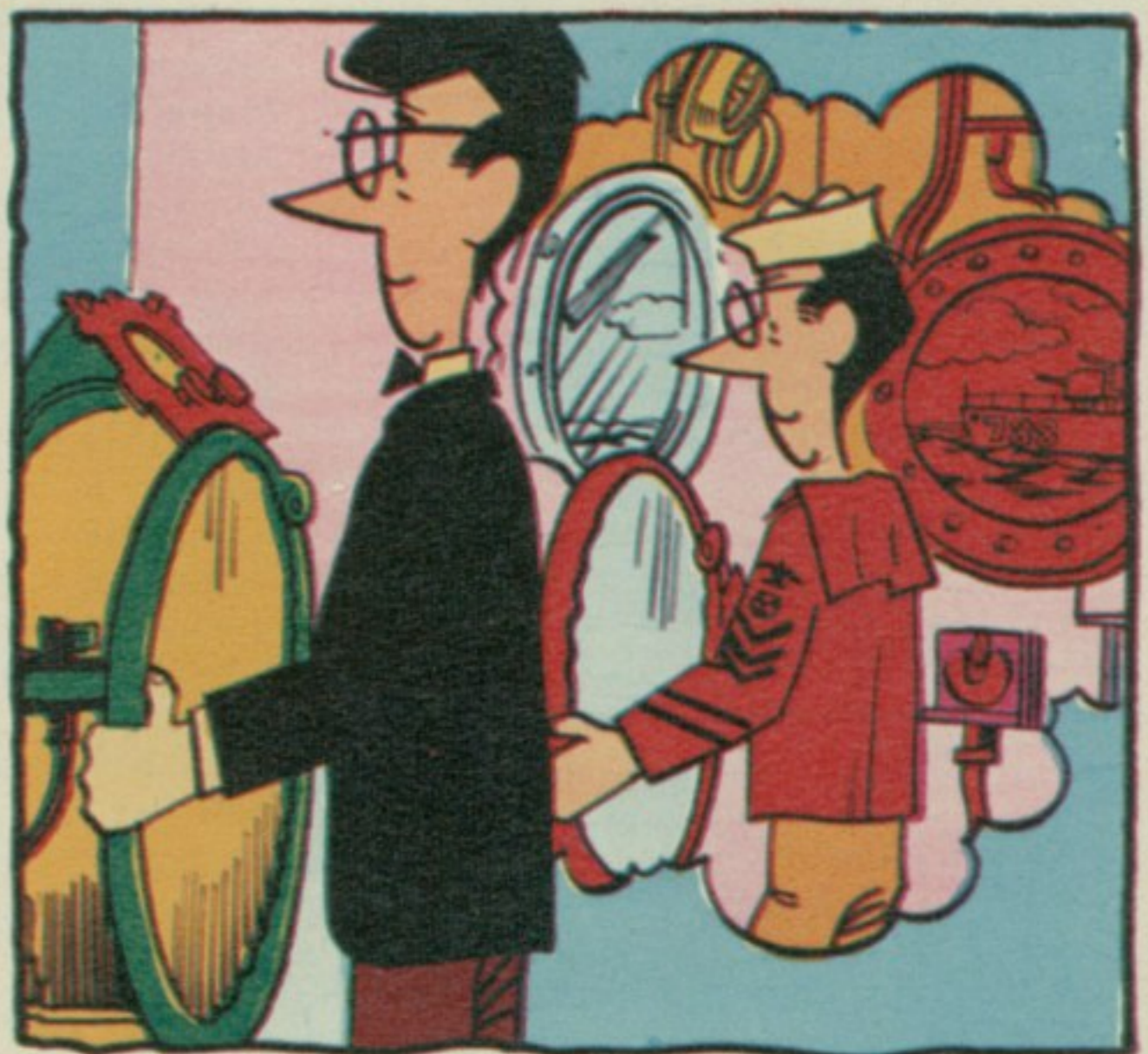
МИСЛИТЕ НА СКУЛПТУРУ БОГА ЈАГУАРА? НЕ ВРИНИТЕ... ЊУ УВЕК НОСИМ СА СОБОМ... У ТОРБИ!

Денис и НАУКА

ШТО БИХ ВОЛЕО ДА ОВО ДОБИЈЕМ ЗА НОВУ ГОДИНУ!

ТО, ДЕНИСЕ, ИЗБАЦИ ИЗ ГЛАВЕ! НИ ГОВОРА!

ХО! ХО! ХО! А ЈА БУ ОНДА ТЕБЕ ДА ТУЖИМ МАМИ ДА СЕ ИГРАШ МОРНАРА!

Први Алтеанац рече: — Па, кула је завршена. Други Алтеанац се насмеши и узврати:

— Одлично! Значи да је потпуно спремна да прими затвореника?

— Да — одговори први Алтеанац.

— Јеси ли сигуран да ће му бити сасвим удобна и да неће малаксати и умрети у затвореном простору? — упита други.

— Сигуран сам да ће му бити онолико добро колико је то уопште могуће у затвору — одговори први Алтеанац. — Требало је много времена да се изгради кула, па сам имао могућности да проучим то не-обично створење. Направили смо за њега боравиште које му савршено одговара иако се кула потпуно разликује од свих наших грађевина.

Одакле је он?

— Верујем да је тако — рече други Алтеанац стресавши се мало, а затим са оклевањем продужи:

— Не знам, можда ја то само обрађавам, али и сама помисао на нешто тако језиво као што је затвор...

Други Алтеанац застаде и поново се стресе.

— Знам — узврати први с разумевањем. — То је нешто о чему ни ко од нас никад раније није морао да размишља. Признајем да је ужа сна и сама идеја да се затвори биће које је физички толико слично нама, наравно са изузетком... Али његово понашање је потпуно несхватљиво! Сети се само како се понашало то створење!

— Не би било добро да буде на слободи — рече други Алтеанац с муком прикривајући страх.

— Не би било добро! — узвикну први. — Хеј, па то би било потпуно немогуће! Он буквално убија све живо на шта наиђе! Убио је тројицу наше сабраће пре него што смо успели да га савладамо.

Други Алтеанац још јаче се стресе него малочас и за тренутак је изгледало да ће му позлити.

— Али зашто? — упита он. — Каква је то врста бића, за име света? Одакле је дошао? Шта ради овде на нашој планети? Како се уопште створио на овом свету?

Први случај убиства

— Видиш, — узврати први Алтеанац — нема начина да сазнамо и један одговор на твоја питања. Једног јутра пронашла га је група од десет Алтеанаца. Покушали су на мирољубив начин да ступе у везу с њим, да не кажем да с њим разговарају јер он говори чудним језиком, и шта мислиш какав је био његов одговор, његова реакција?

— Како сам ја чуо, њих је напao без икаквог упозорења — рече други Алтеанац.

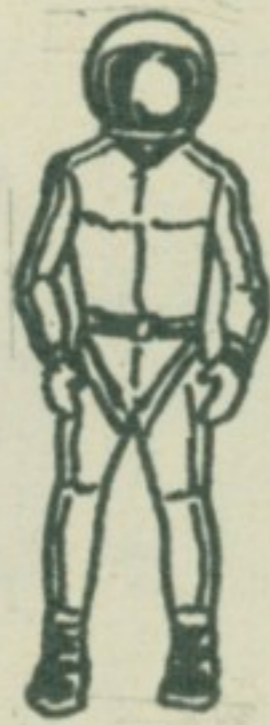
— Тачно! — узвикну први. — Био је то потпуно безразложан напад који се завршио смрћу тројице наше сабраће. То је први случај убиства, и то троструког, за последњих тридесет генерација, то јест откад је наша раса населила Алтеу! Невероватно!

— И од тада...

— Од тада је заробљеник — продужи први Алтеанац. — Без везе са спољним светом, без ичега. Једе све што му дамо, спава кад се смрачи и буди се кад сване — баш као и ми. Нисмо ништа сазнали о њему али чињеница је да је изузетно опасан.

СИГУРАН ЗАТВОР

ЛОРЕНС БЛОК

У кулу високу 40 метара мо-
гло се ући само кроз цев,
а из ње се могло изићи је-
дино ако се скочи с њеног
врха. Па ипак...

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

— Да, знам — рече други.

— Веома опасан — рече први Алтеанац замишљено. — Мора да буде затворен и то на сигурном месту. Наравно, ми не желимо да му се нешто догоди јер смо цивилизована бића, па смо му направили безбедан затвор који је у исто време и удобан. Мислим да смо то одлично урадили и наши грађевинари су надмашили себе.

— Слушај, — рече други Алтеанац — ја сам можда сувише плашљив, али... Не знам... Јеси ли сигуран да он уопште не може да побегне из тог затвора?

— Потпуно сам сигуран — рече први.

— Како можеш да будеш сигуран?

Бекство је немогуће

Први Алтеанац уздахну и објасни:

— Кула је висока четрдесет метара. Пад с те висине био би за сваког, па и за њега, смртоносан. Је ли тако?

— Тако је — признаде други.

— Просторије у којима ће живети затвореник налазе се на врху куле а врх је шири од темеља, стране куле се сужавају према земљи. Стране су врло глатке, па је силажење потпуно немогуће.

— Зар он не би могао да сиђе на исти начин на који ће се попети? — упита други Алтеанац. — То ми се чини логичним.

— Опет ти понављам да је то немогуће — узврати први мало нестрпљиво. — Створење ће бити подигнуто у просторију на врху помоћу пнеуматичке цеви, а иста цев ће се

користити и за то да му се шаље храна. Цела кула је конструисана тако да у њу може да се уђе само кроз цев, а из ње може да се изађе једино ако се скочи с њеног врха! Храну коју не поједе, ствари које му досаде и отпатке може да баца преко ограде на врху куле.

— Изгледа да је кула сигуран затвор — рече други Алтеанац са извесним оклевањем.

— Не само да изгледа, него тако

— БАШ ЈЕ ГРОЗАН — РЕЧЕ ДРУГИ АЛТЕАНАЦ. — ИЗГЛЕДА СТРАШНИЈЕ ОД НАШИХ ПРЕДАКА СА ЗЕМЉЕ...

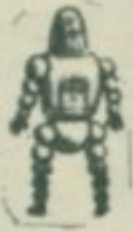
Јесте — узврати први Алтеанац убеђено.

— Верујем да је тако — промрмља други. — Верујем да је кула сигурна ако ти кажеш. Али ми све то изгледа некако сурово, некако нељудски... Кад ће затвореник бити смештен у кулу? Кажеш да је све потпуно уређено за његов боравак?

— Све је готово — узврати први. — За неколико тренутака стражари ће довести затвореника и ставити га у пнеуматичку цев, а затим ће га подићи до врха куле. Хоћеш ли и ти да пођеш са мном да видиш затвореника?

— Хоћу, врло радо — одговори други Алтеанац. — То би могло да буде занимљиво.

Све смо предвидели!

Њих двојица брзо дођоше до монитора првог Алтеанца и брзо се одвезоше до куле.

Кула је заиста била дивна грађевина и то тако у погледу величине тако и по конструкцији.

Изашли су из монитора и мало са чекали. Ускоро се појави велики теретни монитор и застави се у подножју куле. Стражари изађоше из монитора са затвореником на чим су рукама и ногама били окови.

— Видиш? — упита први Алтеанац другог. — Ставиће га окованог у пнеуматичку цев, а кључ за окове моћи ће да пронађе горе у кули.

— То је паметна идеја — рече други.

— Све смо пажљиво испланирали — објасни поносно први Алтеанац. — Не желим да се хвалим, али предвидели смо сваку могућност.

Затвореник је стављен у пнеуматичку цев чији је отвор био у самом подножју куле.

Кад је затвореник смештен у цев, она је херметички затворена и заључана.

Три стражара Алтеанца сачекали су неколико тренутака. Тада се на цеви у подножју куле упалило црвено светло што је значило да је затвореник стигао у затвор на врху куле.

Стражари су се вратили до камиона и одвезли.

— Могли бисмо да пођемо — рече први Алтеанац. — Ипак бих волео да сачекам и видим да ли ће да баци доле окове. Надам се да немаш ништа против?

— Не, напротив — одговори други. — Знаш, и мене то занима. На крају крајева, овако нешто не може да се види баш сваког дана.

Ипак изиђани!

Чекали су.

После извесног времена пар окова пролете кроз ваздух и паде на земљу неких десетак метара далеко од два Алтеанца.

— Ах, ево! — узвикну први Алтеанац. — Пронашао је кључ. Сад ће да откључа и други пар окова, а затим кључ.

Затвореник приђе ивици куле, наже се преко ограде и погледа доле у њих.

— Грозан је — рече други Алтеанац. — Изгледа страшније од предака наших предака са Земље. Баш ми је мило што не може да побегне — ко зна шта би све био у стању да уради.

Затвореник их је неколико тренутака замишљено и подсмешљиво по сматрао, а затим се попе на ограду куле, залепрша крилима и полете у ваздух, на слободу!

ТУНГА И ХОРДА С ДРВЕЋА

ЧУДАН МАЛИШАН! ОДЕБИЈА МОЈЕ ПРИЈАТЕЉСТВО А СТАЛНО ИДЕ ЗА МНОМ! ХМ... КУЉИВ ЈЕ! МОЖДА НЕ УМЕ ДА ГОВОРИ?!

МАМУТИ!

БРААААААА!

НЕ! НИСУ МАМУТИ! ТО СУ СИГУРНО ПРЕЦИ СЛОНОВА! ЧУО САМ ЗА ЊИХ...

ТУНГИНА ПАЖЉИВА БИЛА ЈЕ ЗАКУПЉЕНА СЛОНОВИМА И...

ААААХ!

ЈАМА-КЛОПКА СА ЗАШИЉЕНИМ КОЉЦИМА! СРЕЋА МОЈА ШТО СЕ НИСАМ НАТКАО НА ЈЕДАН ОД ЊИХ!

ЈАМА ЈЕ ДУБОКА! ЗА КРУПНЕ ЖИВОТИЊЕ, СИГУРНО! КОЉЦИ СУ ГЛАТКИ... ТЕШКО БИХ СЕ УСПЕО...

ГДЕ! МАЛИШАН ЈЕ ТУ! ХЕЈ... БРЗО ПОТРАЖИ ДУГАЧКЕ ГРАНЕ И СПУСТИ ИХ ДОЛЕ! ХАЈДЕ, МАЛИ!

ПОДСЕТНИК

Прибор за ручни рад. Леп, јевтин и практичан поклон за другарицу. Може се купити у пословници „Путник“, Таковска 16 — Београд или поручити позуећем од „ПУТНИКА“, сектор за робни промет, Нушићева IV/III. Цена 4 н.д.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС

ПРОДОР ХОЛАНЂАНА

Ретко је који европски ансамбл успео да у последње време постигне већи успех у поп-музици. То је пошло за руком тројици младића и једној девојци из Холандије који су основали групу „Шокинг блу“. Они су постигли успех који изгледа невероватан. Са песмом „Венус“ били су први на топ-листама Енглеске и Америке. Да ли ће и следеће њихове тачке имати исти или сличан успех, видеће се. За сада млади Холанђани могу да буду задовољни овим што су постигли. Плочу је издао „Југотон“. Цена је 9 динара.

SHOCKING BLUE

VENUS HOT SAND

Саставите парове

На цртежу је седам жена и седам мушкараца, представника разних мода кроз векове. Има ту одеће из времена Луја XIV, праисторијског доба, па све до данашње хипи-моде. Твој задатак је да саставиш седам парова који имају одећу из исте епохе. На пример, са А је обележена одећа коју носи жена из праисторијског доба. Који број има њен пар(?).

Напиши на дописници одговор и то овако: А припада броју ? и тако учини са свих 7 слова и 7 бројева.

Довисницу с одговором, купоном и својом тачном адресом пошаљи „Политикином забавнику“, Београд, Македонска 29, до 5. маја ове године.

Међу онима који буду тачно одговорили на свих 7 питања извући ће се на срећу добитници награда које су овде нацртане.

НАГРАДЕ СУ ИЗЛОЖЕНЕ У ПРАВИМ ВЕЛИЧИНАМА.

1. НАГРАДА
златник у
вредности
68.800 ст. дин.

2. НАГРАДА
златник у
вредности
34.400 ст. дин.

3. НАГРАДА
два сребрњака
у вредности
15.400 ст. дин.

ПАРОВИ

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉЕ

Имам 16 година и желим да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Навијам за „Партизан“. Славољуб Димитријевић, Велики Ворак, з. п. Вељина код Београда.

Имам 20 година и желео бих да склопим познанство са читаоцима Забавника. Стеван Драгичевић, Војводе Тозе 25, Београд.

Идем у VIII разред и одличан сам ученик. Сакупљам марке и стари новац. Језик дописивања српскохрватски и енглески (помало). Никола Стаменковић, И. Л. Рибара 37/III, Кутина

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Имам 13 година. Снежана Антић, Маршала Тита 110/II-3, Ђилане.

Имам 13 година и идем у VII разред. Желим да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Свирам гитару и волим забавну музику и бит музику. Дана Војновић, Мис-Ирбина 6, Сарајево.

Имам 13 година. Желела бих да се дописујем са другарицама из наше земље. Сакупљам салвете и разгледнице као и слике глумца и глумица. Волим забавну музику. Азра Казацић, уч. VIIД разреда III Основне школе, Мостар.

Желео бих да се дописујем са друговима из СССР (Кијев). Бранко Гордијан, Загорска 4/ц, Шибеник.

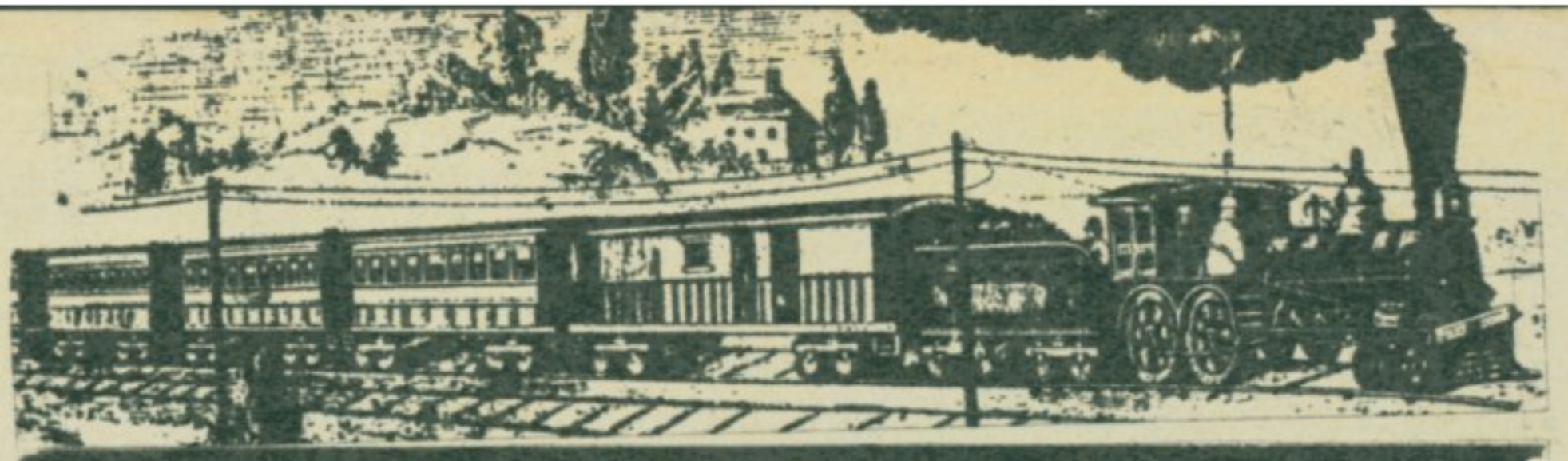
Имам 15 година и идем у VIII разред. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из целе наше земље. Волим забавну и бит музику. Навијам за „Дрвену звезду“. Љиљана Гавриловић, Спомен парк, Крагујевац.

Желела бих да се дописујем са својим вршњацима и вршњацицама широм Југославије. Имам 14 година. Мој хоби је сакупљање салвета. Језик дописивања српскохрватски и руски. Џемалија Дервишевић, Ђазима Ресулбеговића 66, Улцињ.

Желим да се дописујем са другарицама и друговима. Сакупљам салвете, разгледнице и „Кандит“ маркете. Имам 11 година. Ученица сам V разреда. Весна Ђокић, Максима Марковића 12, Косјерић.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље и СССР-а. Милунка Шалић, ул. Светозара Косорића, Хан Пијесак.

Имам 14 година и идем у VIII разред. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Волим забавну музику. Сакупљам „Кандит“ маркете и разгледнице. Славица Видовић, Буре Јакићића 18, Перлез.

МАЛА ПОШТА

ДЕНИС ДОБИО ПАНТАЛОНЕ

Драга редакцијо,
Веома смо ожалосћени због пожара који се десио у згради „Политике“. Нарочито нас је потресло то што смо у „Забавнику“ видели да је наш омиљени јунак — Денис остао без одеће. Наш пионирски клуб носи његово име и зато смо одлучили да га обучемо. Шаљемо му ово одело и желимо да и Вас и њега пријатно изненадимо.

Примите другарске поздраве од „денисовца“ из Новог Београда, Народних хероја 61. Има нас 265 чланова.

Мирјана Челикић, Томашевић Љубица, Дражић Весна, Добрић Дивна, Дмитровић „Буца“, Васовић „Шиља“, Мирковић Ненад, Поповић Зоран, Медић Милан, Чурлић Драган, Момчило Миловановић, Сеферовић Сања, Павловић Весна, Недељковић Милица, Вукчевић Драган, Делић Мирјана, Ломпар Татјана, Богдановић Весна, Зарубица Радомир, Ђурић Мића, Радак Смиља, Шушњар Зорица, Шушњар Снежана, Бранка Веић, Антић Владо, Саша, Цаца, Љиља.

Драги „денисовци“, много вам хвала. Спасли сте нас „забавниковце“ једне велике бригае. Увек смо у гужви, а поготову сад после пожара, па нико није имао времена да узме иглу и коначу у руке, а требало је прекројити једне старе чика-Џорџеве панталоне (замислите г. Вилсон их је сам понудио кад је видео Дениса погорелица). Баш кад смо се спремали на посао који се више није могао одлагати јер је напољу падала киша, а Денис цупкао од хладноће увијен у шал нашег главног уредника, стигао је ваш пакет. Лепше панталоне нисмо видели ни ми а ни Денис!

* укршћене речи *

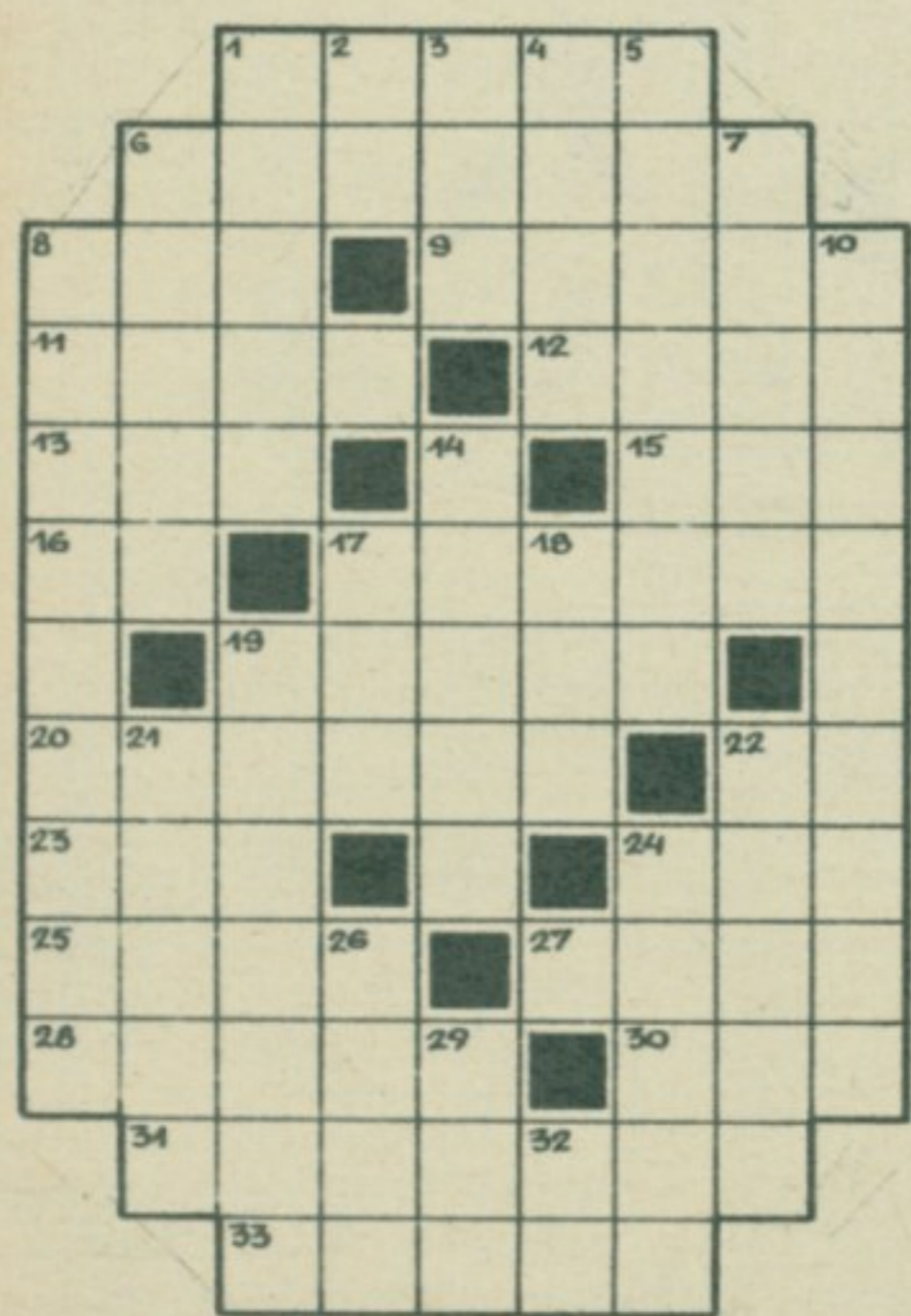
ВОДОРАВНО: 1) вал, 6) птица-всларица, 8) вртлог, 9) врста угости-тељског објекта уз ауто-путеве, 11) митолошки бог љубави, 12) женско име, 13) катран, 15) срећка, 16) уз-вик, 17) део бродског простора, 19) спроводник бродова кроз опасна

места, лоц, 20) маст за обућу, 22) слово латинице, 23) наш недељни лист, 24) део водоводних инсталација, 25) миришљава биљка, 27) четинар, 28) говорљив, 30) јединица у ђачком жаргону, 31) роман Лава Толстоја, 33) врста књижевног де-ла.

УСПРАВНО: 1) насиље, 2) елидира-на свеза, 3) наша река, 4) стара ме-ра за течност, 5) небеско тело које кружи око планета, 6) лука у Грч-кој, 7) један римски владар, 8) мар-вени лекар, 10) место у Србији, 14) усечена морска обала, 17) лука у Немачкој, 18) вредносни папир, 19) човек који губи главу од страха, 21) рударски радник, 22) биљка ко-ја се употребљава као зачин и за салате, 24) стари млетачки златник, 26) решето, 29) спортска екипа, 32) кинеска мера за тежину.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) грб, 4) јак, 7) орангу-тан, 10) лаж, 11) име, 12) уш, 13) Ака, 15) И(лић) В(ојислав), 16) камп, 18) лула, 20) кер, 21) ара, 22) чигра, а, 25) лим, ж, 27) Ана, б, 29) топ, 31) мандолине, 34) А(лексеј) Т(олстој), 35) Уна, 36) ах, 37) ромб, 39) кука, 41) ала, 42) Бор.

Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Издаје и штампа „ПОЛИТИКА“ Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. Претплата за нашу земљу: годишња 66,00 дина, полугодишња 33,00 дина. Претплата за иностранство: годишња 132,00 дина, полу-годишња 66,00 дина. Годишња претплата у иностранству: DM 40.— \$ 10,60.— Ff 58,80.— Sfr 46.— Skr 56. Текући рачун број 608-1-82-1 за уплате из земље. Девизне уплате из иностранства преко Приредне банке-Београд на рачун 608-620-3-3-32009-10-54. Поштомски фах 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1, тел. 22-711.

ЦРТАЈТЕ ЗА
Ја бих волео да пошаљем свој цртеж са темом „Пријатељство с децом других континената“, али не знам како то треба да изгледа. Молим те, Забавниче, помози ми шта да нацртам.

Драшко Сенић, Драгице
Правице 8, Нови Сад

Па, драги Драшко, можеш нацртати заиста много шта. Зависи чега се досетиш. Да ти, ипак, мало помогнемо.

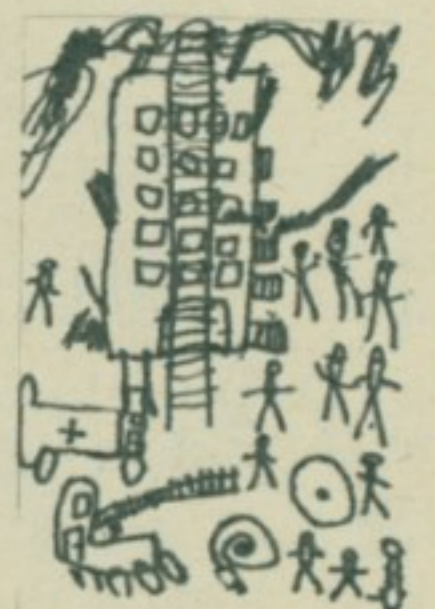
Деца целог света, у било којој земљи да живе, воле исте ствари: да се играју, да цртају, грче, смеју се, да имају старијег брата, много пријатеља, најбољег друга или другарицу. Деца највише не воле рат, затим болести, јединице итд. Јеси ли икад слушао Арсена Дедића како пева песму:

„Кад би сви људи на свету,
баш као сва деца на свету,
одлучили да...“

Мислимо да ти сад неће бити тешко да темперама, воденим или дрвеним бојицама (види: ПРАВИЛА) нацрташ како би ти волео да изгледа пријатељство деце света. Не заборави да је рок слања цртежа 15. јун. Свој рад пошаљи у већем коверту, а испод цртежа можеш подметнути чвршћи картон да се цртеж не би лomio и гужвао. Желимо ти успеха!

ОВАКО ЈЕ ТО БИЛО

Ја сам Константиновић Иван. Имам 5 година и стањујем близу „Политике“. Пре неки дан пошао сам са мамом на пијацу и видео много ватрогасаца. Чуо сам да то „Политика“ гори. Знаш да унутра станује и „Забавник“, па питам „чике“ који штампају мој омиљени лист хоће ли да изађе јер мени мама чита „Забавник“ и ја тако учим слова. Шаљем вам мој цртеж да сви виде како је много опасно горела ватра!

Драги Иване, хвала ти на цртежу. Чуваћемо га и он ће једног дана бити веома важан за историју „Забавника“. Иначе, немаш разлога да се бојиш за „Забавник“: твој лист, као што видиш, излази и даље.

РЕШЕЊЕ СА СТР. 42.

КО ЈЕ У ПРАВУ?

Индијанац: само су стубови 3 и 6 потпуно истоветни.

КОЛЕКЦИОНАР

Лула број 11.

У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП

МАНДРАК

„МИСТЕРИОЗНИ ТУРИСТА“

WALT
DISNEY

МИКИ

